#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Cinder

Cronicile lunare

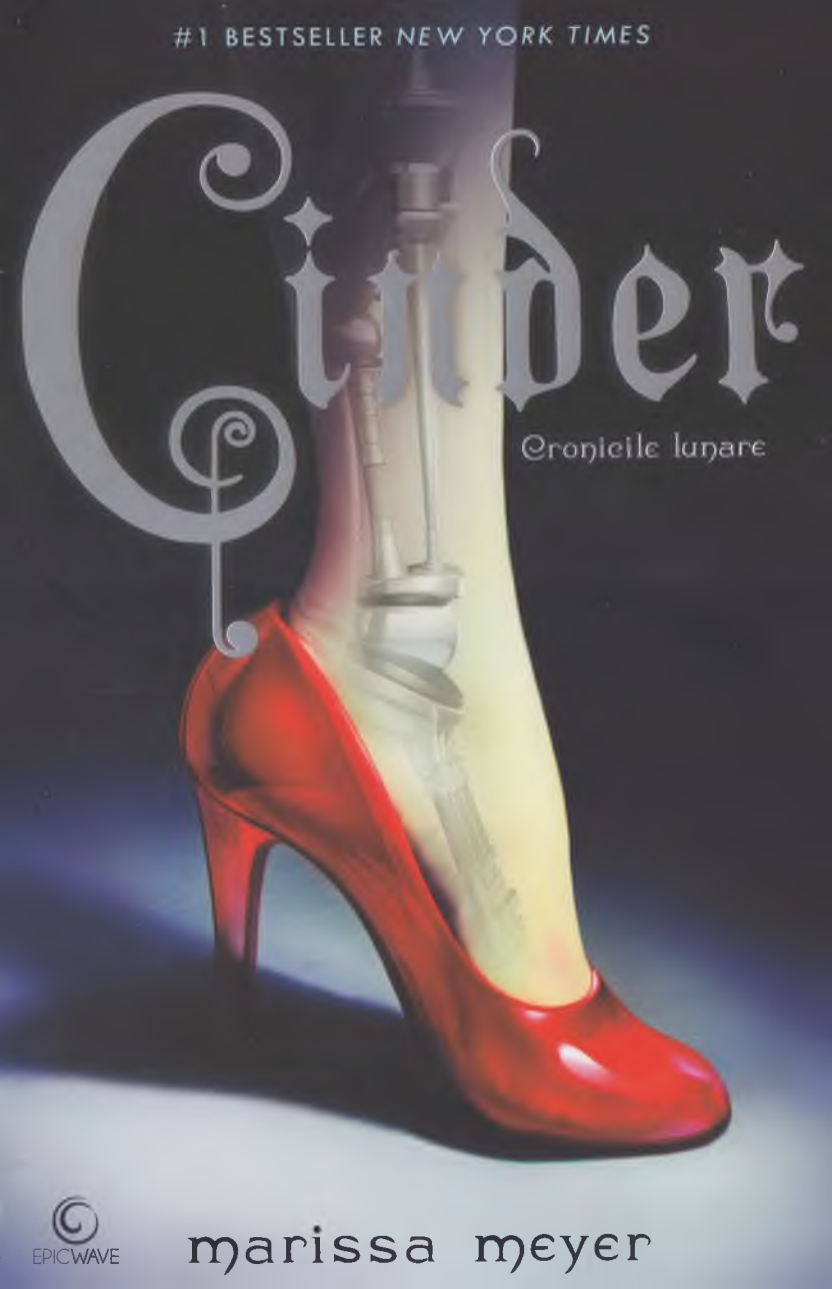

EPICWAVE

marissa meyer

BESTSELLER INTERNAȚIONAL
TRADUS ÎN 39 DE LIMBI.

„Remarcabilă!" — **Los Angeles Times**

„Romanul de debut al Marissei Meyer [...] combină o poveste clasică cu un strop de *Terminator* și *Războiul Stelelor* în prima carte a *Cronicilor lunare*."
— **USA Today**

„Meyer încorporează în mod ingenios elemente-cheie ale basmului în acest prim roman al seriei." — **Horn Book Magazine**

„Ceea ce cititorii nu știu până ce nu încep să dea paginile acestui roman fabulă-transformată-în-SF-distopic e că toate contribuțiile lui Meyer creează o magnifică poveste de sine stătătoare." — **VOYA**

„Ingeniozitatea Marissei Meyer constă în a trimite povestea într-o dimensiune nouă, extraordinară."
— **Publishers Weekly**

Pur și simplu mi-a plăcut la nebunie *Cinder*. Marissa a luat o bine-cunoscută poveste și a creat o răsturnare de situație de-a dreptul fantastică, născocind o cu totul alta." — **Between the Covers Blog**

SF & fantasy pentru
adolescenți și tineri
www.edituraepica.ro

Chiar și în viitor, povestea începe cu „a fost odată ca niciodată”...

La 126 de ani după Al Patrulea Război Mondial, oamenii și androizii aglomerează străzile zgomotoase ale Noului Beijing. O molimă letală face ravagii printre locuitori. Din spațiu, un popor lunar nemilos pândește, așteptând să acționeze. Nimeni nu știe că soarta Pământului atârnă pe umerii unei singure fete...

Cinder, o adolescentă de șaisprezece ani, mecanic talentat, e cyborg. Provenind dintr-o regiune defavorizată, e urmărită de un trecut misterios și detestată de mama ei vitregă. Dar când viața ei se întrepătrunde cu cea a chipeșului prinț Kai, fata se trezește în centrul unei lupte intergalactice și a unei atracții interzise.

Captivă între datorie și libertate, loialitate și trădare, tânăra trebuie să descopere secretele trecutului ei pentru a putea proteja viitorul omenirii. Întrucât există ceva neobișnuit în legătură cu Cinder, ceva pentru care unii ar face moarte de om.

Nu rata!
Scarlet, cartea a doua
din *Cronicile lunare*

marissa meyer

locuiește în Tacoma, Washington, cu soțul ei și cele două fiice ale lor. Este o fană înfocată a *Sailor Moon* și *Firefly* și adoră să-și aranjeze rafturile de cărți după culori. S-a îndrăgostit de basme încă de când era mică, un lucru de care nu intenționează să se plictisească niciodată. E posibil sau nu să fie cyborg. *Cinder* este prima carte din seria *Cronicile lunare*, devenită la scurt timp după apariție bestseller *New York Times*. Seria mai cuprinde încă sase volume, ultimul fiind un roman grafic.

Pentru mai multe informații, vizitați **marissameyer.com**.

Cover illustration by Michael O © 2012, based on original artwork by Klaudia Jakubowska

Cover design by Rich Deas

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel. 0787 757 395, 0774 027 442
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

Format: 16/54x84
Coli tipo: 23

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33

Cartea întâi

Cinder

Cronicile lunare

marissa meyer

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

EPICWAVE
Editura Epica, București, 2017

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEŞAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Cinder © 2012 by Marissa Meyer

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.
© 2017, Editura Epica.

Bucureşti, 2017

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, MARISSA
Cronicile lunare / Marissa Meyer; trad. din lb. engleză şi note de Shauki Al-Gareeb. - Bucureşti : Epica, 2017-
3 vol.

Cartea 1 : Cinder. - 2017. -
I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

Bunicii mele, Samalee Jones, cu mai multă dragoste
decât ar putea încăpea vreodată între aceste file

Cartea întâi

În vreme ce surorile ei primiseră rochii frumoase
și conduri eleganți,
Cenușăreasa avea doar un combinezon murdar
și o pereche de pantofi din lemn.

Unu

Șurubul din glezna lui Cinder ruginise, iar capul în formă de cruce era atât de uzat, încât arăta ca un cerc neregulat. Degetele o dureau din cauza forței cu care împingea șurubelnița în articulație, încercând să slăbească șurubul puțin câte puțin. Când reuși să îl extragă suficient cât să-l smulgă cu mâna protetică din oțel, descoperi că filetul se tocise de tot.

Azvârlind șurubelnița pe masă, Cinder strânse bine călcâiul și trase cu putere pentru a-l desprinde. O scânteie îi pârli buricele degetelor și o făcu să dea înapoi, lăsând piciorul să atârne de o încâlceală de cabluri roșii și galbene.

Se lăsă pe spate, gemând ușurată. La capătul acelor cabluri plutea o senzație de eliberare. După ce blestemase vreme de patru ani acel picior mult prea mic, jurase că nu avea să mai folosească vreodată acea vechitură. Spera doar ca Iko să apară mai repede cu înlocuitorul.

Cinder era singurul mecanic din piața săptămânală a Noului Beijing care oferea servicii complete. Fără o firmă, standul ei putea fi identificat numai datorită rafturilor pline de piese de android care acopereau toți pereții. Acesta se afla într-un cotlon întunecat, înghesuit între baraca unui bișnițar de monitoare uzate și cea a unui negustor de mătăsuri, care se plângeau constant în legătură cu mirosul înțepător de metal și vaselină care venea dinspre standul lui Cinder, chiar dacă de obicei era acoperit de aroma melcilor cu miere de la brutăria de peste scuar.

Cinder știa că, de fapt, lor nu le surâdea gândul de a se afla lângă *ea*.

O față de masă pătată o despărțea pe Cinder de curioșii care se aflau în trecere prin piață. Scuarul era plin de clienți și vânzători ambulanți, copii și gălăgie. Strigătele bărbaților în timp ce se tocmeau cu negustori robotici, încercând să convingă computerele să scadă adaosul dorit. Bâzâitul scanerelor de identificare și chitanțele vocale monotone în timp ce banii făceau schimb de conturi. Monitoarele care acopereau fiecare clădire și inundau aerul cu ciripitul reclamelor, știrilor și bârfelor.

Interfața auditivă a lui Cinder înăbuși zgomotele și le transformă într-un susur vibrant, dar astăzi nu putea să alunge acea melodie insistentă care acoperea totul. Un cerc de copii se afla chiar lângă standul ei, cântând — „Cenușă, cenușă, cu toții cădem!" — și apoi râzând isteric în timp ce se prăbușeau pe asfalt.

Cinder schiță un zâmbet. Nu datorită piesei — un cântec anonim despre pandemie și moarte, care redevenise popular în ultima decadă. Cântecul în sine o dezgusta. Însă adora căutăturile urâte ale trecătorilor în timp ce copiii care chicoteau căzeau în drumul lor. Deranjul de a ocoli trupurile care se zbăteau îi făcea pe cumpărători să bombăne, iar Cinder îi adora pe copii pentru asta.

— Sunto! *Sunto!*

Amuzamentul lui Cinder păli. O zări pe Chang Sacha, brutăreasa, făcându-și loc prin mulțime cu șorțul ei plin de făină.

— Sunto, vino-ncoa'! Ți-am spus să nu te joci atât de aproape de...

Sacha își îndreptă privirea spre Cinder, strânse din buze, după care își apucă fiul de o mână și se întoarse. Băiatul scâncea, târșâindu-și picioarele în timp ce Sacha îi poruncea să stea mai aproape de prăvălia lor. Cinder strâmbă din nas spre femeia care se îndepărta. Ceilalți copii se făcură nevăzuți prin mulțime, luând cu ei și râsetele lor colorate.

— Nu e ca și când cablurile ar fi contagioase, bombăni Cinder spre standul ei gol.

Cu o întindere care îi făcu șira spinării să trosnească, își trecu degetele murdare prin păr, prinzându-l într-o coadă neîngrijită, după care înșfăcă mănușile de lucru înnegrite. Mai întâi își acoperi mâna de oțel, și cu toate că palma ei dreaptă începu să transpire imediat în interiorul materialului gros, se simți mult mai bine cu mănușile puse, ascunzând placarea metalică a mâinii ei stângi. Răsfiră degetele larg, încercând să scape de crampa care se formase la baza cărnoasă a degetului ei mare după ce strânsese cu putere șurubelnița, iar apoi miji din nou ochii spre scuarul orașului. Zări destui androizi albi și plinuți în agitație, dar niciunul nu era Iko.

Oftând, Cinder se aplecă deasupra trusei de unelte de sub masa de lucru. După ce cotrobăi prin harababura de șurubelnițe și chei, scoase cleștele de dezizolare, care stătuse multă vreme îngropat la fund. Rând pe rând, deconectă firele care încă îi legau laba piciorului de gleznă, fiecare scoțând câte o mică scânteie. Datorită mănușilor, nu le simțea, însă afișajul retinal îi sări în ajutor pentru a o informa cu un text roșu intermitent că pierdea conexiunea cu membrul ei.

După ce smulse și ultimul cablu, piciorul căzu pe jos cu un zăngănit.

Schimbarea avu loc instantaneu. Pentru prima dată în viața ei se simțea... ușoară.

Făcu loc pe masă pentru piciorul scos și îl instală printre chei și piulițe de parcă i-ar fi clădit un sanctuar, după care se aplecă deasupra gleznei și curăță murdăria din montură cu o cârpă veche.

ZDRANG!

Cinder tresări și se izbi cu capul de tăblia mesei. Se îndepărtă de biroul de lucru și privirea ei iritată poposi prima oară pe un android dezactivat, care stătea întins pe masa ei de lucru,

și apoi pe bărbatul care aștepta în spatele lui — un tânăr cu o claie de păr negru până la nivelul umerilor, o pereche de ochi căprui-arămii speriați și niște buze pe care fiecare fată din țară le admirase de mii de ori.

Încruntarea ei dispăru pe loc.

Privirea surprinsă a tânărului fu de scurtă durată, transformându-se în vină.

— Te rog să mă ierți, se scuză el, nu știam că e cineva aici.

Cinder era atât de uluită, încât de-abia îl auzi. Cu pulsul din ce în ce mai accelerat, afișajul ei retinal scană trăsăturile lui, atât de familiare după numeroșii ani în care îl văzuse pe monitoarele din oraș. Părea mai înalt în realitate, iar hanoracul gri cu glugă nu semăna câtuși de puțin cu hainele elegante în care își făcea de obicei apariția, și totuși, scanerul lui Cinder avu nevoie de doar 2,6 secunde pentru a măsura punctele chipului său și pentru a transmite imaginea spre baza de date a rețelei. Încă o secundă și afișajul îi spuse ceea ce deja știa; detaliile apărură la baza câmpului ei vizual, derulându-se într-un flux de text verde.

PRINȚUL KAITO, PRINȚUL MOȘTENITOR AL COMUNITĂȚII ORIENTALE

ID #0082719057

DATA NAȘTERII: 7 APRILIE 108 T.E.

URM. 88.987 DE APARIȚII ÎN PRESĂ, CRONOLOGIE INVERSĂ

PUBLICAT PE 14 AUGUST 126 T.E.: *PRINȚUL MOȘTENITOR KAI VA ORGANIZA PE 15 AUGUST O CONFERINȚĂ DE PRESĂ PENTRU A NE OFERI INFORMAȚII ÎN LEGĂTURĂ CU MUNCA DE CERCETARE CE SE DESFĂȘOARĂ ÎN PREZENT ÎN PRIVINȚA LETUMOZEI ȘI POSIBILELE METODE DE GĂSIRE A UNUI ANTIDOT...*

Cinder sări de pe scaunul ei și aproape că se duse grămadă la pământ când uită de piciorul lipsă. Se prinse cu ambele mâini

de masă pentru a-și recăpăta echilibrul și făcu o reverență stângace. Afișajul retinal se stinse imediat.

— Alteță, se bâlbâi ea, cu capul plecat, bucuroasă că el nu-i putea vedea glezna goală pe după fața de masă.

Prințul se schimonosi și aruncă o privire peste umăr înainte să se aplece spre ea:

— Poate că, ăăă, putem să... — își trecu degetele peste buze — în ceea ce privește Alteța și toate alea?

Cu ochii cât cepele, Cinder încuviință cu o mișcare tremurată a capului.

— Da. Firește. Cum... pot să... Sunteți...

Înghiți, și cuvintele i se lipiră de limbă de parcă ar fi fost făcute din pastă de fasole.

— Îl caut pe Linh Cinder, spuse prințul. Știi unde l-aș putea găsi?

Cinder îndrăzni să ridice o mână de pe masă, folosind-o pentru a trage marginea mănușii mai sus. Privind țintă spre pieptul prințului, răspunse bâlbâit:

— E-Eu sunt Linh Cinder.

Privi cum prințul își lăsă mâna pe capul protuberant al androidului.

— *Tu ești* Linh Cinder?

— Da, Alteța Voa...

Cinder își mușcă buza.

— Mecanicul? insistă el.

Fata încuviință.

— Cu ce vă pot fi de folos?

În loc să răspundă, prințul se aplecă, întinzându-și gâtul în așa fel încât ea nu avu de-ales decât să-l privească în ochi, și îi oferi un zâmbet încântător. Cinder simți cum îi sare inima din piept.

Prințul se îndreptă, obligând-o să-și ridice privirea.

— Nu prea ești ceea ce mă așteptam.

— Ei bine, nici dumneavoastră nu prea... ceea ce... ăăă.

Incapabilă să-i susțină privirea, Cinder se întinse spre androidul de pe masă și îl trase spre ea.

— Ce s-a întâmplat cu androidul, Alteță?

Androidul arăta de parcă tocmai ieșise din fabrică, însă Cinder își putea da seama după încercarea de a imita formele feminine că era un model demodat. Totuși, avea un aspect elegant, cu un cap sferic deasupra unui trup în formă de pară și un finisaj alb strălucitor.

— Nu reușesc s-o pornesc, îi explică prințul Kai, privind cum Cinder examina robotul. Ieri funcționa fără probleme, iar azi... nimic.

Cinder întoarse androidul, astfel încât lumina senzorului să fie îndreptată spre prinț. Îi plăcea că avea sarcini de rutină pentru mâinile ei și întrebări de rutină pentru gura ei — ceva asupra căruia să se concentreze, astfel încât să nu se fâstâcească și să piardă din nou controlul asupra conexiunii de rețea a creierului.

— Ați mai avut probleme cu ea?

— Nu. Mecanicii casei regale îi fac o revizie în fiecare lună și până acum n-a mai avut probleme.

Aplecându-se, prințul Kai ridică de pe masa de lucru piciorușul de metal al lui Cinder, răsucindu-l curios. Cinder se încordă, privindu-l pe tânăr cum studiază cavitatea plină de cabluri și atinge încheieturile degetelor. Își folosi mâneca mult prea lungă a hanoracului pentru a curăța o pată.

— Nu vă e cald? Poate c-ar trebui să vă dați jos hanoracul, spuse Cinder, regretând imediat cele spuse când el își îndreptă din nou atenția asupra ei.

Preț de o clipă, prințul păru aproape stânjenit.

— Mor de cald, răspunse el, dar încerc să nu atrag atenția asupra mea.

Cinder ar fi vrut să-i spună că asta nu funcționa, însă alungă ideea. Lipsa unei gloate de fete gălăgioase care să-i înconjoare

standul era o dovadă clară că acest lucru funcționa mult mai bine decât bănuia ea. În loc să arate ca un idol cu sânge regal, arăta ca un nebun.

Dregându-și vocea, Cinder își întoarse din nou atenția asupra androidului. Găsi încuietoarea aproape invizibilă și deschise panoul din spate.

— De ce nu o repară mecanicii casei regale?

— Au încercat, dar n-au putut să-i dea de capăt. Cineva m-a sfătuit să ți-o aduc ție.

Prințul Kai puse piciorul ei jos și își îndreptă atenția spre rafturile pline de piese vechi și uzate — piese pentru androizi, planotoare, monitoare, ecrane portabile. Piese pentru cyborgi.

— Umblă vorba că ești cel mai bun mecanic din Noul Beijing. Mă așteptam la un om în vârstă.

— Așa umblă vorba? murmură ea.

Prințul Kai nu era primul care să dea glas surprinderii. Cei mai mulți clienți ai ei nu puteau pricepe cum de o tânără putea fi cel mai bun mecanic din oraș, iar ea nu divulga niciodată motivul pentru care era atât de talentată. Cu cât știau mai puțini oameni că ea e cyborg, cu atât mai bine. Era sigură că ar fi luat-o razna dacă *toți* vânzătorii din piață ar fi privit-o cu același dispreț cu care o făcea Chang Sacha.

Dădu la o parte cu degetul mic câteva dintre cablurile androidului.

— Uneori, androizii pur și simplu obosesc. Poate c-a sosit timpul să treceți la un model nou.

— Mă tem că nu pot face asta, căci deține informații confidențiale. E o chestiune de securitate națională, pe care trebuie s-o recuperez... înainte s-o facă altcineva.

Cinder se opri brusc din verificat și ridică ochii spre el.

Prințul îi susținu privirea timp de trei secunde, după care schiță un zâmbet.

— Glumesc! Nainsi a fost primul meu android. E o chestiune sentimentală.

O lumină portocalie pâlpâi la marginea câmpului vizual al lui Cinder. Optobionica ei detectase ceva, cu toate că ea nu știa ce anume — o înghițire în plus, o clipire din ochi prea rapidă, o strângere a maxilarului prințului.

Era obișnuită cu luminița portocalie. Se aprindea tot timpul. Însemna că cineva minte.

— Securitate națională, repetă ea. Nostim.

Prințul lăsă capul într-o parte, ca și când o provoca să-l contrazică. O șuviță de păr negru îi căzu peste ochi. Cinder își mută privirea în altă parte.

— Modelul Tutor 8.6, spuse ea, citind panoul slab luminat din interiorul craniului de plastic.

Androidul avea aproape douăzeci de ani. Antic pentru un android.

— Pare a fi într-o condiție impecabilă.

Ridicând pumnul, Cinder lovi cu putere în tâmpla androidului, prinzând capul la ținut, înainte să se rostogolească pe masă. Prințul tresări.

Cinder puse androidul la loc pe șenile și apăsă pe butonul de pornire, însă nu se întâmplă nimic.

— Ați fi surprins să aflați cât de des funcționează asta.

Prințul scoase un chicotit stângaci.

— Sigur ești Linh Cinder? Mecanicul?

— Cinder! L-am găsit!

Iko ieși din mulțime și se opri în fața mesei de lucru, în timp ce senzorul ei arunca lumini albastre. Ridicând o mână bifurcată, trânti pe birou, în umbra androidului adus de prinț, un picior nou-nouț, placat cu oțel.

— E mai bun decât ăla vechi, a fost doar puțin folosit și cablajul pare a fi compatibil. În plus, l-am convins pe bișnițar să-l lase la doar 600 de univi.

Pe Cinder o cuprinse panica. Balansându-se în continuare pe piciorul uman, îl înșfăcă pe cel nou de pe masă și îl aruncă în spatele ei.

— Bună treabă, Iko! Nguyen-shìfu va fi încântat să aibă un înlocuitor pentru escort-droidul său.

Senzorul lui Iko scăzu în intensitate.

— Nguyen-shìfu? Nu procesez.

Zâmbind printre dinții încleștați, Cinder gesticulă spre prinț.

— Iko, te rog să-ți prezinți omagiile clientului nostru. Coborându-și vocea, adăugă: Alteța Sa Imperială.

Iko răsuci capul, îndreptând senzorul rotund în direcția prințului, care era cu un metru mai înalt decât ea. Lumina ei se intensifică atunci când scanerul îl recunoscu.

— Principe Kai! chițcăi ea cu vocea ei metalică. Sunteți și mai chipeș în realitate.

Lui Cinder i se strânse stomacul de jenă, chiar și atunci când prințul râse.

— Iko, suficient! Treci în stand!

Iko se supuse, dând la o parte fața de masă și aplecându-se pe sub birou.

— Nu îți este dat să vezi în fiecare zi o asemenea personalitate, spuse prințul Kai, rezemându-se de cadrul ușii, ca și când aducea tot timpul androizi la piață. Tu ai programat-o?

— Vă vine să credeți sau nu, așa am primit-o. Bănuiesc că e vorba de o eroare de programare, ceea ce probabil că explică de ce mama mea vitregă a cumpărat-o pe te miri ce.

— Nu am nicio eroare de programare! protestă Iko din spatele ei.

Cinder întâlni privirea prințului, fiind pe moment luată prin surprindere de un alt râset lejer, și își coborî capul în spatele androidului de pe masă.

— Așadar, care crezi că e problema? întrebă el.

— Va trebui s-o supun unor teste. Îmi va lua câteva zile, poate o săptămână.

Dându-și o șuviță de păr pe după ureche, Cinder se așeză, bucuroasă să-i ofere piciorului ei un moment de odihnă în timp ce examina circuitul intern al androidului. Știa că probabil încălca anumite reguli de etichetă, dar prințului nu păru să-i pese când se aplecă în față, urmărindu-i mișcările.

— Ai nevoie de-o plată în avans?

Ridică încheietura mâinii stângi spre ea, unde avea implantat cipul de identificare, însă Cinder flutură din mână spre el.

— Nu, mulțumesc. Va fi onoarea mea!

Prințul Kai dădu să protesteze, dar apoi lăsă mâna jos.

— Bănuiesc că nu există nicio speranță de a o avea reparată înainte de festival?

Cinder închise panoul androidului.

— Nu cred că asta va fi o problemă. Dar fără să știu ce e în neregulă cu ea...

— Știu, știu, o întrerupse el, lăsându-se înapoi pe călcâie. Sunt doar dorințe deșarte.

— Cum o să vă pot contacta când e gata?

— Trimite un com la palat. Sau vii aici și la sfârșitul săptămânii viitoare? M-aș putea opri atunci.

— A, da! exclamă Iko din spatele standului. Suntem la piață în fiecare zi. Ar trebui să reveniți. Ar fi minunat!

Cinder se înfioră.

— Nu trebuie să...

— Va fi plăcerea mea!

Plecă politicos din cap în semn de la revedere, în același timp trăgându-și mai bine peste față marginile glugii. Cinder îi întoarse mișcarea, știind c-ar fi trebuit să se ridice și să facă o plecăciune, însă nu îndrăznea să-și testeze pentru a doua oară echilibrul.

Aștepta ca umbra lui să dispară de pe tăblia mesei înainte să supravegheze scuarul. Prezența prințului prin mulțimea grăbită păru să treacă neobservată. Cinder își permise să se relaxeze.

Iko își puse șenilele în mișcare și se deplasă spre ea, strângându-și cleștii metalici la piept.

— Prințul Kai! Verifică-mi ventilatorul, cred că m-am supraîncălzit!

Cinder se aplecă și își ridică piciorul înlocuitor, ștergându-l de pantalonii ei de lucru. Verifică învelișul, bucuroasă că nu-l străbătuse.

— Îți imaginezi ce reacție o să aibă Peony când o să afle despre asta? întrebă Iko.

— Îmi imaginez o mulțime de țipete pițigăiate.

Cinder mai scrută o dată mulțimea înainte să se lase cuprinsă de un sentiment de euforie. De-abia aștepta să-i povestească lui Peony. *Însuși prințul!* Un hohot de râs scurt îi scăpă de pe buze. Era ireal. Era de necrezut. Era...

— O, *vai mie!*

Zâmbetul lui Cinder păli.

— Ce e?

Iko gesticulă spre fruntea ei cu un deget bifurcat.

— Ești murdară de vaselină.

Cinder tresări și își frecă fruntea.

— Glumești.

— Sunt convinsă că n-a observat.

Cinder lăsă mâna jos.

— Ce mai contează? Hai, ajută-mă să-mi pun ăsta înainte să-și mai facă apariția vreun cap încoronat.

Își propti glezna pe genunchiul opus și începu să conecteze firele aranjate după culori, întrebându-se dacă nu cumva prințul fusese tras pe sfoară.

— Merge mănușă, nu-i așa? întrebă Iko, ținând un pumn de șuruburi în timp ce Cinder le răsucea în găurile prefabricate.

— E foarte frumos, Iko, îți mulțumesc! Sper doar ca Adri să nu-l observe. M-ar omorî dac-ar ști c-am cheltuit 600 de univi pe-un picior.

Strânse bine ultimul șurub și își întinse piciorul, rotindu-și glezna înainte, înapoi, și mișcând din degete. Era un pic țeapăn, iar senzorii nervilor necesitau câteva zile pentru a se acomoda cu noul cablaj, însă cel puțin nu mai trebuia să șchiopăteze.

— E perfect, spuse ea, punându-și gheata.

Zări piciorul ei vechi în cleștii lui Iko.

— Poți să arunci mizeria aia de...

Un țipăt răsună în urechile lui Cinder. Se înfioră când sunetul crescu în intensitate în interfața ei auditivă și se întoarse în direcția lui. În piață se așternu tăcerea. Copiii, care trecuseră la un joc de-a v-ați ascunselea printre standurile înghesuite, ieșiră din ascunzătorile lor.

Țipătul venise dinspre brutăreasă, Chang Sacha. Consternată, Cinder se ridică și se cățără pe scaunul ei pentru a privi peste mulțime. O zări pe Sacha în standul ei, în spatele vitrinei de sticlă cu pâini dulci și pateuri cu carne de porc, holbându-se spre mâinile ei întinse.

Cinder își acoperi nasul cu mâna în același moment în care toți ceilalți din scuar conștientizară ce se întâmplase.

— Molima! strigă cineva. S-a îmbolnăvit de molimă!

Strada fu cuprinsă de panică. Mamele își ridicau copiii, acoperindu-le fețele cu mâini disperate în timp ce se străduiau să se îndepărteze de standul Sachei. Comercianții își închideau ușile rulante.

Sunto țipă și goni spre mama lui, însă ea își întinse mâinile spre el. *Nu, nu, nu te apropia!* Un comerciant din apropiere îl înșfăcă pe băiat, ridicându-l la subraț în timp ce fugea. Sacha strigă ceva după el, însă cuvintele se pierdură în zarvă.

Lui Cinder i se făcu stomacul ghem. Nu puteau fugi, altminteri Iko avea să fie călcată în picioare în haosul de afară.

Ținându-și respirația, se întinse spre sfoara din colțul standului și trase în jos ușa metalică. Întunericul le învălui aproape de tot, cu excepția unei singure fâșii de lumină care se infiltra pe dedesubt. Căldura se ridica din podeaua de ciment, înăbușind spațiul înghesuit.

— Cinder? spuse Iko îngrijorată cu vocea ei robotică.

Își intensifică senzorul, scăldând standul într-o lumină albastră.

— Nu-ți face griji, o liniști Cinder, sărind de pe scaun și înșfăcând cârpa murdară de vaselină de pe masă.

Țipetele se auzeau din ce în ce mai puțin, transformând standul într-un univers pustiu.

— E taman peste scuar. Suntem bine aici.

Însă se strecură oricum spre peretele cu rafturi, ghemuindu-se la pământ și acoperindu-și gura și nasul cu cârpa.

Așteptară acolo, cu Cinder respirând cât mai superficial cu putință, până ce auziră sirenele planotoarelor de urgență sosind și luând-o de-acolo pe Sacha.

Doi

Sunetele sirenelor de urgență nici nu apucaseră să se stingă înainte ca huruitul altui motor să se audă în scuar. Tăcerea pieței fu străpunsă de tropăieli pe asfalt și apoi de cineva lătrând comenzi. Apoi, o altă voce, guturală, răspunse primei persoane.

Agățându-și geanta de spate, Cinder se furișă pe podeaua prăfuită a standului ei și trecu pe sub față de masă care îi acoperea biroul de lucru. Își vârî degetele prin raza de lumină de sub ușă și o deschise, ridicând-o puțin. Lipindu-și obrazul de asfaltul cald și grunjos, putu să deslușească peste scuar trei perechi de bocanci galbeni. O echipă de urgențe. Trase ușa și mai sus și urmări cum trei bărbați — cu toții protejați de măști de gaz — stropeau interiorul brutăriei cu lichid dintr-un flacon galben. Chiar și din celălalt capăt al scuarului, Cinder se strâmbă din pricina duhorii.

— Ce se întâmplă? întrebă Iko din spatele ei.

— Or să dea foc standului lui Chang-jiě.

Cinder își plimbă privirea de-a lungul scuarului, observând planotorul de un alb imaculat parcat aproape de colț. În afară de cei trei bărbați, scuarul fusese abandonat. Întorcându-se pe spate, Cinder privi spre senzorul lui Iko, care încă lumina vag pe întuneric.

— O să plecăm când izbucnesc flăcările, fiindcă atunci vor avea atenția distrasă.

— Suntem în bucluc?

— Nu. Doar că azi nu am chef să fac o plimbare până la carantină.

Unul din bărbați lătră un ordin, urmat de câțiva pași târșâiți. Cinder își întoarse capul și miji ochii prin fantă. În stand fu aruncată o limbă de foc. Mirosul de benzină se amestecă imediat cu cel de pâine arsă. Bărbații se dădură înapoi, cu uniformele profilate pe fundalul flăcărilor tot mai mari.

Întinzând mâna, Cinder apucă androidul prințului Kai de gât și îl trase jos, lângă ea. Vârându-l la subraț, ridică ușa suficient cât să se poată târî pe dedesubt, stând cu ochii pe bărbații întorși cu spatele. Iko o urmă imediat și o șterse spre următorul stand în timp ce Cinder coborî ușa. Țâșniră pe lângă vitrinele magazinelor — cele mai multe lăsate deschise în timpul exodului în masă — și cotiră pe prima alee îngustă dintre magazine. Cerul era acoperit de fum negru. Câteva secunde mai târziu, o hoardă de planotoare de știri huruiră deasupra clădirilor în drumul lor spre scuarul pieței.

Cinder încetini când stabili că se distanțaseră suficient de piață, ieșind din labirintul de alei. Soarele trecuse pe deasupra și cobora în spatele zgârie-norilor, spre asfințit. Aerul era înăbușitor din pricina căldurii de august, dar printre clădiri se mai strecura din când în când câte o briză călduță, ridicând vârtejuri de gunoaie din șanțuri. La patru cvartale de piață, pe străzi apăreau din nou semne de viață — pietoni grupându-se pe trotuare și bârfind despre focarul de molimă din centrul orașului. Monitoarele implantate în zidurile clădirilor transmiteau imagini în direct cu focul și fumul din centrul Noului Beijing și titluri panicarde în care numărul de infectați creștea cu fiecare secundă — cu toate că, din câte știa Cinder, numai o singură persoană fusese confirmată a fi bolnavă.

— Toți acei melci cu miere, spuse Iko în timp ce treceau pe lângă un cadru în primplan cu standul carbonizat.

Cinder își molfăi colțul obrazului. Niciuna din ele nu gustase vreodată celebrele dulciuri ale brutăriei din piață. Iko nu avea papile gustative, iar Chang Sacha nu vindea cyborgilor.

Birourile impozante și centrele comerciale făceau loc treptat unui amestec dezorganizat de clădiri de apartamente, construite atât de aproape, încât deveneau o întindere infinită de sticlă și beton. Apartamentele din această zonă a orașului fuseseră cândva spațioase și dezirabile, dar de-a lungul timpului conducerea le subdivizase și remodelase — încercând mereu să îngrămădească cât mai mulți oameni în același număr de metri pătrați —, astfel încât clădirile deveniseră labirinturi de coridoare și scări.

Însă toată urâțenia aglomerată fu dată uitării pe moment în timp ce Cinder coti pe strada ei. Pentru o jumătate de pas, Palatul Noului Beijing putea fi zărit printre complexe, întins și liniștit pe țărmul stâncos care domina orașul. Acoperișurile ascuțite și aurite ale palatului străluceau oranj în lumina soarelui, iar ferestrele propagau lumina înspre oraș. Frontoanele ornamentate, pavilioanele supraetajate care se legănau periculos de aproape de marginea țărmului, templele rotunjite care se întindeau spre ceruri. Cinder se opri mai mult decât de obicei pentru a-l admira, gândindu-se la o persoană anume care locuia în spatele acelor ziduri, care probabil se afla acolo chiar în aceste clipe.

Nu era ca și cum nu *ar fi știut* că prințul locuia acolo de fiecare dată când mai văzuse palatul, dar astăzi simți o legătură pe care n-o mai avusese niciodată, iar odată cu ea sosi și o încântare aproape arogantă. Făcuse cunoștință cu prințul. El venise la standul ei. El îi știa numele.

Inspirând aerul umed, Cinder se forță să se întoarcă, simțind că se comportă ca un copil. Începea să semene cu Peony.

Mută androidul regal în cealaltă mână în timp ce ea și Iko intrară în complexul de apartamente numit Turnul Phoenix.

Flutură încheietura mâinii eliberate spre scanerul de identificare de pe perete și auzi încuietoarea deschizându-se.

Iko își folosi extensiile din brațe pentru a descinde pe scări în timp ce coborau la subsol, un labirint slab luminat de spații de depozitare separate cu plase din sârmă. Atunci când fură întâmpinate de un val de aer stătut, androidul își aprinse lumina proiectoare, alungând umbrele formate de cele câteva becuri cu halogen. Era un drum familiar de la casa scării la spațiul de depozitare numărul 18-20 — celula înghesuită, mereu rece, unde Adri o lăsase pe Cinder să-și desfășoare munca.

Cinder eliberă un loc pentru android printre lucrurile împrăștiate pe masa de lucru și își puse geanta pe jos. Își schimbă mănușile greoaie de lucru cu o pereche de bumbac mult mai puțin murdară, înainte să încuie camera de depozitare.

— Dacă întreabă ceva Adri, spuse ea în timp ce se îndreptau spre ascensoare, standul nostru nu se află deloc aproape de cel al brutăresei.

Lumina lui Iko pâlpâi.

— S-a notat.

Erau singure în lift. Abia atunci când ajunseră la cel de-al optsprezecelea etaj clădirea deveni agitată ca un stup de albine — copii fugărindu-se pe coridoare, pisici domesticite și vagaboande furișându-se pe lângă pereți, murmurul constant și incoerent al monitoarelor revărsându-se din fiecare ușă. Cinder își ajustă nivelul zgomotului alb al interfeței neuronale în timp ce se ferea de copii în drumul ei spre apartament.

Ușa era larg deschisă, făcând-o pe Cinder să se oprească și să verifice numărul înainte de a intra.

Auzea din camera de zi vocea bățoasă a lui Adri.

— Un decolteu mai mare pentru Peony. Arată ca o bunică.

Cinder trase cu ochiul pe după colț. Adri stătea cu o mână pe polița șemineului holografic, purtând un halat brodat cu crizanteme, care se asorta cu colecția de evantaie de hârtie de prost

gust care acoperea peretele din spatele ei — reproduceri făcute să pară antice. Cu fața care îi strălucea de la prea multă pudră și cu buzele vopsite într-o nuanță înfiorător de colorată, Adri aproape că semăna cu o reproducere de-a ei. Se machiase de parcă intenționa să iasă undeva, cu toate că foarte rar părăsea apartamentul.

Dacă o observă pe Cinder tândălind în cadrul ușii, alese s-o ignore.

Monitorul aflat deasupra flăcărilor reci difuza un material filmat în piață. Standul brutăresei fusese redus la un morman de moloz, iar în picioare nu mai rămăsese decât scheletul unui cuptor portabil.

În mijlocul încăperii, Pearl și Peony stăteau învăluite în mătase și tul. Peony își ținea ridicat părul negru cârlionțat în timp ce o femeie, pe care Cinder n-o știa, lucra la decolteul rochiei. Peony o zări pe Cinder peste umărul femeii și ochii îi licăriră, luminându-i toată fața. Gesticulă spre rochie cu un chițcăit pe care de-abia reuși să și-l înăbușe.

Cinder îi întoarse zâmbetul. Sora ei vitregă mai mică avea un aspect angelic, rochia ei fiind toată argintie și sclipitoare, cu tente de culoarea lavandei când flăcările focului se reflectau în ea.

— Pearl!

Adri gesticulă cu degetul spre fiica ei mai mare, iar Pearl se răsuci, dezvăluind un șir de nasturi din perle pe spate. Rochia ei se asorta cu a lui Peony, cu corsajul ei mulat și fusta înfoiată, numai că era aurie ca praful de stele.

— Hai să mai luăm puțin din talie.

Trecând un bold prin marginea decolteului lui Peony, străina tresări la vederea lui Cinder în cadrul ușii, dar se întoarse imediat să-și vadă de treabă. Făcând un pas înapoi, femeia scoase o grămăjoară de bolduri ascuțite dintre buze și își lăsă capul într-o parte.

— E deja foarte strâmt, zise ea. Vrem să poată dansa, nu-i așa?

— Vrem să-și găsească un soț, o corectă Adri.

— Nu, nu, țâțâi croitoreasa chiar și atunci când întinse mâna și strânse materialul în jurul lui Pearl.

Cinder putea să-și dea seama că Pearl își sugea burta pe cât de mult putea; zări marginile coastelor pe sub material.

— E mult prea tânără pentru măritiș.

— Am șaptesprezece ani! protestă Pearl, aruncându-i o privire urâtă femeii.

— Șaptesprezece! Vedeți? O copilă. Acum e vremea să te distrezi, nu-i așa, fato?

— E mult prea scumpă pentru *distracție*, zise Adri. Mă aștept la rezultate bune de la această ținută.

— Nu-ți face griji, Linh-jiě. Va fi la fel de încântătoare ca roua dimineții.

Vârând boldurile la loc în gură, femeia trecu la decolteul lui Peony.

Adri își ridică bărbia și recunoscu într-un final prezența lui Cinder, coborându-și privirea spre ghetele murdare și pantalonii de lucru ai fetei.

— De ce nu ești la piață?

— Azi s-a închis mai devreme, răspunse Cinder, aruncând o privire insistentă spre monitor, însă Adri n-o băgă în seamă.

Cu o falsă nonșalanță, Cinder își îndreptă degetul spre culoar.

— Mă duc repede să mă spăl și vin imediat să mi se ia și mie măsurile.

Croitoreasa se opri din treabă.

— Încă o rochie, Linh-jiě? N-am adus suficient material pentru...

— Ai înlocuit cureaua magnetică a planotorului?

Zâmbetul lui Cinder păli.

— Nu, încă n-am apucat.

— Păi, niciuna din noi n-o să meargă la bal dacă nu reparăm chestia aia, nu-i așa?

Cinder își înăbuși iritarea. Mai purtaseră această conversație de două ori în ultima săptămână.

— Am nevoie de bani ca să cumpăr o nouă curea magnetică. Pe puțin 800 de univi. Dacă veniturile de la piață n-ar intra direct în contul tău, aș fi cumpărat una până acum.

— Și să am încredere în tine că n-o să-i cheltuiești pe toți pe jucăriile tale frivole?

Adri rosti *jucării* cu o încruntătură și o buză ridicată a dispreț spre Iko, chiar dacă, teoretic, Iko îi aparținea.

— În plus, nu-mi pot permite o curea magnetică *și* o rochie nouă pe care o vei purta doar o dată. Va trebui să găsești altă cale de-a repara planotorul sau să-ți faci rost singură de o rochie pentru bal.

Cinder deveni și mai iritată. Ar fi vrut să comenteze că Pearl și Peony puteau să primească rochii de-a gata în loc să li se facă unele speciale, astfel încât bugetul să o includă și pe-a lui Cinder. Ar fi vrut să comenteze că și ele aveau să poarte rochiile numai o dată. Ar fi vrut să comenteze că, atât timp cât ea era cea care muncea, banii trebuiau să îi aparțină și să-i cheltuie după bunul plac. Dar toate argumentele erau în van. În mod legal, Cinder îi aparținea lui Adri, la fel ca androidul casei, și la fel se întâmpla și în cazul banilor, al celor câtorva obiecte personale, ba chiar și al noului picior pe care tocmai și-l montase. Adri adora să-i amintească asta.

Așa încât își înăbuși furia, înainte ca Adri să poată zări scânteia unei revolte.

— S-ar putea să mă pot tocmi pentru cureaua magnetică. Am să verific la magazinele din zonă.

Adri pufni.

— Ce-ar fi să dăm la schimb androidul ăla inutil?

Iko se ascunse pe după picioarele lui Cinder.

— N-am primi prea mult pe ea, zise Cinder. Nimeni nu-și dorește un model atât de vechi.

— Nu. Nimeni nu-și dorește, nu-i așa? Poate c-ar trebui să vă vând pe amândouă ca piese de schimb.

Adri ridică mâna și pipăi tivul neterminat de pe mâneca lui Pearl.

— Nu-mi pasă cum repari planotorul ăla, însă repară-l înainte de bal — și cu bani puțini. N-am nevoie ca mormanul ăla de fiare vechi să ocupe de pomană un loc de parcare costisitor.

Cinder își vârî mâinile în buzunarele de la spate.

— Vrei să spui că dacă repar planotorul și fac rost de-o rochie chiar pot să merg și eu anul ăsta?

Adri schiță un zâmbet.

— Va fi un miracol dacă vei găsi ceva potrivit care să-ți ascundă — își lăsă privirea spre ghetele lui Cinder — *excentricitățile*. Dar, da. Dacă repari planotorul, bănuiesc că poți merge și tu la bal.

Peony îi aruncă lui Cinder o jumătate de zâmbet, în vreme ce Pearl se răsuci spre mama ei.

— Doar nu vorbești serios! *Ea?* Să meargă cu *noi*?

Cinder își lipi umărul de cadrul ușii, încercând să-și ascundă dezamăgirea față de Peony. Izbucnirea lui Pearl nu era necesară. O luminiță portocalie pâlpâise la marginea câmpului vizual al lui Cinder — Adri nu vorbise serios.

— Ei bine, spuse ea, încercând să pară înviorată. Bănuiesc c-ar trebui să mă duc să caut o curea magnetică.

Adri flutură din mână spre Cinder, atenția fiindu-i din nou atrasă de rochia lui Pearl. O concediere tăcută.

Cinder mai aruncă o privire spre ținutele somptuoase ale surorilor ei vitrege înainte să iasă din încăpere cu spatele. Nici bine nu se întorsese cu fața spre coridor, că o auzi pe Peony scoțând un țipăt strident:

— Prințul Kai!

Înlemnind, Cinder aruncă o privire spre monitor. Alertele de molimă fuseseră înlocuite cu o transmisiune în direct din

sala de presă a palatului. Prințul Kai se adresa unei mulțimi de jurnaliști — oameni și androizi.

— Pornește volumul, spuse Pearl, făcându-i semn croitoresei să se dea la o parte.

— ...cercetările continuă să fie prioritatea noastră numărul unu, spunea prințul Kai, strângând marginile unui pupitru. Echipa noastră de cercetare e hotărâtă să descopere un vaccin pentru această boală care până acum mi-a luat un părinte și amenință să mi-l ia și pe celălalt, ca să nu mai vorbim de zecile de mii de cetățeni. Situația s-a agravat și mai tare din pricina focarului descoperit astăzi în centrul orașului. Nu mai putem pretinde că această boală se rezumă doar la comunitățile sărace, rurale, ale țării noastre. Letumoza ne amenință pe toți, iar noi vom găsi o cale de-a o opri. Abia atunci vom putea începe să reconstruim economia noastră și să redevenim acea Comunitatea Orientală prosperă care am fost cândva.

Mulțimea aplaudă fără nicio tragere de inimă. Cercetările întreprinse în privința molimei începuseră odată cu apariția primului focar într-un orășel din Uniunea Africană în urmă cu câteva zeci de ani. Se părea că nu progresaseră mai deloc. Între timp, boala își făcuse apariția în toată lumea, în sute de comunități aparent fără nicio legătură. Sute de mii de oameni se îmbolnăviseră, suferiseră, muriseră. Inclusiv soțul lui Adri o contractase într-o călătorie în Europa — aceeași călătorie în care el fusese de acord să devină tutorele unui cyborg orfan în vârstă de unsprezece ani. Într-una din puținele amintiri pe care Cinder le avea cu bărbatul, el era dus pe targă spre carantină, în timp ce Adri urla la el că nu era cu putință s-o lase cu *chestia asta*.

De atunci, Adri nu mai vorbise niciodată despre soțul ei, iar în apartament nu existau prea multe lucruri care să evoce amintirea sa. Singura dovadă că el existase vreodată se regăsea într-un șir de plăci holografice și medalii gravate, înșiruite pe polița

șemineului — premii dobândite în timpul carierei sale profesionale și plăci comemorative primite la un târg tehnologic internațional, unde participase trei ani consecutiv. Cinder habar nu avea ce anume inventase. Evident, indiferent ce era, nu avusese cine știe ce succes, ținând cont că atunci când murise își lăsase familia aproape fără niciun sfanț.

Pe ecran, discursul prințului fu întrerupt când un străin păși pe podium și îi înmână un bilet prințului Kai. Ochii prințului se împăienjeniră. Ecranul se înnegri.

Sala de presă fu înlocuită cu un birou în fața unui ecran albastru. În spatele lui se afla o femeie inexpresivă, cu degetele albite ridicate pe birou.

— Întrerupem conferința de presă a Alteței Sale Imperiale cu vești legate de Maiestatea Sa Imperială Împăratul Rikan. Medicii împăratului tocmai ne-au informat că Maiestatea Sa a intrat în al treilea stadiu al letumozei.

Icnind, croitoreasa își scoase boldurile din gură.

Cinder se lipi de cadrul ușii. Uitase cu desăvârșire să-și prezinte condoleanțele lui Kai sau să-i ureze însănătoșire grabnică împăratului. Probabil o considera foarte insensibilă. Foarte ignorantă.

— Ni s-a comunicat că în prezent se fac toate demersurile necesare pentru a asigura confortul Maiestății Sale, iar oficialii de la palat ne-au transmis că cercetătorii caută fără încetare un vaccin. Chiar dacă recrutarea de cyborgi continuă, este în continuare nevoie urgentă de voluntari pentru a testa antidoturile. Din pricina îmbolnăvirii împăratului, au existat multe controverse legate de cea de-a 126-a ediție a Festivalului Anual de Pace, însă prințul Kaito a declarat că festivalul va continua după cum a fost programat și că speră să aducă ceva bucurie în această perioadă altminteri tragică.

Prezentatoarea se opri, șovăind, chiar și cu prompterul în fața ei. Chipul i se îmblânzi, iar glasul ei bățos tremură un pic când termină.

— Trăiască împăratul!

Croitoreasa repetă în șoaptă cuvintele rostite de prezentatoare. Ecranul deveni din nou negru înainte să se întoarcă la conferința de presă, însă prințul Kai părăsise scena, iar jurnaliștii transformaseră sala într-un haos în timp ce transmiteau ultimele vești către camerele de filmat.

— Cunosc un cyborg care s-ar putea oferi voluntar pentru testările de molimă, comentă Pearl. De ce să aștepte recrutarea?

Cinder își coborî privirea și îi aruncă o căutătură urâtă lui Pearl, care era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât ea, în pofida faptului că era cu un an mai mare.

— Bună idee, zise ea. Și atunci *tu* ai putea să-ți găsești un loc de muncă ca să plătești pentru rochia ta frumoasă.

Pearl mârâi.

— Familiile voluntarilor primesc indemnizații, cablato.

Recrutarea cyborgilor fusese creată în urmă cu un an de o echipă de cercetare a casei regale. În fiecare dimineață, un nou număr de identificare era extras din urna cu mii de cyborgi care locuiau în Comunitatea Orientală. Subiecții era aduși chiar și din provincii îndepărtate ca Mumbai și Singapore pentru a fi folosiți drept cobai în căutarea antidotului potrivit. O făceau să sune de parcă era o onoare, să-ți dai viața pentru binele omenirii, însă de fapt era doar o aducere-aminte că cyborgii nu aveau drepturi egale cu ceilalți. Mulți dintre ei primiseră o a doua șansă la viață datorită generozității oamenilor de știință și, prin urmare, le datorau existența celor care îi creaseră. Mulți se considerau norocoși că trăiseră atât de mult. Li se părea firesc ca ei să fie primii care să-și dea viețile pentru găsirea leacului.

— Nu o putem oferi voluntar pe Cinder, spuse Peony, adunându-și fustele în mâini. Am nevoie de ea să-mi repare ecranul portabil.

Pearl pufni și se îndepărtă de amândouă. Peony strâmbă din nas spre spatele surorii ei.

— Nu vă mai certați! spuse Adri. Peony, îți șifonezi fusta.

Cinder păși înapoi pe coridor atunci când croitoreasa își reluă treaba. Iko era deja cu vreo doi pași înaintea ei, dornică să scape de prezența lui Adri.

Firește, aprecia că Peony îi luase apărarea, dar știa că în final asta nu conta. Adri nu ar oferi-o niciodată voluntar pentru testări, întrucât asta ar fi însemnat sfârșitul singurului ei venit, iar Cinder era sigură că mama ei vitregă nu muncise niciodată în viața ei.

Însă dacă recrutarea o alegea, nimeni nu putea face nimic în această privință. Și se părea că în ultima vreme un număr disproporționat din cei aleși proveneau din Noul Beijing și din suburbiile înconjurătoare.

De fiecare dată când una din victimele recrutării era o adolescentă, Cinder își imagina un ceas ticăind în capul ei.

Trei

— Mergi la bal! exclamă Iko, bătând din cleștii ei într-o încercare de a aplauda. Trebuie să-ți găsim o rochie, și pantofi. N-am să-ți permit să porți ghetele alea îngrozitoare. O să facem rost de o pereche nouă de mănuși și...

— Vrei, te rog, să aduci lumina încoace? întrebă Cinder, deschizând sertarul de sus al dulapului ei cu scule.

Cotrobăi prin el, făcând șuruburile și piulițele să zăngănească în timp ce Iko se apropie de ea. O rază de lumină albăstruie alungă întunericul din camera de depozitare.

— Gândește-te ce mâncăruri alese vor avea, spuse Iko. Și rochii. Și muzică!

Cinder o ignoră, alegând câteva unelte și aranjându-le pe torsul magnetic al lui Iko.

— Pe stelele mele! Gândește-te la prințul Kai! Ai putea dansa cu prințul Kai!

Asta o făcu pe Cinder să se oprească și să privească mijit spre lumina orbitoare a lui Iko.

— De ce ar dansa prințul cu mine?

Ventilatorul lui Iko hurui în timp ce căută un răspuns.

— Pentru că de data asta n-o să mai ai vaselină pe față.

Cinder își înăbuși un chicotit. Logica androizilor era atât de simplistă.

— Iko, îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse ea, trântind sertarul și trecând la următorul, dar nu am de gând să merg la bal.

Ventilatorul lui Iko se opri pe moment, după care porni la loc.

— Nu procesez.

— În primul rând, tocmai mi-am cheltuit economiile de-o viață pe un picior nou. Dar chiar dacă aș avea bani, de ce i-aș da pe o rochie, pe o pereche de pantofi și pe una de mănuși? Ce risipă!

— Pe ce altceva i-ai cheltui?

— Pe un set complet de chei? Un dulap cu sertare care nu se blochează?

Trânti al doilea sertar cu umărul, pentru a demonstra cele spuse.

— Un avans pentru un apartament, unde nu va mai trebui să fiu servitoarea lui Adri?

— Adri nu-ți va semna niciodată actele de eliberare.

Cinder deschise al treilea sertar.

— Știu. Oricum ar costa mai mult decât o rochie tâmpită.

Înșfăcă o cheie reglabilă și câteva de dimensiuni diferite și le puse pe dulap.

— Poate că îmi voi face o grefă de piele.

— Pielea ta n-are nimic.

Cinder o privi pe Iko cu coada ochiului.

— A, te refereai la părțile tale de cyborg.

Închizând al treilea sertar, Cinder înșfăcă geanta aflată sub masa de lucru și vârî toate uneltele în ea.

— Ce altceva crezi c-o să ne mai... Of, cricul! Pe ăsta unde l-am pus?

— Ești absurdă, protestă Iko. Poate că poți da ceva la schimb pentru o rochie sau să-ți iei una de la consignație. De când așteptam să intru în magazinul ăla de rochii vintage de pe Sakura. Știi la care mă refer?

Cinder cotrobăi prin diferitele unelte care se adunaseră sub masa de lucru.

— Nu contează. Nu merg.

— Ba contează. E balul. Și prințul!

— Iko, eu pur și simplu repar un android pentru el. Nu e ca și cum am fi prieteni la cataramă acum.

Menționarea androidului îi trezi o amintire, și o clipă mai târziu Cinder trase cricul de mâner.

— Și nu contează, deoarece Adri n-o să mă lase niciodată să merg.

— A spus că dacă vei repara planotorul...

— Sigur. Și după ce repar planotorul? Ce-ar fi să arunc un ochi pe ecranul portabil al lui Peony, care face mereu figuri? Ce-ar fi să arunc un ochi pe...

Cercetă încăperea și zări un android ruginit vârât într-un colț.

— Ce-ar fi să arunc un ochi pe vechitura aia de Gard7.3?

— Și ce mă rog ar vrea Adri de la vechitura aia? Nu mai are grădină. Nici măcar balcon.

— Ceea ce vreau să spun e că ea nu are nicio intenție să mă lase să merg. Atât timp cât poate găsi lucruri de reparat, „îndatoririle" mele nu se vor termina niciodată.

Cinder mai vârî un cric în geantă, spunându-și în sinea ei că nu-i pasă. Nu chiar.

Oricum nu s-ar simți în largul ei la un bal formal. Chiar dacă ar găsi mănuși care să se asorteze cu rochia și pantofi care să-i ascundă monstruozitățile metalice, părul ei sârmos nu putea fi coafat în bucle, iar despre machiaj nu știa mai nimic. Pur și simplu avea să sfârșească lângă ringul de dans și să se amuze pe seama fetelor care leșinau pentru a-i atrage atenția prințului Kai, prefăcându-se că nu e geloasă. Prefăcându-se că nu o deranjează.

Însă era curioasă în privința meniului.

Iar într-un fel prințul o cunoștea acum. Fusese amabil cu ea la piață. Poate că avea s-o invite la dans. Din politețe. Ca un cavaler, când ar vedea-o stând singură.

Fantezia nejustificată se nărui în jurul ei la fel de iute pe cât începuse. Era imposibil. Nu merita să se gândească la asta.

Ea era cyborg și nu avea să se ducă la bal.

— Cred că asta-i tot, spuse ea, potrivindu-și geanta pe umăr pentru a-și masca dezamăgirea. Ești gata?

— Nu procesez, răspunse Iko. Dacă repararea planotorului n-o va convinge pe Adri să te lase să mergi la bal, atunci de ce mai mergem la cimitirul de vechituri? Dacă își dorește atât de tare o curea magnetică, de ce nu scormonește ea prin gunoaie ca să găsească una?

— Deoarece, cu sau fără bal, eu *chiar* cred că, dacă i-am oferi vreun motiv, te-ar vinde pe doi bani fără să stea pe gânduri. În plus, cu ele plecate la bal, vom avea apartamentul numai pentru noi. Nu sună bine?

— Sună minunat!

Cinder se întoarse s-o vadă pe Peony străduindu-se să intre pe ușă. Încă purta rochia argintie de bal, însă acum tivurile de la gât și mâneci erau terminate. O bucată de dantelă fusese adăugată la decolteu, accentuând faptul că, la paisprezece ani, Peony începuse deja să aibă forme la care Cinder nici măcar nu putea să viseze. Dacă trupul lui Cinder fusese cândva predispus la trăsături feminine, acestea fuseseră distruse de ceea ce îi făcuseră chirurgii, lăsând-o ca o scândură. Prea unghiulară. Prea băiețoasă. Prea ciudată cu piciorul ei artificial greoi.

— Am s-o strâng de gât pe mama! bombăni Peony. Mă înnebunește de cap. „Pearl trebuie să-și găsească un soț", „Fetele mele mă omoară cu zile", „Nimeni nu apreciază ce fac pentru ele", bla, bla, bla.

Își flutură degetele prin aer, ridiculizându-și mama.

— Ce faci aici?

— Am venit să mă *ascund*. A, și să te rog să arunci un ochi pe ecranul meu portabil.

Scoase ecranul de la spate și i-l întinse lui Cinder.

Cinder i-l luă, însă rămase cu privirea ațintită pe partea inferioară a rochiei lui Peony, urmărind cum tivul sclipitor aduna scame în jurul lui.

— Ai să-ți strici rochia. Și atunci Adri va deveni un adevărat tiran.

Peony scoase limba, dar își adună fusta în ambii pumni, ridicând tivul până la genunchi.

— Așadar, ce părere ai? întrebă ea, săltând ușor pe picioarele goale.

— Arăți extraordinar!

Peony se umflă în pene, strângând și mai tare materialul în mâini. Dar apoi deveni brusc serioasă.

— Ar fi trebuit să facă și pentru tine una. Nu e drept!

— Chiar nu vreau să merg.

Cinder ridică din umeri. Tonul lui Peony era atât de compătimitor, încât nu își bătu capul să-i explice motivele. De obicei putea să ignore gelozia pe care o simțea față de surorile ei vitrege — cât de tare le iubea Adri, cât de catifelate erau mâinile lor —, mai ales când Peony era singura prietenă umană pe care o avea. Dar nu putu să-și reprime junghiul de invidie la vederea lui Peony în acea rochie.

Schimbă subiectul.

— Ce s-a întâmplat cu portabilul?

— A început iarăși să facă figuri.

Peony împinse câteva unelte de pe un maldăr de cutii de vopsea goale, alegând cel mai curat loc înainte să se așeze, cu fusta umflată în jurul ei. Își legăna picioarele în așa fel încât călcâiele i se loveau ritmic de plastic.

— Iar ai descărcat aplicațiile alea tâmpite cu celebrități?

— Nu.

Cinder ridică dintr-o sprânceană.

— O aplicație de limbă. Asta-i tot. Și aveam nevoie de ea la școală. Ah, înainte să uit, Iko, ți-am dus ceva.

Iko își puse șenilele în mișcare și se apropie de Peony, care scoase o panglică de catifea din corset, rămasă de la croitoreasă. Lumina din cameră se intensifică atunci când Iko o văzu.

— Mulțumesc! spuse androidul în timp ce Peony îi legă panglica în jurul articulației sale subțiri de la încheietură. E minunată!

Cinder puse ecranul portabil pe masa de lucru, lângă androidul prințului Kai.

— Am să mă uit mâine să văd ce are. Mergem să căutăm o bandă magnetică pentru Maiestatea Sa.

— A, da? Unde anume?

— La cimitirul de vechituri.

— O să fie tare amuzant, spuse Iko, scanând întruna cu senzorul ei brățara improvizată.

— Serios? întrebă Peony. Pot să vin și eu?

Cinder râse.

— Glumește. Iko își exersează sarcasmul.

— Nu-mi pasă. Orice variantă e mai bună, decât să mă întorc în apartamentul ăla înăbușitor.

Peony își făcu vânt cu mâna și, căzută pe gânduri, se rezemă de un raft metalic.

Întinzând mâna, Cinder o trase înapoi.

— Ai grijă, rochia ta!

Peony își analiză rochia, apoi rafturile mânjite de vaselină, după care flutură din mână pentru a alunga grijile lui Cinder.

— Zău așa, pot să vin? Pare interesant.

— Pare murdar și urât mirositor, răspunse Iko.

— Tu de unde știi? întrebă Cinder. Nu ai receptori de miros.

— Am o imaginație fantastică!

Rânjind, Cinder își împinse sora spre ușă.

— Bine, du-te și te schimbă. Dar repede. Trebuie să-ți povestesc ceva.

Patru

Peony o lovi pe Cinder peste umăr, aproape împingând-o într-un munte de șenile de android foarte uzate.

— De ce-ai așteptat atât de mult să-mi spui? Ai venit acasă de, cât, *patru ore*?

— Știu, știu, scuze, spuse Cinder, frecându-și umărul. N-a fost niciun moment propice și nu voiam ca Adri să știe. Nu vreau să profite de asta.

— Cui îi pasă de ceea ce crede mama? *Eu* vreau să profit de asta. Pe stelele mele, prințul! În standul tău. Nu pot să cred că n-am fost acolo. De ce n-am fost acolo?

— Erai ocupată să-ți probezi mătăsurile și brocarturile.

— Of!

Peony trase cu șutul într-un far care-i stătea în cale.

— Ar fi trebuit să-mi trimiți un com. Aș fi venit acolo în două secunde, cu rochia de bal neterminată și toate alea. *Îhh!* Te urăsc! E oficial, te *urăsc*! Ai să-l vezi din nou? Vreau să zic, trebuie să-l vezi, nu-i așa? S-ar putea să nu te mai urăsc dacă-mi *promiți* că mă iei cu tine. Bine? S-a făcut?

— Am găsit unul! strigă Iko de la vreo zece metri depărtare.

Lumina ei proiectoare era fixată asupra unui planotor ruginit, învăluind în întuneric munții de moloz din spatele lui.

— Și? Cum arăta? întrebă Peony, străduindu-se să țină pasul în timp ce Cinder se grăbea spre vehiculul incapabil să zboare, ca și cum faptul că se afla în preajma ei era acum același lucru cu a se afla în preajma Alteței Sale Imperiale.

— Nu știu, răspunse Cinder, deschizând capota vehiculului și ridicând-o pe tija de sprijin.

— A, bun, n-a fost devalizat.

Iko se dădu la o parte din calea lui Cinder.

— A fost suficient de politicos cât să nu remarce uriașa pată de vaselină de pe fruntea ei.

Peony icni.

— Oh, sper că nu-i adevărat!

— Ce? Sunt mecanic. Mă murdăresc. Dacă voia să mă împopoțonez, trebuia să-mi trimită un com înainte să apară pe-acolo. Iko, m-ar ajuta un pic de lumină aici.

Iko își înclină capul, iluminând compartimentul motorului. De cealaltă parte a lui Cinder, Peony plescăi din limbă.

— Poate credea că e un neg?

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

Cinder scoase un patent din geantă. Cerul nopții era limpede, și cu toate că luminile orașului acaparau stelele, semiluna ascuțită pândea în apropierea orizontului, un ochi adormit care privea mijit prin negură.

— E la fel de chipeș cum pare pe monitoare?

— Da, răspunse Iko. Ba chiar mai chipeș. Și îngrozitor de înalt.

— Ție toți ți se par înalți, zise Peony, rezemându-se de spoilerul din față, cu brațele încrucișate la piept. Vreau să aud opinia lui Cinder.

Cinder se opri din împuns cu patentul prin motor în timp ce amintirea zâmbetului său relaxat năvăli în mintea ei. Deși prințul Kai fusese de mult unul din subiectele de discuție preferate ale lui Peony — probabil că era membră în toate grupurile de fani de pe rețea —, Cinder nu-și imaginase niciodată c-ar putea să împărtășească această admirație. De fapt, mereu considerase că pasiunea pe care Peony o făcuse pentru el era un pic absurdă, un pic copilărească. *Prințul Kai în sus, prințul Kai în jos.* O fantezie imposibilă.

Dar acum...

Probabil că expresia lui Cinder spusese destule, căci, brusc, Peony începu să țipe și se năpusti spre ea, cuprinzând-o cu brațele pe după talie și sărind în sus și-n jos.

— Știam eu! *Știam* eu că și ție-ți place de el! Nu-mi vine să cred că tu chiar l-ai întâlnit! Nu e corect! Ți-am spus cât de tare te urăsc?

— Da, da, știu, spuse Cinder, desfăcând brațele lui Peony de pe ea. Acum, du-te și bucură-te în altă parte. Încerc să lucrez.

Peony se bosumflă și porni în pas săltăreț, învârtindu-se printre mormanele de vechituri.

— Și ce s-a mai întâmplat? Spune-mi totul. Ce-a zis? Ce-a făcut?

— Nimic, răspunse Cinder. M-a rugat doar să-i repar androidul.

Îndepărtă pânzele de păianjen de pe ceea ce fusese cândva generatorul solar al planotorului, dar care acum era ceva mai mult decât o carcasă de plastic. Un nor de praf i se stârni drept în față și se dădu înapoi, tușind.

— Cheia reglabilă?

Iko își desprinse cheia de pe tors și i-o întinse lui Cinder.

— Ce fel de android e? întrebă Peony.

Cinder smulse generatorul din compartiment cu un geamăt și îl puse jos, lângă planotor.

— Unul vechi.

— Tutor8.6, adăugă Iko. Mai vechi decât mine. Și a spus că va veni la piață săptămâna viitoare ca să-l ia.

Peony trase cu șutul într-un gresor înainte să se aplece deasupra motorului.

— La știri s-a spus că piața va fi închisă săptămâna viitoare din cauza focarului.

— Oh, n-am auzit asta.

Cinder își șterse mâinile de pantaloni și aruncă o privire în compartimentul de jos al motorului.

— Bănuiesc că va trebui să i-l duc la palat atunci.

— Da! se bucură Peony, dansând în loc. O să mergem împreună, și-o să ne faci cunoștință, și... și...

— Aha! exclamă Cinder, radiind. Cureaua magnetică!

Peony își cuprinse obrazul cu palma, ridicând vocea.

— *Și apoi*, el o să mă recunoască la bal, și eu am să dansez cu el, și... Pearl va fi *lividă*!

Râse, de parcă să-și înfurie sora mai mare era cea mai notabilă reușită în viață.

— Dacă androidul va fi gata înainte de bal.

Cinder alese o cheie de pe cureaua cu scule pe care o purta la brâu. Nu voia s-o informeze pe Peony că cel mai probabil nu prințul Kai primea livrările la palat.

Peony își învârti mâna prin aer.

— Ei bine, când o fi să se-ntâmple.

— Vreau și eu să merg la bal, spuse Iko, privind către cer. Androizii nu au voie să participe din cauza prejudecăților.

— Atunci, fă o petiție la guvern. Sunt sigură că Peony va fi fericită să pledeze pentru tine în fața prințului.

Cinder își lipi mâna de capul sferic al lui Iko și o forță să-și poziționeze lumina înapoi spre capotă.

— Acum, stai nemișcată. Mai am puțin și detașez capătul ăsta.

Cinder lipi cheia de Iko, apoi scoase cureaua magnetică din suport, lăsând-o pe jos cu un zăngănit.

— Am rezolvat o parte, mai am una.

Ocoli planotorul, făcând o cărare prin gunoaie, astfel încât șenilele lui Iko să nu se blocheze pe undeva.

Peony o urmă și se cățără pe portbagajul planotorului, strângându-și picioarele sub ea.

— Știi, se zvonește c-o să-și caute o mireasă la bal.

— O mireasă! exclamă Iko. Ce romantic!

Cinder se întinse pe-o parte lângă spoilerul din spate al planotorului și luă o lanternă mică de la cureaua cu unelte de la brâu.

— Vrei, te rog, să-mi dai din nou cheia aia?

— Nu m-ai auzit? O *mireasă*, Cinder! Cum ar fi, o prințesă!

— Cum ar fi, asta n-o să se întâmple. Ce, câți ani are? Nouăsprezece?

Vârând lanterna între dinți, Cinder luă cheia de la Iko. Șuruburile din spate aveau mai puțină rugină pe ele, fiind protejate mai bine de portbagaj, și nu fu nevoie decât de vreo două răsuciri rapide pentru a le slăbi.

— Optsprezece și jumătate, răspunse Peony. Și e adevărat. Toate paginile de bârfe spun asta.

Cinder mormăi.

— M-aș căsători cu prințul Kai cât ai zice pește.

— Și eu, interveni Iko.

Cinder scuipă lanterna și se târî spre cel de-al patrulea colț.

— Tu și toate celelalte fete din Comunitate.

— De parcă tu n-ai face-o, bombăni Peony.

Cinder nu răspunse în timp ce slăbi ultimul șurub care strângea cureaua magnetică. Aceasta cedă și căzu pe pământ cu un zdrăngănit puternic.

— Gata.

Ieși de sub mașină și băgă cheia și lanterna în compartimentul din piele de vițel înainte să se ridice.

— Ați mai văzut pe-aici vreun planotor care să merite să fie demontat?

Trăgând cureaua magnetică de sub planotor, o împături la balamale, formând o bară metalică mai puțin împovărătoare.

— Am văzut ceva acolo, răspunse Iko, mutând lumina în jurul mormanelor. Nu sunt sigură ce model e.

— Perfect! Condu-ne tu.

Cinder o împunse ușor cu capătul curelei. Iko porni, bombănind ceva despre faptul că ea trebuia să scormonească prin gropile de gunoi, în timp ce Adri stătea bine-mersi acasă, într-un loc curat și tihnit.

— În plus, zise Peony, sărind de pe portbagaj, zvonul că-și caută soție la bal e mult mai bun decât *celelalte* zvonuri pe care le-am auzit.

— Lasă-mă să ghicesc. Prințul Kai e de fapt marțian? Sau nu, nu — are un copil ilegitim cu o escortă, nu-i așa?

— Escort-droizii pot avea *copii*?

— Nu.

Peony pufăi, îndepărtându-și o șuviță de păr de pe frunte.

— Ei bine, ce-am auzit eu e mult mai rău. Se zvonește că se poartă tratative ca el să se căsătorească cu...

Peony își coborî tonul într-o șoaptă răgușită.

— Regina Levana.

— *Regina*...

Cinder înlemni și își duse mâna la gură, aruncând o privire prin jur, de parcă cineva putea să stea ascuns printre munții de gunoaie, trăgând cu urechea. Își îndepărtă mâna, dar păstră vocea șoptită.

— Zău așa, Peony! Tabloidele alea o să te strice la cap.

— Nici eu nu vreau să cred asta, dar toate spun același lucru. De asta vrăjitoarea aia de ambasadoare a reginei a stat atâta vreme la palat, ca să poată întări o alianță. Totul e un joc politic.

— Nu prea cred. Prințul Kai nu s-ar căsători niciodată cu ea.

— N-ai de unde ști.

Dar știa. Cinder poate că nu știa multe despre politicile intergalactice, însă știa că prințul Kai ar fi fost un prost să se însoare cu regina Levana.

Statornica lună îi captă atenția lui Cinder și un fior îi străbătu trupul, făcându-i pielea ca de găină. Luna îi oferise mereu o senzație de paranoia, ca și când oamenii care locuiau acolo

puteau s-o vadă, și dacă se uita prea mult, le putea atrage atenția. Absurdități superstițioase, însă tot ceea ce avea legătură cu locuitorii lunari era învăluit într-o aură de mister și superstiție.

Lunarii reprezentau o societate care evoluase cu secole în urmă dintr-o colonie de origine terestră, însă nu mai erau de mult umani. Oamenii spuneau că lunarii puteau altera creierul unei persoane — te făceau să vezi lucruri pe care nu trebuia să le vezi, să simți lucruri pe care nu trebuia să le simți, să faci lucruri pe care nu voiai să le faci. Puterea lor supranaturală îi transformase într-o rasă avidă și violentă, iar regina Levana era cea mai rea dintre toți.

Se spunea că ea știa când oamenii o bârfeau, chiar și de la mii de kilometri depărtare. Chiar și de pe Pământ.

Se spunea că-și omorâse sora mai mare, regina Channary, astfel încât să-i poată lua tronul. Se spunea că pusese să-i fie omorât și soțul, astfel încât să poate fi liberă să-și aleagă o partidă mult mai avantajoasă. Se spunea că își obligase fiica vitregă să-și mutileze chipul, deoarece, la fragеda vârstă de treisprezece ani, devenise mult mai frumoasă decât putea suporta geloasa regină.

Se spunea că-și omorâse nepoata, singura ei amenințare la tron. Prințesa Selene avea numai trei ani când camera ei luase foc, omorând-o pe ea și pe doică.

Cei care se ocupau de teoriile conspirației erau de părere că prințesa supraviețuise și că încă era în viață pe undeva, așteptând momentul potrivit să-și revendice coroana și să pună capăt domniei tiranice a Levanei, însă Cinder știa că disperarea era cea care alimenta aceste zvonuri. La urma urmei, găsiseră în cenușă bucăți din carnea copilei.

— Aici.

Iko ridică mâna și ciocăni într-o bucată de metal care se ițea dintr-un morman de vechituri, speriind-o pe Cinder.

Fata alungă gândurile. Prințul Kai nu s-ar însura niciodată cu acea vrăjitoare. Nu se putea căsători cu o lunară.

Cinder dădu la o parte câteva flacoane ruginite de aerosoli și o saltea veche înainte să poată vedea vârful planotorului.

— Bună treabă!

Împreună, îndepărtară suficiente vechituri, astfel încât să poată vedea întreaga parte din față a vehiculului.

— N-am mai văzut niciodată modelul ăsta, zise Cinder, trecându-și o mână peste emblema cromată și corodată.

— E oribil, spuse Peony cu un zâmbet șiret. Ce culoare îngrozitoare!

— Probabil că e foarte vechi.

Cinder găsi maneta și deschise capota. Făcu un pas înapoi, clipind la harababura de metale și plastic care o întâmpină.

— *Foarte* vechi.

Miji ochii spre un colț al motorului, însă șasiul ascundea clemele curelei magnetice.

— Ha! Vrei, te rog, să îndrepți lumina aici?

Cinder se întinse pe pământ. Își strânse coada de cal înainte să se strecoare sub planotor, împingând la o parte harababura de părți componente vechi care fuseseră lăsate să ruginească în iarba de sub el.

— Pe stelele mele, murmură ea, când aruncă o privire mai atentă.

Lumina lui Iko se infiltra pe deasupra, printre cabluri și fire, tuburi și țevi, șuruburi și piulițe.

— Chestia asta e antică.

— Se află într-un cimitir de vechituri, la ce te așteptai? comentă Peony.

— Vorbesc serios. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Cinder își trecu o mână peste un cablu de cauciuc.

Lumina se mișca de la stânga la dreapta în timp ce senzorul lui Iko scana motorul de deasupra.

— Există vreo parte folositoare?

— Bună întrebare.

Câmpul vizual al lui Cinder deveni albastru în timp ce se conecta la rețea.

— Vrei, te rog, să-mi citești numărul șasiului de pe parbriz?

Căută numărul în timp ce Peony i-l citi și descărcă planurile mașinii în câteva minute, afișajul creând o imagine suprapusă peste motorul aflat deasupra ei.

— Pare a fi intact, murmură ea, trecându-și buricele degetelor de-a lungul unui mănunchi de fire aflat deasupra capului ei.

Lăsă capul într-o parte pentru a urmări cu privirea drumul pe care îl efectuau furtunurile, roțile de transmisie și osiile, încercând să descifreze cum se îmbinau unele cu altele. Cum funcționau.

— E fascinant!

— M-am plictisit, se plânse Peony.

Oftând, Cinder căută cureaua magnetică pe planul mașinii, însă un mesaj verde de eroare îi apăru în câmpul vizual. Încercă doar *magnetică*, apoi doar *curea*, găsind în cele din urmă un rezultat. Planul lumină o bandă de cauciuc înfășurată în jurul unui set de roți dințate, încapsulate într-un înveliș metalic — ceva numit „curea de distribuție" Încruntându-se, Cinder întinse mâna și pipăi șuruburile și șaibele care atașau învelișul pe blocul cilindrilor.

Credea că acele curele de distribuție nu mai erau folosite de când motoarele cu combustie internă deveniseră demodate.

Gâfâind, își răsuci gâtul într-o parte. În întunericul de sub vehicul putea distinge ceva rotund lângă ea, conectat de barele de deasupra capului. Un volan.

— Nu e un planotor. E o mașină. O mașină pe benzină.

— Serios? făcu Peony. Credeam că mașinile adevărate erau... nu știu. Elegante.

Cinder se indignă.

— Are personalitate, spuse ea, pipăind suprafața unei anvelope.

— Carevasăzică, interveni Iko o secundă mai târziu, asta înseamnă că nu putem folosi nimic din ea?

Ignorând-o, Cinder scană cu atenție planul din fața ei. Baie de ulei, injectoare, țevi de eșapament.

— E din a două eră.

— Fascinant? *Nu prea*, spuse Peony.

Brusc, fata începu să țipe, sărind de lângă mașină.

Cinder se ridică atât de repede, că se lovi cu capul de amortizorul din față.

— Peony, ce s-a întâmplat?

— Un șobolan a ieșit pe geam! Unul mare, păros și gras. Oh, ce *scârbos*!

Gemând, Cinder își lăsă capul înapoi pe pământ, masându-și fruntea. A doua lovitură la cap în acea zi. În ritmul ăsta, curând avea să fie nevoită să-și cumpere și un nou panou de control.

— Cred că-și făcuse cuib în tapițerie. Probabil că l-am speriat.

— *Noi* l-am speriat *pe el*? protestă Peony pe un glas tremurat. Putem să plecăm, te rog?

Cinder oftă.

— Bine.

Închizând planul în câmpul vizual, ieși de sub mașină, acceptând cleștele întins al lui Iko pentru a se ridica.

— Credeam că toate mașinile pe benzină care au supraviețuit se află în muzee, spuse ea, scuturându-și pânzele de păianjen din păr.

— Nu sunt sigură că pe asta aș numi-o „supraviețuitoare", comentă Iko, iar senzorul i se întunecă de dezgust. Seamănă mai mult cu un dovleac putrezit.

Cinder închise capota cu un zdrang, împroșcând androidul cu un nor considerabil de praf.

— Cum rămâne cu imaginația ta fantastică? Cu puțină atenție și o spălare bună, am putea să-i redăm splendoarea.

Mângâie capota. Caroseria sub formă de dom a mașinii avea o nuanță de galben-portocaliu care părea bolnăvicioasă în lumina lui Iko — o culoare pe care nimeni n-ar fi ales-o în acele zile —, însă stilul antic al vehiculului îi conferea un aspect fermecător. Rugina începea să se întindă din scobitura aflată sub farurile spulberate, arcuindu-se de-a lungul aripilor strâmbate. Unul din geamurile din spate lipsea, însă scaunele erau intacte, chiar dacă acoperite de mucegai și sfâșiate, și probabil căminul unor rozătoare. Volanul și bordul păreau să fi suferit numai câteva daune minore de-a lungul anilor.

— Poate c-am putea fugi cu ea.

Peony privi pe geamul locului din dreapta.

— De cine să fugim?

— De Adri. De Noul Beijing. Am putea ieși cu totul din Comunitate. Am putea merge în Europa!

Cinder dădu un ocol mașinii și ajunse lângă locul șoferului. Șterse geamul cu mănușa și aruncă o privire pe podeaua mașinii, unde trei pedale îi făcură cu ochiul. Deși planotoarele erau controlate de computere, citise suficiente despre vechea tehnologie ca să aibă habar ce anume era un ambreiaj, și știa cât de cât cum să opereze unul.

— Rabla asta n-o să ne ducă nici măcar până la periferie, spuse Peony.

Făcând un pas înapoi, Cinder își scutură mâinile de praf. Probabil că aveau dreptate. Poate că acesta nu era cine știe ce vehicul, poate că nu era cheia salvării lor, dar cumva, într-o zi, ea avea să plece din Noul Beijing. Avea să găsească un loc unde nimeni să nu știe cine era — sau *ce* era.

— În plus, nu ne-am permite benzina, continuă Iko. Am putea să dăm la schimb piciorul tău și tot nu ne-am putea permite suficient combustibil pentru a ieși de-aici. În plus, ar mai fi și amenzile de poluare. În plus, eu nu mă sui în chestia asta.

Probabil că sub scaunele alea se află zeci de ani de excremente de șobolani.

Peony se strâmbă.

— *Bleah!*

Cinder râse.

— Bine, am înțeles. N-am să vă oblig să împingeți mașina până acasă.

— Pfui, și ce griji îmi făcusem, spuse Peony, după care zâmbi, căci nu fusese deloc îngrijorată, și își dădu părul peste umăr.

Cinder zări ceva — un punct întunecat pe clavicula lui Peony, vizibil imediat deasupra gulerului.

— Nu te mișca, spuse ea, întinzând mâna.

Peony făcu taman opusul, panicându-se și alungând lucruri invizibile de pe pieptul ei.

— Ce? Ce e? Un gândac? Un păianjen?

— Am spus să nu te miști!

Cinder o apucă pe Peony de încheietura mâinii, își trecu degetul peste locul care îi atrăsese atenția — și înlemni.

Dând drumul mâinii lui Peony, se împletici îndărăt.

— Ce? Ce e?

Peony se trase de tricou, încercând să vadă cu ochii ei, dar apoi zări o altă pată pe dosul palmei.

Ridică ochii spre Cinder și tot sângele i se scurse din obraji.

— O... o eczemă? întrebă ea. De la mașină?

Cinder înghiți în sec și se apropie de ea cu pași șovăitori, ținându-și respirația. Se întinse din nou spre clavicula lui Peony și trase de materialul tricoului, scoțând la iveală, în lumina lunii, întreaga zonă afectată. O bubă roșie, mărginită de un mov-vinețiu.

Degetele îi tremurară. Dădu înapoi, întâlnind privirea lui Peony, care începu să țipe.

Cinci

Țipetele lui Peony inundară cimitirul de vechituri, strecurându-se în crăpăturile mașinăriilor stricate și ale computerelor demodate. Interfața auditivă a lui Cinder nu reuși s-o protejeze de ecoul strident, nici măcar atunci când vocea lui Peony se frânse și ea căzu pradă isteriei.

Cinder continua să tremure, incapabilă să facă vreo mișcare. Își dorea s-o liniștească pe Peony. Își dorea să fugă.

Cum era cu putință așa ceva?

Peony era tânără, sănătoasă. Nu putea fi bolnavă.

Peony plângea, frecându-și întruna pielea, încercând să șteargă petele.

Rețeaua lui Cinder se activă imediat, așa cum o făcea în momentele în care nu putea gândi de una singură. Căutând, conectând, oferindu-i informații pe care nu le voia.

Letumoză. Febra albastră. Pandemie mondială. Sute de mii de morți. Cauză necunoscută, remediu necunoscut.

— Peony...

Întinse o mână șovăitoare, dar Peony se împletici îndărăt, ștergându-și obrajii umezi și nasul.

— Nu te apropia de mine! Ai s-o iei și tu! O s-o luați cu toții!

Cinder își retrase mâna. O auzi pe Iko lângă ea, cu ventilatorul zumzăind. Văzu lumina albastră rotindu-se peste Peony, de jur împrejurul cimitirului de vechituri, pâlpâind. Era speriată.

— Am spus să nu te apropii!

Peony se prăbuși în genunchi, aplecându-se în față.

Cinder făcu doi pași înapoi, apoi se opri, urmărind-o pe Peony legănându-se înainte și înapoi în lumina lui Iko.

— Trebuie... Trebuie să chem un planotor de urgență. Să...

Să vină să te ia.

Peony nu răspunse. Tremura din toate încheieturile. Cinder îi putea auzi dinții clănțănindu-i printre tânguieli.

Cinder se înfioră. Își frecă brațele, căutându-le de pete. Nu găsi niciuna, însă își privi mănușa dreaptă cu neîncredere, nedorind să și-o scoată, nedorind să verifice.

Făcu din nou un pas înapoi. Umbrele cimitirului de vechituri amenințau s-o înghită. Molima. Era aici. În aer. Printre gunoaie. Cât dura ca primele simptome ale molimei să-și facă apariția?

Sau...

Se gândi la Chang Sacha la piață. Mulțimea îngrozită fugind din standul ei. Urletele sirenelor.

I se puse un nod în gât.

Era vina ei? Oare ea adusese molima acasă de la piață?

Își verifică din nou brațele, îndepărtând gândacii invizibili care îi mișunau pe piele. Se împletici îndărăt. Suspinele lui Peony puseseră stăpânire pe capul ei, sufocând-o.

Un avertisment roșu începu să clipească pe afișajul ei retinal, informând-o că detectase niveluri înalte de adrenalină. Clipi pentru a-l dezactiva, apoi, cu inima cât un purice, deschise conexiunea de comuri și trimise un mesaj simplu, înainte să se poată răzgândi.

URGENȚĂ, CIMITIRUL DE VECHITURI DIN DISTRICTUL TAIHANG. LETUMOZĂ.

Strânse din maxilar, simțind uscăciunea dureroasă a ochilor ei. Pulsațiile durerii de cap îi spuneau că trebuia să plângă, că suspinele ei trebuiau să corespundă cu cele ale surorii ei.

— De ce? întrebă Peony cu o voce bâlbâită. Ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic, răspunse Cinder. Nu e vina ta.

Dar s-ar putea să fie a mea.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Iko, aproape prea încet pentru a putea fi auzită.

— Nu știu, răspunse Cinder. Un planotor e pe drum.

Peony își frecă nasul cu antebrațul. Ochii i se înroșiseră.

— Trebuie s-să pleci. O s-o iei și tu.

Simțindu-se amețită, Cinder își dădu seama că respirase mult prea superficial. Făcu un alt pas înapoi înainte să-și umple plămânii.

— Poate că deja o am. Poate că e vina mea c-ai luat-o. Focarul de azi de la piață... N-nu credeam c-am fost suficient de aproape, dar... Peony, îmi pare atât de rău!

Peony închise ochii strâns și își îngropă din nou fața. Părul ei șaten era o harababură de încâlceli peste umeri, contrastând puternic cu pielea ei albă. Un sughiț, urmat de un alt suspin.

— Nu vreau să plec!

— Știu...

Asta e tot ceea ce Cinder putu să spună. Nu-ți fie teamă? Va fi bine? Nu putea minți, nu când era atât de evident.

— Mi-aș dori să pot face ceva...

Tăcu brusc. Auzi sirenele înaintea lui Peony.

— Îmi pare rău!

Peony își șterse nasul cu mâneca, lăsând o dâră de muci. Apoi continuă să plângă. Nu răspunse până ce tânguielile sirenelor nu ajunseră la urechea ei, făcând-o să-și ridice brusc capul. Privi în depărtare, căci intrarea în cimitirul de vechituri se afla undeva după munții de gunoaie. Ochii mari. Buzele tremurânde. Fața roșie.

Lui Cinder i se strânse inima.

Nu se putu abține. Dacă avea s-o ia, o făcuse deja.

Căzu în genunchi, cuprinzând-o cu ambele brațe pe Peony. Cureaua ei de unelte îi pătrunse în șold, dar o ignoră în timp ce Peony o strânse de tricou, suspinând din nou.

— Îmi pare atât de rău!

— Ce-ai să le spui mamei și lui Pearl?

Cinder își mușcă buzele.

— Nu știu, răspunse ea, apoi adăugă: Adevărul, cred.

Simți gust de bilă în gură. Poate că era un semn. Poate că greața la stomac era un simptom. Își privi antebrațul, trăgând-o pe Peony într-o îmbrățișare. Încă nu avea pete.

Peony o îmbrânci, dând înapoi.

— Stai departe de mine! Poate că încă nu te-ai molipsit și tu. Dar te vor lua și pe tine. Trebuie să pleci!

Cinder șovăi. Auzi scârțâitul șenilelor peste bucățile de aluminiu și plastic împrăștiate prin cimitir. Nu voia s-o abandoneze pe Peony, dar dacă ea avea dreptate și încă nu se molipsise?

Se lăsă pe călcâie, apoi se ridică în picioare.

Niște lumini galbene se apropiau de ele din întuneric.

Mâna dreaptă a lui Cinder asuda în mănușă. Respirația îi devenise din nou superficială.

— Peony...

— Du-te! Pleacă!

Cinder făcu un pas înapoi. Încă unul. Deși era năucită, își aminti să se oprească și să ia cureaua magnetică pe care o împăturise. Se îndreptă spre ieșire, piciorul uman fiind la fel de amorțit ca proteza. Suspinele lui Peony se auzeau în urma ei.

Trei androizi albi o întâmpinară după un colț. Aveau senzori albi și cruci roșii vopsite pe capete și doi dintre ei împingeau o targă care levita între ei.

— Tu ești victima letumozei? întrebă unul dintre ei pe o voce neutră, ridicând un scaner de identificare.

Cinder își ascunse încheietura mâinii.

— Nu. Sora mea, Linh Peony. Ea-ea e pe-acolo, la stânga.

Med-droizii cu targa își puseră șenilele în mișcare și se îndepărtară de ea, urmând calea indicată.

— Ai avut contact direct cu victima în ultimele douăsprezece ore? o întrebă androidul rămas.

Cinder deschise gura, șovăind. Vina și teama îi cuprinseră stomacul.

Putea să mintă. Încă nu exista nicio dovadă că se îmbolnăvise, dar dacă o duceau la carantină, nu avea nicio șansă.

Dar dacă se ducea acasă, putea infecta pe toată lumea. Pe Adri. Pe Pearl. Pe acei copii gălăgioși și veseli care alergau pe coridoare.

De-abia își auzi vocea.

— Da.

— Ai avut vreun simptom până acum?

— N-nu. Nu știu. Mă simt amețită, dar nu...

Tăcu brusc.

Med-droidul se apropie de ea, șenilele lui lăsând urme în pământ. Cinder se îndepărtă împleticit de el, dar el nu spuse nimic, ci doar se apropie până ce gambele lui Cinder se lipiră de grilajul putrezit al unui depozit. Med-droidul ridică scanerul de identificare cu o mâna bifurcată, iar apoi un al treilea braț apăru din interiorul torsului său — cu o seringă în loc de clește.

Cinder se înfioră, dar nu se opuse când androidul îi înșfăcă cotul mâinii drepte și îi înfipse acul în pliul lui. Tresări, privind cum un lichid închis la culoare, aproape negru în lumina galbenă a androidului, fu tras în seringă. Nu îi era teamă de ace, dar lumea începu să se lase într-o parte. Androidul îl scoase la timp, exact când ea se prăbuși rezemată de grilaj.

— Ce faci? șopti ea.

— Inițiez o analiză de sânge în căutarea agenților patogeni ai letumozei.

Cinder auzi un motoraș pornind undeva înlăuntrul androidului, fiecare etapă fiind anunțată de bipuri de-abia perceptibile.

Lumina androidului scăzu în intensitate în timp ce sursa de curent își schimbă punctul principal de folosire.

Își ținu respirația până ce panoul ei de control preluă frâiele și îi forță plămânii să se contracte.

— Datele de identificare, spuse androidul, întinzând scanerul spre ea.

O lumină roșie îi traversă încheietura mâinii și scanerul bipăi. Androidul îl băgă în torsul lui gol.

Cinder se întreba cât avea să dureze ca el să finalizeze analiza și să stabilească dacă era purtătoare, confirmându-i astfel că ea era de vină. Pentru tot.

Auzi niște șenile apropiindu-se de ei. Cinder își întoarse capul în timp ce androizii apărură cu Peony pe targă. Ea stătea în capul oaselor, cu mâinile petrecute în jurul genunchilor. Ochii ei umflați aruncau priviri agitate prin cimitirul de vechituri, ca și când căutau o cale de evadare. Ca și când dăduse peste un coșmar.

Dar nu încercă să fugă. Nimeni nu îndrăznea să facă vreo mișcare când era dus la carantină.

Privirile li se întâlniră. Cinder deschise gura, dar nu ieși nimic. Încercă să-i ceară iertare cu privirea.

O urmă de zâmbet atinse buzele lui Peony. Ridică o mână și flutură doar din degete.

Cinder îi întoarse salutul, știind că ea ar fi trebuit să fie în locul ei.

Mai reușise o dată să învingă moartea. Ea trebuia să se afle pe targă. Ea trebuia să fie pe moarte. Ea trebuia s-o pățească.

Și avea să se întâmple.

Încercă să vorbească, să-i spună lui Peony că va fi chiar în spatele ei. Că nu va fi singură. Dar, apoi, androidul bipăi.

— Analiza a fost finalizată. Nu au fost detectați agenții patogeni ai letumozei. Subiectului i se recomandă se stea la cincisprezece metri distanță de pacientul infectat.

Cinder clipi. Ușurarea și groaza se vânzoleau înlăuntrul ei.

Nu era bolnavă. Nu avea să moară.

Nu trebuia să meargă cu Peony.

— Vă vom alerta printr-un com când Linh Peony va intra în următoarele stadii ale bolii. Vă mulțumim pentru cooperare.

Cinder se cuprinse cu brațele și o privi pe Peony întinzându-se în timp ce era dusă departe, ghemuindu-se ca un copil pe targă.

Șase

Cinder înainta leneș prin noaptea înmiresmată, târșâindu-și ghetele pe asfalt, ca și când ambele picioare îi erau din oțel. Noaptea pustie era un cor de sunete amuțite în capul ei: crănțănitul nisipos al șenilelor lui Iko, bolboroseala felinarelor stradale aflate deasupra lor, bâzâitul constant al supraconductorului magnetic de sub stradă. La fiecare pas, cheia franceză pe care Cinder o ținea în interiorul gambei clămpănea. Dar toate astea erau insignifiante prin comparație cu materialul video care se tot relua în mintea ei.

Interfața ei făcea asta uneori — înregistra momente de puternic impact emoțional și le difuza iar și iar. Precum un déjà-vu sau ca atunci când ultimele cuvinte ale unei conversații pluteau în aer mult timp după ce se așternuse tăcerea. De obicei, putea opri amintirea înainte ca aceasta s-o scoată din minți, dar în seara asta nu avea energia necesară pentru a o face.

Pata neagră de pe pielea lui Peony. Țipătul ei. Seringa med-droidului trăgând sângele lui Cinder din carnea brațului ei. Peony, mică și tremurând pe targă. Deja murind.

Se opri, apucându-se de abdomen când greața începu să-și facă simțită prezența. Iko se opri la câțiva pași mai în față, aruncând reflectorul ei pe chipul schimonosit al lui Cinder.

— Te simți bine?

Lumina coborî pe corpul lui Cinder, iar ea era sigură că Iko căuta cercuri asemănătoare cu vânătăile, chiar dacă med-droidul spusese că nu era infectată.

În loc să răspundă, Cinder își scoase mănușile și le vârî în buzunarul de la spate. De îndată ce senzația de leșin îi trecu, se sprijini cu umărul de un felinar stradal și inspiră aerul umed. Aproape că ajunseseră acasă. Turnul Phoenix, cel care găzduia apartamentele, se afla imediat după primul colț, și numai ultimul etaj capta lumina slabă a semilunii, restul clădirii fiind cufundat în beznă. Ferestrele erau negre, cu excepția câtorva lumini și raze alb-albăstrii de la monitoarele pâlpâitoare. Cinder numără etajele, găsind ferestrele de la bucătărie și de la camera lui Adri.

Deși de-abia se vedea, o lumină tot era aprinsă pe undeva în apartament. Adri nu era o persoană nocturnă, dar poate că descoperise că Peony încă nu sosise. Sau poate că Pearl era trează, lucrând la un proiect pentru școală sau trimițând comuri prietenilor ei târziu în noapte.

Probabil că era mai bine așa. Nu voia să trebuiască să le trezească.

— Ce-am să le spun?

Senzorul lui Iko se îndreptă o clipă spre clădirea de apartamente, apoi pe pământ, pentru a detecta și evita pietrișul împrăștiat pe trotuar.

Cinder își frecă de pantaloni palma transpirată și se forță să înainteze. Oricât încerca, nu îi venea în minte nicio vorbă potrivită. Nicio explicație, nicio scuză. Cum să-i spui unei mame că fiica ei e pe moarte?

Își scană încheietura mâinii și de data asta intră pe ușa principală. Vestibulul cenușiu era decorat doar cu un monitor care difuza anunțuri pentru locuitori — o mărire a taxelor de întreținere, o petiție pentru un nou scaner de identificare la ușa principală, o pisică pierdută. Apoi liftul, zgomotos din pricina sistemului învechit. Culoarul era pustiu, cu excepția unui bărbat din apartamentul 1807, care aținise pe covorașul de la intrare. Cinder fu nevoită să-i împingă brațul întins, astfel încât Iko să

nu i-l strivească. În aer plutea o combinație de respirație urâtă și aroma dulce a vinului din orez.

Șovăi în fața apartamentului 1820, cu pulsul accelerat. Nu-și putea aduce aminte când anume materialul video cu Peony încetase să se reia în capul ei, eclipsat de agitația care o cuprinsese.

Ce avea să spună?

Cinder își mușcă buza și ridică încheietura mâinii spre scaner. Luminița se făcu verde. Deschise ușa încercând să nu facă gălăgie.

Lumina puternică din camera de zi se revărsă pe culoarul întunecat. Cinder zări o parte a monitorului, care încă difuza imagini din piață, filmate mai devreme în acea zi, standul brutăresei luând foc iar și iar. Ecranul era dat pe mut.

Cinder intră în încăpere, dar se opri brusc. Iko se izbi de piciorul ei.

În fața ei, în mijlocul camerei de zi, se aflau trei androizi cu cruci roșii vopsite pe capetele lor sferice. Med-droizi de urgență.

În spatele lor, Adri, îmbrăcată în capotul ei de mătase, se sprijinea de polița șemineului, deși focul holografic era oprit. Pearl era în continuare îmbrăcată în haine de zi, stând pe sofa cu genunchii ridicați la piept. Ambele țineau cârpe uscate la nas și o priveau pe Cinder cu un amestec de repulsie și teamă.

Cinder simți un gol în stomac. Făcu un pas înapoi pe culoar, întrebându-se care din ele era bolnavă, dar își dădu repede seama că niciuna nu putea fi. Androizii le-ar fi luat imediat de-acolo. Nu și-ar fi protejat respirația. Întreaga clădire ar fi fost închisă.

Observă un mic bandaj pe pliul cotului lui Adri. Fuseseră deja testate.

Cinder își luă geanta de pe umăr și o puse pe jos, dar păstră cureaua magnetică.

Adri își drese vocea și își coborî cârpa pe claviculă. În lumina palidă semăna cu un schelet, piele albă și constituție osoasă.

Fără machiaj, cearcănele arătau umflate sub ochii ei injectați. Plânsese, dar acum buzele îi erau strânse într-o linie bățoasă.

— Am primit un com acum o oră, spuse ea de îndată ce tăcerea îngheță în încăpere. M-a informat că Peony a fost ridicată din cimitirul de vechituri din districtul Taihang și dusă...

Vocea i se frânse. Își lăsă privirea în jos, iar când o ridică din nou, ochii ei o fulgerau pe Cinder.

— Dar tu știai asta deja, nu-i așa?

Cinder se foi, încercând să nu se uite la med-droizi.

Fără să aștepte vreun răspuns de la Cinder, Adri spuse:

— Iko, poți începe să aduni lucrurile lui Peony. Tot ce a purtat în ultima săptămână se poate duce la gunoi — dar ai grijă să le duci chiar tu pe alee, nu vreau să înfunde jgheaburile. Presupun că toate celelalte lucruri pot fi vândute la piață.

Vocea îi era ascuțită și fermă, ca și când această listă se repetase în mintea ei din momentul în care primise veștile.

— Da, Linh-jiě, spuse Iko, punându-și șenilele în mișcare și ieșind pe culoar.

Cinder rămase înlemnită, ținând cureaua magnetică la piept, de parcă era un scut. Deși androidul era incapabil să ignore poruncile lui Adri, era clar după felul lent în care se deplasa că nu voia s-o lase pe Cinder singură atât timp cât med-droizii priveau cu senzorii lor galbeni și goi.

— De ce, întrebă Adri, răsucind cârpa, se afla cea mai mică fiică a mea în această seară în cimitirul de vechituri din districtul Taihang?

Cinder lipi cureaua magnetică de ea, întinzând-o de la umăr la degetele de la picioare. Fabricată din același oțel cu mâna ei și la fel de lustruită, părea a fi o extensie a ei.

— A venit cu mine să căutăm o curea magnetică.

Cinder inspiră adânc. Simțea că limba i se umflă și gâtul i se contractă.

— Îmi pare atât de rău! Nu știam... Am văzut petele și am chemat planotorul de urgență. Nu știam ce să fac.

Câteva lacrimi se adunară în ochii lui Adri, dar pentru scurtă vreme, căci clipi imediat pentru a le alunga. Își lăsă mâna jos, privind cârpa răsucită. Se sprijini de poliță.

— Nu eram sigură c-ai să te întorci, Cinder. Mă așteptam să primesc din minut în minut un alt com prin care să mă anunțe că și pupila mea a fost luată.

Adri se îndreptă de spate, ridicându-și privirea. Momentul de slăbiciune trecu, iar ochii ei negri se înăspriră.

— Acești med-droizi ne-au testat pe mine și Pearl. Deocamdată, niciuna din noi n-a contractat molima.

Cinder dădu din cap ușurată, dar Adri continuă:

— Spune-mi, Cinder. Dacă Pearl și cu mine nu suntem bolnave, de unde a luat-o Peony?

— Nu știu.

— Nu știi? Dar *știai* despre focarul de azi de la piață.

Cinder rămase cu gura deschisă. Firește. Cârpele. Med-droizii. Ei credeau că ea era infectată.

— Nu te înțeleg, Cinder. Cum ai putut să fii atât de *egoistă*?

Cinder înălță capul brusc. Nu.

— M-au testat și pe mine, la cimitirul de vechituri. Nu o am. Nu știu de unde a luat-o.

Întinse brațul, arătându-i vânătaia care înflorea la pliul cotului.

— Pot să verifice din nou, dacă vor.

Unul dintre med-droizi arătă primul semn de viață, îndreptându-și lumina spre mica pată roșie făcută de ac. Dar ei nu făcură nicio mișcare, iar Adri nu îi încurajă. În schimb, își întoarse privirea spre un ecran portabil mic, înrămat, de pe poliță, care derula poze cu Pearl și Peony din copilărie. Poze cu fosta lor casă, cea cu grădina. Poze cu Adri, înainte să-și fi pierdut zâmbetul. Poze cu tatăl lor.

— Îmi pare enorm de rău, spuse Cinder. Și eu o iubesc.

Adri strânse rama.

— Nu mă insulta! se răsti ea, trăgând rama mai aproape de ea. Știe neamul tău ce e dragostea? Tu poți să simți ceva sau totul e... programat?

Adri vorbea mai mult cu sine, dar cuvintele o dureră pe Cinder. Îndrăzni să arunce o privire spre Pearl, care se afla în continuare pe canapea, cu fața pe jumătate ascunsă în spatele genunchilor, dar nu-și mai ținea cârpa pe față. Când observă că Cinder se uita la ea, își coborî privirea în podea.

Cinder își flexă degetele pe cureaua magnetică.

— Firește că știu ce e iubirea.

Și tristețea. Își dorea să poată plânge pentru a-i demonstra.

— Bun. Atunci vei înțelege că fac ceea ce trebuie să facă o mamă, pentru a-mi proteja copiii.

Adri întoarse rama cu fața în jos pe polița șemineului. Pe canapea, Pearl își întoarse fața, lipindu-și obrazul de genunchi.

O senzație de teamă puse stăpânire pe stomacul lui Cinder.

— Adri?

— Au trecut cinci ani de când faci parte din această familie, Cinder. Cinci ani de când Garan mi te-a lăsat. Tot nu știu de ce anume a făcut-o, nu știu de ce s-a simțit obligat să călătorească în Europa, dintre toate locurile, pentru a găsi un... mutant de care să aibă grijă. Nu mi-a explicat niciodată. Poate c-ar fi făcut-o într-o bună zi. Dar eu nu te-am dorit niciodată. Știi asta.

Cinder strânse din buze. Med-droizii cu fețe albe o mâncau din priviri.

Știa asta, dar nu credea că Adri o mai spusese vreodată atât de clar și răspicat.

— Garan a vrut ca cineva să aibă grijă de tine, așa că eu mi-am dat toată silința. Chiar și când el a murit, chiar și când am rămas fără niciun ban, chiar și când... totul s-a năruit.

Vocea i se frânse, și își lipi o palmă peste gură. Cinder se uită cum îi tremurau umerii și ascultă icnetele pe care le scotea în timp ce se străduia să-și înăbușe suspinele.

— Dar Garan ar fi fost de acord. Peony e pe primul loc. *Fetele noastre sunt pe primul loc.*

Cinder tresări când auzi vocea ridicată. Putea să audă justificarea în tonul lui Adri. Hotărârea.

Nu mă lăsa cu chestia asta.

Se înfioră.

— Adri...

— Dacă n-ai fi fost tu, Garan poate că încă mai trăia. Iar Peony...

— Nu, nu e vina mea.

Cinder zări o străfulgerare albă și o văzu pe Iko zăbovind pe culoar, nesigură. Senzorul i se făcuse aproape negru.

Cinder își căută vocea. Pulsul îi zvâcnea, pete albe pâlpâind în câmpul ei vizual. Un avertisment roșu clipea într-un colț — o recomandare să se calmeze.

— Nu eu am cerut să fiu făcută așa. Nu ți-am cerut ție sau altcuiva să mă adopte. Nu e vina mea!

— Și nici a mea! izbucni Adri, împingând monitorul de pe suport cu o singură lovitură.

Acesta căzu și se prăbuși, trăgând după el două dintre trofeele soțului ei. Bucățele de plastic ricoșară pe mocheta uzată.

Cinder sări îndărăt, însă criza de isterie se risipi la fel de repede precum apăruse. Respirația precipitată a lui Adri se potolea deja. Avea mereu grijă să nu-și deranjeze vecinii. Să nu fie observată. Să nu facă gălăgie. Să nu facă vreodată ceva care să le distrugă reputația. Chiar și acum.

— Cinder, spuse Adri, frecându-și degetele cu cârpa, de parcă își putea șterge cumpătul pierdut. Ai să mergi cu acești med-droizi. Să nu faci vreo scenă.

Cinder simți că-i fuge pământul de sub picioare.

— Poftim? De ce?

— Întrucât cu toții avem datoria să facem ceea ce ne stă în putință, și tu știi cât de mare e cererea pentru... genul tău. Mai ales acum.

Tăcu o clipă. Chipul îi devenise roz și plin de pete.

— Încă o putem ajuta pe Peony. Ei au nevoie de cyborgi, pentru a găsi un leac.

— M-ai oferit voluntară pentru a se face experimente pe mine?

Gura ei de-abia putea forma cuvintele.

— Ce *altceva* aș fi putut face?

Cinder rămase cu gura căscată. Clătină din cap, fără să zică nimic, în timp ce toți cei trei senzori galbeni se îndreptară spre ea.

— Dar... nimeni nu supraviețuiește testărilor. Cum ai putea să...

— Nimeni nu supraviețuiește *molimei*. Dacă îți pasă de Peony la fel de mult pe cât pretinzi, ai să faci cum îți spun. Dacă n-ai fi fost atât de egoistă, te-ai fi oferit voluntară singură după ce ai plecat azi de la piață, înainte să vii aici și să-mi distrugi familia. Din nou.

— Dar...

— Luați-o! Vă aparține.

Cinder era prea uluită ca să facă vreo mișcare în timp ce androidul cel mai apropiat ridică un scaner la încheietura mâinii ei. Acesta bipăi și ea tresări.

— Linh Cinder, spuse androidul pe o voce metalică, sacrificiul tău voluntar este admirat și apreciat de toți cetățenii Comunității Orientale. Cei dragi ție vor primi o sumă de bani în semn de recunoștință pentru contribuția adusă studiilor pe care le desfășurăm în momentul de față.

Cinder își înăspri strânsoarea pe cureaua magnetică.

— Nu... Despre *asta* e vorba cu adevărat, nu-i așa? Nu-ți pasă de Peony, nu-ți pasă de mine, tu vrei doar plata aia tâmpită!

Adri făcu ochii mari și tâmplele i se întinseră la maximum pe craniu.

Traversă încăperea în doi pași, trăgându-i un dos de palmă lui Cinder. Cinder se izbi de tocul ușii și își duse mâna la obraz.

— Luați-o! le porunci Adri. Să n-o mai văd în fața ochilor!

— Nu m-am oferit voluntară. Nu mă puteți lua împotriva voinței mele!

Androidul rămase impasibil.

— Tutorele tău legal ne-a autorizat să te luăm în custodie chiar și prin folosirea forței, în cazul în care aceasta va fi necesară.

Cinder își strânse degetele, ridicând pumnul în dreptul urechii.

— Nu mă poți obliga să merg ca subiect pentru testări.

— Ba da, o contrazise Adri, cu o respirație controlată. Pot. Atât timp cât te afli sub tutela mea.

— Tu nu crezi cu adevărat că asta o va salva pe Peony, așa că nu te mai preface că e despre ea. Ea mai are *câteva zile* de trăit. Șansele ca ei să găsească un leac înainte...

— Atunci, singura mea greșeală a fost să aștept prea mult ca să scap de tine, o întrerupse Adri, petrecându-și cârpa printre degete. Crede-mă, Cinder. Tu ești un sacrificiu pe care n-am să-l regret niciodată.

Șenilele unuia dintre med-droizi zăngăniră pe mochetă.

— Ești pregătită să vii cu noi?

Cinder strânse din buze și își luă mâna de pe față. Se uită urât la Adri, dar nu găsi nicio urmă de milă în ochii mamei ei vitrege. Un nou sentiment de ură începu să fiarbă înlăuntrul ei. Avertismentele începură să clipească în câmpul ei vizual.

— Nu. Nu sunt!

Cinder roti cureaua magnetică, izbind-o cu putere de craniul androidului. Robotul căzu pe jos, cu șenilele rotindu-se în aer.

— N-am să merg. Oamenii de știință mi-au făcut deja suficiente!

Un al doilea android porni spre ea.

— Se inițiază procedura 240B: transferul forțat al subiectului ales la recrutarea de cyborgi.

Cinder zâmbi cu dispreț și împunse capătul curelei magnetice în senzorul androidului, spulberându-i lentilele și aruncându-l pe spate.

Se întoarse pentru a-l înfrunta pe ultimul android, gândindu-se deja cum să fugă din apartament. Întrebându-se dacă nu era prea riscant să cheme un planotor. Întrebându-se unde ar putea găsi un cuțit pentru a-și tăia cipul de identificare, altminteri cu siguranță aveau s-o depisteze. Întrebându-se dacă Iko era suficient de rapidă pentru a o urma. Întrebându-se dacă picioarele ei o puteau duce taman până în Europa.

Med-droidul se apropie prea repede. Cinder se împletici, schimbând traiectoria curelei magnetice, dar cleștii metalici ai androidului o apucară de încheietura mâinii. Electrozii se activară. Electricitatea sfârâi prin sistemul nervos al lui Cinder. Voltajul îi copleși cablurile. Cinder deschise gura, dar țipătul îi rămase blocat în gâtlej.

Scăpă cureaua magnetică și se prăbuși la pământ. Avertismente roșii clipiră în câmpul ei vizual, până ce, într-un act de autoconservare bionică, creierul ei o obligă să se stingă.

Șapte

Dr. Dmitri Erland își trecu degetele peste ecranul portabil, studiind informațiile pacientului. Sex masculin. Treizeci și doi de ani. Avea un copil, însă nu era menționată nicio soție. Șomer. Devenise cyborg în urmă cu trei ani, după un accident de muncă care îl debilitase. Era evident că-și cheltuise o mare parte din economii pe operație. Venise tocmai din Tokio.

Prea mulți factori împotriva lui, însă Dr. Erland nu putea explica asta nimănui. Scoțând limba printre dinți, dădu glas dezamăgirii.

— Ce părere aveți, domnule doctor? întrebă asistenta de azi, o fată tuciurie al cărei nume nu și-l amintea niciodată și care era mai înaltă decât el cu cel puțin zece centimetri.

Îi plăcea să-i dea sarcini care o făceau să stea locului în timp ce lucra.

Dr. Erland inspiră adânc, după care eliberă aerul deodată. Deschise diagrama mult mai relevantă a trupului pacientului. Reconstrucția lui era la un procentaj de abia 6,4 la sută — piciorul drept, câteva cabluri și un panou de control de mărimea degetului mare, implantat în coapsă.

— Prea bătrân, spuse el, aruncând portabilul pe blatul din fața geamului de observație.

De cealaltă parte a geamului, pacientul era întins pe masa de laborator. Părea liniștit, cu excepția bătăilor exasperante ale degetelor pe salteaua de plastic. Era desculț, însă grefa de piele îi acoperea proteza.

— Prea bătrân? întrebă asistenta.

Se ridică și se duse la geam, fluturându-și ecranul portabil spre el.

— Mai nou, la treizeci și doi de ani înseamnă că ești bătrân?

— Nu ne este de ajutor.

Asistenta își adună buzele într-o parte.

— Domnule doctor, este al șaselea subiect recrutat pe care îl refuzați luna asta. Nu ne putem permite să facem asta în continuare.

— Are un copil. Un fiu. Scrie chiar aici.

— Da, un copil care-și va putea permite să cineze în seara asta datorită faptului că tăticul lui a fost suficient de norocos să se încadreze în profilul nostru de subiecți căutați pentru testare.

— Să se încadreze în profilul nostru? Cu un coeficient de 6,4 la sută?

— E mai bine decât să facem teste pe oameni, spuse ea, lăsând ecranul portabil lângă o tavă cu vase Petri. Chiar vreți să-l lăsați să plece?

Dr. Erland aruncă o privire urâtă spre salonul de carantină, scoțând un mârâit. Se îndreptă de spate și își aranjă halatul de laborator.

— Îi vom da un placebo.

— Un pla... Dar nu e bolnav!

— Da, dar dacă nu-i dăm nimic, trezoreria se va întreba ce anume facem noi aici. Așadar, dă-i un placebo și fă-i externarea, ca să poată pleca.

Fata pufni și înșfăcă un flacon de pe raft.

— Ce *anume* facem noi aici?

Dr. Erland ridică un deget, dar fata îi oferi o privire atât de iritată, încât el uită ce anume fusese pe cale să spună.

— Cum spuneai că te cheamă?

Ea își dădu ochii peste cap.

— Zău așa! Nu e ca și cum aș fi fost asistenta dumneavoastră în fiecare zi de luni din ultimele patru luni.

Se întoarse cu spatele la el, cosița ei lungă și neagră lovindu-i-se de șold. Dr. Erland ridică din sprâncene în timp ce privi cosița, fascinat de felul în care aceasta șerpuia în sus și se pierdea în ea însăși. Un șarpe negru strălucitor ridicându-și capul. Sâsâind la el. Pregătit de atac.

Închise ochii și numără până la zece. Când îi redeschise, cosița era din nou doar o cosiță. Păr negru strălucitor. Inofensiv.

Scoțându-și basca, Dr. Erland își aranjă propriul păr, sur și mai rar decât al asistentei lui.

Viziunile lui se înrăutățeau.

Ușa laboratorului se deschise.

— Domnule doctor?

Tresări și își ascunse părul la loc sub bască.

— Da? spuse el, ridicându-și ecranul portabil.

Li, un alt asistent, zăbovea cu mâna pe clanță. Doctorului Erland îi plăcuse mereu de Li — care era de asemenea înalt, dar nu la fel de înalt ca fata.

— Vă așteaptă un voluntar în 6D, îl anunță Li. L-au adus aseară.

— Un voluntar? întrebă fata. A trecut ceva timp de când n-am mai avut așa ceva.

Li scoase un ecran portabil din buzunarul de la piept.

— E chiar tânără, o adolescentă. Încă nu i-am făcut analizele, dar cred că va avea un coeficient destul de înalt. Nu are grefă de piele.

Dr. Erland ridică iute capul, scărpinându-se la tâmplă cu colțul ecranului portabil.

— O adolescentă, spui? Ce...

Se strădui să găsească o descriere adecvată. *Neobișnuit? Coincidență? Noroc?*

— Suspicios, completă fata, pe un ton coborât.

Dr. Erland se întoarse și o găsi privindu-l încruntată.

— Suspicios? Ce vrei să spui?

Ea se rezemă de marginea blatului, lăsându-se ușor în jos, astfel încât să fie la același nivel, însă tot părea intimidantă, cu brațele încrucișate și cu încruntătura placidă.

— Doar că sunteți mereu foarte dispus să le dați un placebo cyborgilor de sex masculin care sosesc la noi, însă sunteți ochi și urechi când auziți de o fată, mai ales de alea *tinere*.

El deschise gura, o închise, după care o luă de la capăt.

— Cu cât mai tinere, cu atât mai sănătoase, spuse el. Cu cât sunt mai sănătoase, cu atât mai puține complicații vom avea. Și nu e vina *mea* că cei care se ocupă cu recrutarea continuă să adune femei.

— Mai puține complicații. Corect. În orice caz, ele vor muri.

— Ei bine, da. Ce să zic, îți mulțumesc pentru optimism!

Gesticulă spre bărbatul aflat de cealaltă parte a geamului.

— Placebo, te rog. Alătură-ni-te când termini aici.

Ieși din laborator, însoțit de Li, și își acoperi gura cu mâna.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Pe Fateen?

— Fateen! Niciodată nu pot să-mi amintesc numele ăsta. Mâine-poimâine am să-mi uit propriul nume!

Li chicoti și Dr. Erland era bucuros că făcuse o glumă. Oamenii păreau să treacă cu vederea un bătrân care-și pierdea mințile, dacă acesta făcea din când în când haz de necaz.

Culoarul era pustiu, cu excepția a doi med-droizi care tândăleau pe lângă casa scării, așteptând ordine. Drumul spre laboratorul 6D era scurt.

Dr. Erland scoase un stylus de după ureche și păcăni în ecranul său, descărcând informațiile pe care i le trimisese Li. Profilul noului pacient se deschise.

LINH CINDER, MECANIC AUTORIZAT
ID #0097917305

NĂSCUTĂ PE 29 NOIEMBRIE 109 T.E.

0 APARIȚII ÎN PRESĂ

DOMICILIATĂ ÎN NOUL BEIJING, COMUNITATEA ORIENTALĂ. PUPILA LUI LINH ADRI.

Li deschise ușa laboratorului. Vârând stylusul înapoi după ureche, Dr. Erland intră în sală simțind furnicături în degete.

Fata stătea întinsă pe masa aflată de cealaltă parte a geamului de observație. Salonul de carantină steril era atât de luminos, încât el se văzu nevoit să strângă din ochi. Un med-droid tocmai punea capacul unei fiole de plastic pline cu sânge și o trânti în tubul pneumatic, trimițând-o la laboratorul de sânge.

Mâinile și încheieturile fetei fuseseră imobilizate cu benzi metalice. Mâna stângă era din oțel, oxidată și neagră între articulații, ca și când avea nevoie de o curățare. Cracii pantalonilor îi fuseseră suflecați până la gambe, scoțând la iveală faptul că avea un picior uman și unul artificial.

— A fost activată? întrebă el, vârându-și ecranul în buzunarul de la halat.

— Nu încă, răspunse Li. Dar priviți-o.

Dr. Erland mormăi, ascunzându-și dezamăgirea.

— Da, coeficientul ei ar trebui să fie impresionant. Dar nu e de cea mai bună calitate, nu-i așa?

— Poate nu la exterior, dar ar fi trebuit să-i vedeți cablurile. Autocontrol și un sistem nervos de gradul patru.

Dr. Erland ridică o sprânceană și o coborî la fel de repede.

— A fost cumva neascultătoare?

— Med-droizii s-au cam chinuit să pună mâna pe ea. I-a scos din funcțiune pe doi dintre ei cu o... o curea, sau ceva asemănător, înainte ca ei să-i poată electrocuta sistemul. A fost dezactivată toată noaptea.

— Și s-a oferit voluntară?

— Tutorele ei legal a făcut-o. Femeia bănuiește că pacienta a intrat deja în contact cu boala. O soră — luată ieri.

Dr. Erland trase microfonul pe birou.

— Trezirea, frumoasa adormită! cântă el, bătând cu degetele în geam.

— Au năucit-o cu 200 de volți, spuse Li. Dar mă aștept să-și revină din clipă-n clipă.

Dr. Erland își vârî degetele mari în buzunarele halatului.

— Ei bine, nu e necesar să fie conștientă. Haï să trecem la treabă.

— A, bun, spuse Fateen din cadrul ușii.

Tocurile ei clămpăniră pe podeaua din gresie în timp ce intră în laborator.

— Mă bucur c-ați găsit una pe potriva gusturilor dumneavoastră.

Dr. Erland lipi un deget de geam.

— Tânără, spuse el, ochind strălucirea metalică a membrelor fetei. Sănătoasă.

Cu un surâs batjocoritor, Fateen se așeză pe scaunul din fața unui monitor care afișa informațiile personale ale cyborgului.

— Dacă treizeci și doi de ani înseamnă bătrân și decrepit, asta ce vă face pe dumneavoastră?

— Foarte valoros la târgul de antichități.

Dr. Erland își apropie buzele de microfon.

— Med? Pregătește, te rog, detectorul de coeficient.

Opt

Era întinsă pe un rug aprins, cărbuni încinși sub spatele ei. Flăcări. Fum. Bășici bolborosind pe pielea ei. Piciorul și mâna îi dispăruseră, lăsând cioturi acolo unde chirurgii îi prinseseră protezele. De ele atârnau cabluri moarte. Încercă să se târască, dar era la fel de neputincioasă ca o țestoasă întoarsă pe spate. Întinse o mână, încercând să-și târască trupul departe de foc, dar stratul de cărbuni se întindea cât vedeai cu ochii.

Mai avusese acest vis de câteva sute de ori. Totuși, de data asta era diferit.

În loc să fie singură, ca de obicei, era înconjurată. Alte victime schilodite se zvârcoleau printre cărbuni, gemând, cerșind apă. Tuturor le lipseau diferite membre. Unele nu erau decât un cap, un tors și o gură, implorând fără încetare. Cinder încerca să se ferească de ei, observându-le petele albăstrui de pe piele. Gâturile lor, coapsele care li se terminau în cioturi, încheieturile zbârcite.

O zări pe Peony. Urlând. Acuzând-o pe Cinder. Ea îi făcuse asta. Ea adusese molima în casa lor. Era numai vina ei.

Cinder deschise gura pentru a-și cere iertare, dar se opri când își văzu mâna sănătoasă. Pielea îi era acoperită de puncte albastre.

Focul începu să topească pielea bolnavă, scoțând la iveală metalul și cablurile de sub carne.

Întâlni din nou privirea lui Peony. Sora ei deschise gura, dar vocea îi suna bizar, profundă.

— Pregătește, te rog, detectorul de coeficient.

Cuvintele bâzâiau ca albinele în urechile lui Cinder. Trupul i se zgudui, dar ea nu se putea mișca. Membrele îi erau prea grele. Mirosul de fum persista în nările ei, însă căldura flăcărilor se îndepărta, lăsându-i doar spatele inflamat și înfierbântat. Imaginea lui Peony se risipi. Patul de cărbuni se topi în pământ.

Un text verde începu să se deruleze în colțul de jos al câmpului ei vizual.

Dincolo de întuneric, auzi huruitul familiar al șenilelor de androizi. Iko?

VERIFICAREA DIAGNOSTICELOR A FOST FINALIZATĂ. TOATE SISTEMELE AU FOST STABILIZATE. SE REINIȚIALIZEAZĂ ÎN 3...2...1...

Ceva zăngăni deasupra capului ei. Bâzâitul electricității. Cinder își simți degetul zvâcnind, singurul lucru asemănător cu mișcarea pe care trupul ei era capabil să-l producă.

Întunericul începu să se încălzească - o lumină stacojie subtilă dincolo de pleoapele ei închise.

Deschise ochii cu forța, mijindu-i din pricina neoanelor puternice.

— Ah! Se trezește Julieta!

Închise ochii din nou, lăsându-i să se obișnuiască. Încercă să ridice o mână pentru a-i acoperi, dar descoperi că acestea îi erau legate.

Începu să se panicheze. Deschise ochii din nou și întoarse capul, străduindu-se să vadă cine vorbise.

Pe perete era o oglindă. Chipul ei o privea înapoi cu ochi mari și îngroziți. Părul ei era o harababură: fără viață, încâlcit, cu o nevoie urgentă de a fi spălat. Pielea îi era prea palidă, aproape transparentă, ca și când voltajul o secase și de altceva, nu numai de energie.

Îi scoseseră mănușile și ghetele și îi suflecaseră pantalonii. Ceea ce vedea în oglindă nu era o fată, ci o mașinărie.

— Cum te simți, domnișoară, ăăă... domnișoară Linh? întrebă o voce fără chip.

Avea un accent pe care nu-l putea repera. European? American?

Își umezi buzele crăpate și își răsuci gâtul pentru a arunca o privire spre androidul din spatele ei. Acesta umbla la un aparat mic de pe un blat, aflat printre alte douăsprezece aparate. Echipament medical. Jucării chirurgicale. Intravenoase. Ace. Cinder își dădu seama că era conectată la unul din aparate, cu senzori lipiți pe piept și pe frunte.

Un monitor atârna pe peretele din dreapta ei, afișându-i numele și numărul de identificare. În rest, încăperea era goală.

— Dacă stai liniștită și cooperezi cu noi, nu îți vom răpi prea mult timp, spuse vocea.

Cinder se încruntă.

— Ce amuzant! comentă ea, trăgând viguros de benzile metalice. Nu m-am înscris la asta. Nu m-am oferit voluntară pentru testele voastre tâmpite.

Tăcere. Ceva bipăi în spatele ei. Aruncând o privire peste cap, văzu androidul scoțând dintr-un aparat doi clești legați de niște cabluri subțiri. Un fior îi străbătu șira spinării.

— Ține chestiile alea departe de mine!

— N-o să doară deloc, domnișoară Linh.

— Nu-mi pasă! Stai departe de capul meu! Nu sunt unul dintre voluntarii voștri sinucigași!

Vocea chicoti.

— Am o semnătură aici de la doamna Linh Adri. O cunoști?

— Nu e mama mea! Ea e doar...

Inima i se făcu cât un purice.

— Tutorele tău legal?

Cinder își lăsă capul cu putere pe masa de examinare căptușită. Hârtia de protecție foșni sub ea.

— Nu e corect.

— Nu te agita, domnișoară Linh. Le faci un mare serviciu concetățenilor tăi prin faptul că ești aici.

Aruncă o căutătură urâtă spre oglindă, sperând că îl fulgera cu privirea pe măgarul care se afla de cealaltă parte a ei.

— A, da? Și ce mă rog au făcut ei vreodată pentru mine?

În loc să răspundă, el spuse simplu:

— Med, te rog, continuă.

Șenilele se puseră în mișcare spre ea. Cinder se trase într-o parte, răsucindu-și gâtul în speranța că se va putea feri de cleștii reci, însă androidul o prinse de scalp cu o putere mecanică și îi apăsă obrazul de hârtia de protecție. Ea dădea din mâini și din picioare, dar era inutil.

Dacă opunea rezistență, poate că aveau s-o lase din nou inconștientă. Nu era sigură dacă asta era mai bine sau mai rău, însă când își aminti de stratul cu cărbuni încinși, încetă să se mai zbată.

Inima i-o luă la galop când androidul deschise încuietoarea de la ceafa ei. Închise ochii, încercând să-și imagineze că se afla oriunde altundeva, numai nu în această cameră rece, sterilă. Nu voia să se gândească la cei doi clești metalici care îi erau inserați în panoul ei de control — în creierul ei —, dar era imposibil să nu se gândească la asta în timp ce auzea cum erau manevrați înăuntru.

Greață. Își înghiți bila.

Auzi clicul cleștilor. Nu simți nimic — nu avea terminații nervoase. Însă fu străbătută de un fior, care îi făcu pielea de găină. Afișajul ei retinal o informă că acum era conectată la `DETECTORUL DE COEFICIENT 2.3. ÎN CURS DE SCANARE... 2%... 7%... 16%...`

Aparatul bâzâia pe masa din spatele ei. Cinder își imagina un curent de electricitate subtil alunecând prin cablurile ei. Îl simțea cel mai mult acolo unde pielea se unea cu metalul, o furnicătură acolo unde sângele fusese întrerupt.

63%...

Cinder își încleștă maxilarul. Mai fusese cineva acolo — în capul ei. Un fapt niciodată uitat, mereu ignorat. Un chirurg, un străin, deschizându-i craniul și inserând sistemul lor inventat de cabluri și conductori în timp ce ea zăcuse neputincioasă. Cineva îi alterase creierul. Cineva o alterase pe ea.

78%...

Își înăbuși țipătul care încerca să iasă cu forța din ea. Era nedureros. Nedureros. Dar cineva era în capul ei. În interiorul ei. O invazie. O violare. Încercă să se zbată, dar androidul o ținea ferm.

— *Ieși afară!*

Strigătul reverberă între pereții reci.

SCANARE FINALIZATĂ.

Med-droidul îi deconectă cleștii. Cinder tremura, în timp ce inima i se zbătea cu putere lovind cutia toracică.

Med-droidul nu se deranjă să închidă panoul de la ceafa ei.

Cinder îl ura. O ura pe Adri. Ura vocea dementă din spatele oglinzii. Îi ura pe oamenii fără nume care o transformaseră în așa ceva.

— Îți mulțumim pentru această cooperare exemplară, spuse vocea fără chip. Va dura câteva clipe să înregistrăm reconstrucția ta cibernetică, iar apoi vom continua. Te rog să te faci comodă și să te relaxezi.

Cinder îl ignoră, întorcându-se cu spatele la oglindă. Era unul dintre acele rare momente când era bucuroasă că nu avea canale lacrimale, altminteri era sigură că ar fi fost un dezastru de smiorcăieli și s-ar fi detestat și mai tare pentru asta.

Încă putea auzi voci la difuzoare, dar cuvintele lor constau într-o păsărească științifică murmurată pe care ea n-o înțelegea. Med-droidul se fâțâia în spatele ei, punând deoparte detectorul de coeficient. Pregătind următorul instrument de tortură.

Cinder deschise ochii. Monitorul de pe perete se schimbase și nu mai afișa datele ei biometrice. Numărul ei de identificare încă era sus, deasupra unei diagrame holografice.

A unei fete.

O fată plină de cabluri.

Era ca și când cineva o tăiase la mijloc, împărțind-o în două, iar apoi pusese imaginea ei ca de desen animat într-un manual medical. Inima ei, creierul ei, intestinele ei, mușchii ei, venele ei albastre. Panoul ei de control, mâna și piciorul artificiale, cablurile care porneau de la baza craniului și coborau pe șira spinării și la membrele protetice. Țesutul cicatrizat unde carnea se unea cu metalul. Un pătrat mic și negru la încheietura mâinii ei — cipul ei de identificare.

Însă știa deja acele lucruri. Se așteptase să le vadă.

Dar nu știuse despre vertebrele metalice de-a lungul șirei spinării, sau despre cele patru coaste metalice, sau despre țesutul sintetic din jurul inimii ei, sau despre atelele metalice de-a lungul oaselor din piciorul ei drept.

La baza ecranului scria:

COEFICIENT: 36,28%

Era 36,28 la sută non-umană.

— Îți mulțumesc pentru răbdare, se auzi vocea, speriind-o. Așa după cum fără îndoială ai observat, domnișoară, ești o paradigmă a științei moderne.

— Lasă-mă-n pace, șopti ea.

— Permite-mi să-ți explic ce se va întâmpla în continuare: med-droidul îți va injecta o soluție care va conține zece la sută microbi de letumoză. Au fost marcați magnetic, astfel că vor

apărea într-o nuanță de verde deschis pe diagrama holografică, în timp real. Odată ce trupul tău va intra în primul stadiu al bolii, sistemul tău imunitar va prelua frâiele și va încerca să distrugă microbii, dar va eșua. Trupul tău va intra atunci în al doilea stadiu al bolii, unde, firește, vom vedea puncte asemănătoare cu vânătăile pe pielea ta. În acel moment, îți vom injecta cel mai recent lot de anticorpi, care, dacă vom avea succes, va dezactiva permanent patogenii. Abracadabra! Vei ajunge acasă la timp pentru o porție de găluște. Ești gata?

Cinder privi lung spre hologramă și își imagină cum ar fi să moară. În timp real.

— Prin câte loturi diferite de anticorpi ați trecut până acum?

— Med?

— Douăzeci și șapte, răspunse med-droidul.

— *Dar*, zise vocea cu accent străin, de fiecare dată mor tot mai greu.

Cinder strânse hârtia de protecție cu degetele.

— Cred că suntem pregătiți. Med, te rog să continui cu seringa A.

Ceva zdrăngăni pe masă, iar apoi androidul apăru lângă ea. În tors avea deschis un panou, scoțând la iveală un al treilea braț, care se termina într-o seringă, precum cele ale androizilor de urgență.

Cinder încercă să se tragă, dar nu avea unde să plece. Închipuindu-și vocea fără cap de cealaltă parte a oglinzii, privind, râzând la strădaniile ei în van, înlemni și își dădu silința să stea nemișcată. Să fie puternică. Să nu se gândească la ceea ce îi făceau.

Furcile androidului erau reci când o prinseră pe Cinder de cot, al cărui pliu încă era învinețit după ce îi fusese luat sânge de două ori în ultimele douăzeci și patru de ore. Făcu o grimasă, încordându-și mușchii la maximum.

— E mult mai ușor să-ți găsim vena dacă stai relaxată, o sfătui androidul cu o voce inexpresivă.

Cinder își încordă mușchii brațului până ce începură să tremure. Prin difuzoare se auzi un pufnet, ca și cum vocea fără chip era amuzată de purtarea ei.

Androidul era foarte bine programat. În pofida rebeliunii ei, acul îi nimeri vena din prima. Cinder icni.

O pișcătură. Doar o pișcătură. Lupta o părăsi în timp ce lichidul incolor pătrunse în ea.

Cartea a doua

Nu avea nici măcar un pat, iar seara, când era istovită de muncă, trebuia să se culce în fața șemineului, într-un strat de cenușă.

Nouă

— Transmiterea agenților microbieni s-a încheiat cu succes, spuse Li. Toate reacțiile par să fie normale. Presiunea arterială e stabilă. Simptomele stadiului al doilea sunt așteptate mâine-dimineață în jurul orei 0100.

Își uni palmele și se roti în scaunul lui pentru a li se adresa doctorului Erland și lui Fateen.

— Asta înseamnă că putem merge acasă să tragem un pui de somn, nu-i așa?

Dr. Erland inspiră adânc. Își plimbă degetul de-a lungul ecranului din fața lui, întorcând încet imaginea holografică a pacientului. Douăzeci de luminițe verzi pâlpâiau de-a lungul fluxului sanguin, împrăștiindu-se lent prin venele ei. Dar el mai văzuse asta înainte, de zeci de ori. Celelalte părți ale ei erau cele care îi atrăgeau atenția acum.

— Ați mai văzut vreodată ceva asemănător? întrebă Fateen, stând lângă el. Numai vânzarea panoului ei de control ar acoperi toată indemnizația oferită familiei.

Dr. Erland încercă să-i arunce o privire neimpresionată, dar nu avu aproape niciun efect atunci când fu nevoit să-și dea capul pe spate ca s-o privească. Mârâind, renunță și se întoarse spre hologramă. Bătu cu degetul în vârful coloanei luminoase, unde două vertebre metalice se uneau, și mări imaginea. Ceea ce înainte fusese o mică umbră, acum era prea substanțială, prea geometrică.

Fateen își împreună brațele și se aplecă.

— Ce-i aia?

— Nu sunt sigur, răspunse Erland, rotind imaginea ca s-o vadă mai bine.

— Seamănă cu un cip, opină Li, ridicându-se pentru a li se alătura.

— Pe coloana vertebrală? întrebă Fateen. La ce ar folosi?

— Spuneam doar că asta pare a fi. Sau poate că i-au rasolit vertebrele și au trebuit să le sudeze la loc sau ceva de genul.

Fateen întinse degetul.

— Asta e mai mult decât o simplă sudare. Vedeți crestele astea de-aici? E ca și cum e conectată la...

Șovăi.

Ambii se întoarseră cu fața spre Dr. Erland, ai cărui ochi urmăreau un punct verde mic care tocmai plutise în câmpul vizual al hologramei.

— Precum un licurici verde nemilos, murmură el în sinea lui.

— Domnule doctor, spuse Fateen, făcându-l din nou atent, de ce ar avea un cip prins în sistemul ei nervos?

Doctorul își drese vocea.

— Poate că, spuse el, scoțându-și ochelarii din buzunarul de la piept și punându-și-i pe nas, sistemul ei nervos a suferit daune traumatice.

— De la vreun accident cu un planotor? întrebă Li.

— Leziunile pe coloana vertebrală erau destul de des întâlnite înainte ca navigarea să fi fost înlocuită de computere.

Dr. Erland își trecu unghia peste ecran, trăgând hologramă înapoi pentru a le arăta torsul ei întreg. Strânse din ochi, dând din degete pe deasupra imaginii.

— La ce vă uitați? întrebă Fateen.

Dr. Erland lăsă mâna jos și privi spre fata nemișcată aflată de cealaltă parte a geamului.

— Lipsește ceva.

Țesutul cicatrizat din jurul încheieturii ei. Strălucirea stinsă a piciorului artificial. Vaselina de sub buricele degetelor ei.

— Ce e? întrebă Li. Ce anume lipsește?

Dr. Erland se apropie de geam și își lipi o palmă transpirată de blat.

— Un mic licurici verde.

În spatele lui, Li și Fateen făcură schimb de priviri, înainte să se întoarcă la hologramă. Amândoi începură să numere, el în gând, ea cu voce tare, dar Fateen se opri la numărul doisprezece cu un icnet.

— Unul tocmai a dispărut! exclamă ea, arătând cu degetul un loc gol de lângă coapsa dreaptă a fetei. Un microb, era chiar aici, mă uitam fix la el, iar acum a dispărut.

În timp ce priveau, încă două puncte pâlpâiră și dispărură, ca niște becuri stinse.

Li își înșfăcă ecranul portabil de pe un birou și începu să-l lovească cu degetele.

— Sistemul ei imunitar o ia razna!

Dr. Erland se apropie de microfon.

— Med, te rog să-i mai iei o mostră de sânge. Repede!

Fata deveni atentă la auzul vocii lui.

Fateen i se alătură la geam.

— Încă nu i-am administrat antidotul.

— Nu.

— Păi, atunci cum...

Dr. Erland își mușcă o unghie pentru a-și potoli senzația tot mai mare de amețeală.

— Trebuie să mă duc să iau prima mostră de sânge, zise el, dând înapoi, fiindu-i aproape frică să-și ia ochii de pe fata cyborg. După ce îi dispar toți microbii, duceți-o în laboratorul patru.

— Laboratorul patru nu e pregătit pentru carantină, spuse Li.

— Într-adevăr. Nu va fi contagioasă.

Dr. Erland pocni din degete, pe jumătate ieșit pe ușă.

— Și poate c-ar fi cazul să-i spuneți medului s-o dezlege.

— S-o dezlege...

Fateen se strâmbă a neîncredere.

— Sunteți sigur că e o idee bună? A fost violentă cu med-droizii, vă aduceți aminte?

Li își împreună brațele.

— Are dreptate. Eu unul știu sigur că n-aș dori să mă aflu de cealaltă parte a pumnului ei dacă se înfurie.

— În acest caz, n-ai de ce să te temi, spuse Dr. Erland. Am să mă întâlnesc cu ea între patru ochi.

Zece

Cinder tresări când vocea misterioasă inundă din nou încăperea, cerând o nouă mostră de sânge de la mielul de sacrificiu. Aruncă o căutătură urâtă spre oglindă, ignorând med-droidul care pregătea cu o eficiență robotică un nou ac.

Înghiți adânc pentru a-și umezi gâtul.

— Cât va mai dura până ce voi primi așa-zisul antidot?

Așteptă, dar nu primi niciun răspuns. Androidul o prinse de braț cu cleștele lui metalic. Tresări din pricina răcelii, apoi din nou când acul pătrunse în pliul inflamat al cotului ei.

Vânătaia avea să țină câteva zile bune.

Apoi își aminti că a doua zi avea să fie moartă. Sau pe moarte.

Precum Peony.

Simți un gol în stomac. Poate că Adri avea dreptate. Poate că era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Un fior îi zgudui tot trupul. Piciorul ei metalic zăngăni cu putere în legăturile strânse.

Sau poate că nu. Poate că antidotul avea să funcționeze.

Își umplu plămânii cu aerul rece și steril din laborator și privi cum hologramă de pe perete o imită. Două puncte verzi zăboveau lângă piciorul ei drept.

Med-droidul scoase acul și folosi un tampon de vată pentru a acoperi rana. Fiola umplută cu sângele ei fu pusă într-o cutie metalică prinsă de perete.

Cinder își lăsă capul pe masa din laborator.

— Ți-am pus o întrebare. Antidotul? Zilele astea? Cel puțin o să *încercați* să-mi salvați viața, nu-i așa?

— Med, spuse o voce nouă, femeiască.

Cinder întoarse capul ca să se privească din nou în oglindă.

— Deconectează pacienta de la aparatele de monitorizare și condu-o în laboratorul 4D.

Cinder își înfipse unghiile în hârtia de protecție de sub ea. Laboratorul 4D. Oare acolo te trimiteau ca să te vadă cum mori?

Androidul îi închise panoul de la ceafă și îi înlătură electrozii de pe piept. Aparatul care îi controla ritmul cardiac afișa o linie continuă.

— Alo? făcu Cinder. Poți să-mi spui ce se petrece?

Niciun răspuns. O lumină verde pâlpâi lângă senzorul androidului, iar ușa se deschise spre un culoar cu gresie albă. Med-droidul o scoase pe Cinder din laborator cu tot cu masa de examinare, trecând pe lângă oglindă. Culoarul era pustiu și mirosea a dezinfectant, iar una din roțile mesei scârțâia în sincron cu șenilele androidului.

Cinder își răsuci capul, dar nu reuși să ajungă cu privirea la senzorul med-droidului.

— Cred că am ceva ulei în gambă, dacă vrei să-ți repar roata aia.

Androidul rămase tăcut.

Cinder strânse din buze. Treceau pe lângă o mulțime de uși albe numerotate.

— Ce se află în laboratorul 4D?

Tăcere.

Cinder bătea din degete, ascultând foșnetul hârtiei de protecție și scârțâitul roții, care erau pe punctul de-a o scoate din minți. Auzi niște voci undeva departe, pe un alt culoar, și într-un fel se aștepta să audă și țipete din spatele ușilor închise. Apoi, una din uși se deschise, iar androidul o împinse pe lângă un 4D negru. Încăperea era aproape un duplicat exact al celeilalte, dar fără oglinda de observație.

Cinder fu împinsă lângă o altă masă de examinare, pe care se aflau o pereche de ghete și niște mănuși familiare. Apoi, spre mirarea lui Cinder, cătușele se desprinseră cu un fâsâit simultan.

Își trase mâinile și picioarele din cercurile metalice deschise, înainte ca androidul să-și dea seama că făcuse o greșeală și s-o lege la loc, însă androidul nu avu nicio reacție, retrăgându-se pe culoar fără să zică nimic. Ușa se trânti în urma lui.

Tremurând, Cinder se ridică în capul oaselor și începu să caute prin încăpere camere de supraveghere ascunse, dar nu găsi nimic evident. Un blat de pe un perete avea aceleași aparate de control al ritmului cardiac și detectori de coeficient pe care le avea și celălalt. Monitorul din dreapta ei nu afișa nimic. Ușa. Două mese de examinare. Și ea.

Își trecu picioarele peste margine și își luă mănușile și ghetele. În timp ce își lega șireturile la gheata stângă, își aduse aminte de uneltele pe care le vârâse în picior înainte să plece din cimitirul de vechituri, lucru care părea să se fi întâmplat în urmă cu mulți eoni. Deschise compartimentul și fu ușurată să descopere că nu fusese golit. Inspirând adânc, înșfăcă cea mai mare și mai grea unealtă pe care o avea — o cheie — înainte să închidă compartimentul și să-și lege șiretul.

Cu membrele ei artificiale acoperite și cu o armă în mână, se simți mai bine. Era în continuare încordată, dar nu la fel de vulnerabilă ca mai devreme.

Mai derutată ca niciodată.

De ce îi dădeau lucrurile înapoi, dacă urmau s-o omoare? De ce o mutaseră într-un laborator nou?

Frecă vânătaia de la încheietură cu cheia ei rece. Aproape că semăna cu o pată de molimă. O apăsă cu degetul mare, bucuroasă să simtă durerea surdă care dovedea că nu e.

Scrută din nou încăperea în căutarea unei camere de supraveghere, așteptându-se într-un fel ca o mică armată de med-droizi să dea buzna în salon înainte ca ea să poată distruge tot

echipamentul de laborator, dar nu sosi nimeni. Pe culoarul de afară nu se auzea nici urmă de pași.

Alunecând de pe masa de examinare, Cinder se duse la ușă și verifică clanța. Încuiată. Un scaner de identificare era inserat în cadrul ușii, dar rămase roșu când ea își trecu încheietura mâinii prin fața lui, așa că probabil fusese codat și putea fi activat numai de personal.

Se duse spre dulapuri și încercă să deschidă sertarele, dar niciunul nu cedă.

Lovindu-și ușor cheia de coapsă, porni monitorul. Acesta prinse viață brusc și afișă o imagine holografică. Era din nou ea, cu diagrama medicală tăiată în două.

Își trecu cheia prin abdomenul hologramei. Aceasta pâlpâi, după care reveni la normal.

În spatele ei, ușa se deschise cu un scârțâit.

Cinder se răsuci pe călcâie, ascunzând cheia într-o parte.

În fața ei se afla un bătrân cu o bască gri, ținând un ecran portabil în mâna stângă și două fiole cu sânge în cealaltă. Era mai scund decât Cinder. Un halat alb atârna pe umerii lui la fel ca pe un schelet. Ridurile adâncite de pe chipul lui sugerau că petrecuse mulți ani meditând profund asupra unor probleme foarte dificile. Însă ochii săi erau mai albaștri decât cerul și, în acel moment, zâmbeau.

Lui Cinder îi aducea aminte de un copil care salivează la vederea unui melc cu miere.

Ușa se închise în urma lui.

— Bună ziua, domnișoară Linh!

Cinder strânse mai tare cheia în mână. Accentul ciudat. Vocea fără chip.

— Eu sunt Dr. Erland, omul de știință care se află în fruntea echipei de cercetare a letumozei de la casa regală.

Ea își forță umerii să se relaxeze.

— N-ar trebui să purtați o mască de protecție?

Sprâncenele lui sure se ridicară mirate.

— De ce aș face-o? Ești bolnavă?

Cinder scrâșni din dinți și își înfipse cheia în coapsă.

— Ce-ar fi să luăm un loc? Trebuie să discut câteva chestiuni importante cu tine.

— Oh, *acum* vreți să vorbim, comentă ea, apropiindu-se de el. Trăiam cu impresia că nu vă pasă prea tare de părerile cobailor dumneavoastră.

— Ești un pic diferită față de voluntarii noștri obișnuiți.

Cinder îl privi lung, în timp ce unealta de metal se încălzea în palma ei.

— Poate că asta e din cauză că *nu m-am oferit voluntară.*

Într-o mișcare fluidă, își ridică brațul. Ținti spre tâmpla lui. Și-l imagină prăbușindu-se la pământ.

Dar Cinder înlemni și câmpul vizual îi deveni neclar. Ritmul cardiac îi scăzu și valul de adrenalină dispăru înainte ca afișajul ei retinal s-o poată avertiza în această privință.

Fu năpădită de gânduri, agere și limpezi prin starea de confuzie care îi încetinea creierul. El era un bătrân simplu. Un bătrân fragil, neputincios. Cu cei mai drăguți și mai nevinovați ochi albaștri pe care îi văzuse vreodată. Nu voia să-i facă rău.

Brațul îi tremură.

Luminița portocalie se aprinse și cheia franceză îi căzu din pricina surprizei. Zăngăni pe gresie, dar era prea ametită pentru a-și face griji în privința ei.

El nu spusese nimic. Cum ar fi putut să mintă?

Doctorul nici măcar nu tresări. Ochii îi radiau, încântați de reacția lui Cinder.

— Te rog, spuse el, întinzând mâna spre masa de examinare. Nu vrei să iei un loc?

Unsprezece

Cinder clipi iute, încercând să alunge negura din creierul ei. Lumina portocalie de la marginea câmpului ei vizual dispăru — tot nu știa ce anume o provocase.

Poate că șocul pe care sistemul ei îl suferise mai devreme îi dăduse peste cap programarea.

Doctorul trecu pe lângă ea și gesticulă spre hologramа care răsări din monitor.

— Sunt convins că recunoști asta, spuse el, trecându-și degetele de-a lungul ecranului, astfel încât trupul să se învârtă lent. Hai să-ți spun ce anume îl face deosebit.

Cinder își ridică mănușa, trăgându-i marginea peste țesutul cicatrizat. Se apropie de el. Lovi cheia cu piciorul, trimițând-o sub masa de examinare.

— Aș spune că aproximativ 36,28 la sută din el e destul de deosebit.

Când Dr. Erland nu fu atent, Cinder se aplecă și își ridică cheia de pe jos. Părea mai grea ca de obicei. De fapt, totul părea greu. Mâna ei, piciorul ei, capul ei.

Doctorul întinse degetul spre pliul cotului drept de pe hologramă.

— Aici e locul în care am injectat microbii purtători de letumoză. Au fost marcați, astfel încât să le putem monitoriza progresul prin trupul tău.

Își retrase degetul, lovindu-și buza.

— Acum vezi ce anume e deosebit?

— Faptul că nu sunt moartă și că pe dumneavoastră nu vă îngrijorează că vă aflați în aceeași încăpere cu mine?

— Într-un fel, da.

Se întoarse cu fața spre ea, scărpinându-se în cap prin basca de lână.

— După cum vezi, microbii au dispărut.

Cinder scărpină o mâncărime de pe umăr cu cheia franceză.

— La ce vă referiți?

— La faptul că s-au dus. Au dispărut. Bum!

Făcu un gest cu mâinile, imitând un foc de artificii.

— Carevasăzică... nu sunt bolnavă de molimă?

— Corect, domnișoară Linh! Nu ești bolnavă de molimă.

— Și n-am să mor.

— Corect.

— Și nu sunt contagioasă?

— Nu, nu, nu. O senzație minunată, nu-i așa?

Cinder se rezemă de perete. Fu cuprinsă de un sentiment de ușurare, urmat la scurt timp de unul de suspiciune. O îmbolnăviseră de molimă, dar acum era vindecată? Fără vreun antidot?

Părea o capcană, dar lumina portocalie nu mai era vizibilă pe nicăieri. El îi spunea adevărul, indiferent cât de incredibil părea.

— S-a mai întâmplat asta vreodată?

Un rânjet diabolic se așternu pe chipul îmbătrânit al doctorului.

— Tu ești prima. Am câteva teorii care ar putea să explice cum de acest lucru e cu putință, dar, firește, va trebui să fac câteva analize.

Abandonă holograma și se îndreptă spre blat, punând acolo cele două fiole.

— Acestea sunt mostrele tale de sânge, una luată înainte de injecție, alta după. Sunt *foarte* încântat să descopăr ce secrete conțin.

Cinder aruncă o privire spre ușă, după care înapoi la doctor.

— Vreți să spuneți că sunt *imună*?

— Da! Se pare că exact asta ești. Foarte interesantă. Foarte specială.

Doctorul își împreună mâinile.

— E posibil ca tu să te fi născut cu asta. Ceva în ADN-ul tău care a predispus ca sistemul tău imunitar să se lupte cu această boală aparte. Sau e posibil ca la un moment dat, în trecutul tău, poate în copilărie, să fi intrat în contact cu letumoza într-o cantitate foarte mică, iar trupul tău a putut să-i facă față, creând, prin urmare, o imunitate pe care tu ai utilizat-o azi.

Cinder se făcu mică, nesimțindu-se în largul ei sub privirea lui curioasă.

— Îți aduci aminte ceva din copilăria ta care ar putea avea vreo legătură cu asta? continuă el. Vreo boală îngrozitoare? Vreo întâlnire cu moartea?

— Nu. De fapt...

Șovăi, vârând cheia franceză într-unul din buzunarele laterale ale pantalonilor.

— Poate că da. Tatăl meu vitreg a murit de letumoză. În urmă cu cinci ani.

— Tatăl tău vitreg. Ai idee unde ar fi putut s-o ia?

Cinder ridică din umeri.

— Nu știu. Mama... Tutorele meu, Adri, era mereu convinsă că a luat-o pe undeva prin Europa. Când el m-a adoptat.

Mâinile doctorului tremurară, ca și când numai degetele lui strânse îl împiedicau să nu ia foc.

— Așadar, ești din Europa.

Ea încuviință din cap, nesigură. Era ciudat când se gândea că provenea dintr-un loc despre care nu avea nicio amintire.

— Ce-ți amintești, erau mulți oameni bolnavi în Europa? Vreun focar aparte în provincia ta?

— Nu știu. Ca să fiu sinceră, nu am nicio amintire de dinainte de operație.

Sprâncenele lui se ridicară, iar ochii săi albaștri adunară toată lumina din încăpere.

— Operația cibernetică?

— Nu, schimbarea de sex.

Zâmbetul doctorului păli.

— Glumeam!

Dr. Erland își recăpătă calmul.

— La ce te referi când spui că nu-ți amintești nimic?

Cinder își suflă o șuviță de păr de pe față.

— Exact la asta. Când mi-au instalat interfața neuronală, s-a întâmplat ceva care mi-a produs oarecare daune la... În fine, știți dumneavoastră. Partea aceea a creierului care își amintește lucruri.

— Hipocampul.

— Probabil.

— Și câți ani aveai?

— Unsprezece.

— Unsprezece.

Doctorul expiră precipitat și își coborî privirea în pământ, ca și când motivul imunității ei era scris pe podea.

— Unsprezece, repetă el. Din cauza unui accident cu un planotor, nu-i așa?

— Corect.

— Accidentele cu planotoarele sunt aproape imposibile în ziua de azi.

— Până ce un idiot îi scoate senzorul de coliziune, încercând să-l facă să meargă mai repede.

— Chiar și-așa, nu e ca și când câteva cucuie și vânătăi ar justifica toate acele reparații pe care le-ai suferit.

Cinder își lovi degetele de șold. *Reparații* — un termen foarte tehnic.

— Da, păi, mi-a omorât părinții și m-a aruncat prin parbriz. Forța impactului a împins planotorul de pe șinele cu levitație magnetică. S-a rostogolit de câteva ori și m-a prins dedesubt. Mai târziu, câteva dintre oasele piciorului meu aveau consistența rumegușului.

Cinder făcu o pauză, jucându-se cu mănușile.

— Cel puțin, asta mi s-a povestit. După cum am spus, nu-mi amintesc nimic din cele întâmplate.

De-abia își aducea aminte de negura indusă de droguri, de gândurile ei incoerente. Și apoi durerea. Fiecare mușchi parcă luase foc. Fiecare articulație urla. Trupul ei revoltându-se când descoperise ce i se făcuse.

— De-atunci ai întâmpinat vreodată probleme să reții amintiri sau să formezi unele noi?

— Nu, din câte știu, răspunse ea, după care îi aruncă o privire urâtă. Are vreo relevanță?

— E fascinant! spuse Dr. Erland, evitând întrebarea.

Își scoase ecranul portabil, luând câteva notițe.

— Unsprezece ani, murmură el, după care adăugă: Probabil c-ai schimbat multe proteze până să ajungi la astea.

Cinder se schimonosi. Ar fi *trebuit* să schimbe multe proteze, dar Adri refuzase să plătească componente noi pentru ciudățenia de fiică vitregă a ei. În loc să răspundă, își îndreptă privirea spre ușă, apoi spre fiolele cu sânge.

— Așadar... sunt liberă să plec?

Ochii doctorului Erland licăriră, ca și când întrebarea ei l-ar fi rănit.

— Să pleci? Domnișoară Linh, probabil că poți să-ți dai seama și singură cât de valoroasă ai devenit cu această descoperire.

Mușchii ei se încordară și începu să-și plimbe degetele în jurul conturului dur al cheii franceze din buzunar.

— Așadar, încă sunt prizonieră. Doar că acum sunt una valoroasă.

Chipul lui se îmblânzi, iar el puse jos ecranul portabil.

— Situația asta e mult mai complexă decât îți poți imagina. Habar nu ai cât de importantă... Habar nu ai cât valorezi.

— Și ce se întâmplă acum? O să-mi injectați boli și mai letale, ca să vedeți cum reacționează trupul meu la ele?

— Pe stelele mele, nu. Ești mult prea prețioasă pentru a fi omorâtă.

— Nu prea v-am auzit spunând asta și în urmă cu o oră.

Dr. Erland își mută privirea spre hologramă, cu sprâncenele ridicate, ca și când medita la cuvintele ei.

— Domnișoară Linh, lucrurile sunt destul de diferite față de cum erau acum o oră. Cu ajutorul tău, am putea salva sute de mii de vieți. Dacă ești ceea ce cred eu că ești, am putea... Ei bine, pentru început, am putea opri recrutarea de cyborgi.

Își lipi pumnul de buze.

— În plus, te-am plăti foarte bine, firește.

Trecându-și degetele mari prin găicile pantalonilor ei, Cinder se sprijini de blatul care susținea toate aparatele ce mai devreme păruseră atât de amenințătoare.

Era imună.

Era *importantă*.

Banii erau tentanți, desigur. Dacă reușea să demonstreze că era independentă, poate că putea să anuleze custodia legală a lui Adri. Își putea cumpăra înapoi libertatea.

Dar până și acea perspectivă se risipi când se gândi la Peony.

— Chiar credeți că vă pot ajuta?

— Da. De fapt, cred că fiecare persoană de pe Pământ ar putea curând să-ți fie extrem de recunoscătoare.

Cinder înghiți puternic pentru a-și reprima emoția și se urcă pe masa de examinare, strângându-și picioarele sub ea.

— În regulă, atât timp cât cădem de acord asupra unui lucru — acum *mă aflu* aici ca voluntară, ceea ce înseamnă că pot pleca oricând doresc. Fără întrebări, fără certuri.

Chipul doctorului se lumină, iar ochii îi străluceau ca niște felinare printre riduri.

— Da. Desigur!

— Și mă aștept la o plată, așa cum ați spus, dar am nevoie de un cont separat. Ceva ce tutorele meu legal nu poate accesa. Nu vreau ca ea să știe că am fost de acord cu asta sau să aibă acces la banii mei.

Spre surprinderea ei, el nu ezită.

— Firește.

Cinder inspiră adânc, încercând să-și potolească respirația.

— Și încă un lucru. Sora mea. A fost dusă în carantină ieri. Dacă găsiți antidotul, sau orice altceva care ar putea ține loc de antidot, vreau ca ea să fie prima care-l primește.

De data asta, privirea doctorului șovăi. Se întoarse și porni spre hologramă, frecându-și mâinile de partea din față a halatului.

— *Asta* mă tem că nu-ți pot promite.

Cinder strânse tare din pumni.

— De ce nu?

— Întrucât împăratul trebuie să fie cel care va primi antidotul primul.

Pe pleoapele lui se formară riduri de compasiune.

— Dar îți *pot* promite că sora ta va fi a doua.

Doisprezece

Prințul Kai urmărea prin geamul de sticlă cum un med-droid introduse o perfuzie în brațul tatălui său. Nu trecuseră decât cinci zile de când împăratul arătase primele semne ale febrei albastre, dar părea să fi trecut o veșnicie. Ani întregi de griji și durere se îngrămădiseră în câteva ore.

Dr. Erland îi povestise odată de o veche suspiciune de-a lui, cum că lucrurile rele vin mereu în grupuri de câte trei.

În primul rând, androidul său, Nainsi, se stricase înainte să-i poată comunica informațiile găsite.

Iar acum, tatăl său era bolnav, fără vreo speranță de supraviețuire.

Ce avea să se întâmple în continuare? Ce putea fi mai rău de-atât?

Poate că lunarii aveau să declare război.

Se schimonosi, dorindu-și să poată retrage acel gând de îndată ce se ivi.

Konn Torin, sfetnicul tatălui său și singura ființă umană în afară de el căreia îi era permis să-l vadă pe împărat într-o asemenea situație, puse o mână pe umărul lui Kai.

— Va fi bine, îl asigură el, fără nicio emoție în glas, în acea manieră aparte pe care o avea de a citi gândurile altei persoane.

Tatăl lui Kai gemu și își deschise ochii umflați. Încăperea fusese transformată în carantină la etajul al șaptelea al aripii de cercetare din palat, însă o făcuseră cât mai confortabilă cu putință pentru împărat. De-a lungul pereților se găseau numeroase

ecrane, astfel încât să se poată bucura de muzică și divertisment, și să i se poată citi. Florile sale preferate fuseseră aduse cu brațul din grădini — crini și crizanteme umpleau încăperea altminteri sterilă. Patul era îmbrăcat cu cele mai fine mătăsuri pe care Comunitatea le avea de oferit.

Însă aproape nimic nu schimba cu ceva situația. Încăperea era în continuare menită să-i separe pe muribunzi de cei sănătoși.

Un geam transparent îl separa pe Kai de tatăl său. Acum se uita cu privirea mijită spre Kai, însă ochii îi erau la fel de goi ca sticla.

— Maiestatea Voastră, spuse Torin. Cum vă simțiți?

Ochii împăratului formară cute în colțuri. Nu era un om bătrân, însă boala îl îmbătrânise iute. Tenul său era galben și palid, iar pe gât avea pete negre și roșii.

Își ridică degetele de pe pătură, cel mai apropiat lucru de un salut.

— Aveți nevoie de ceva? întrebă Torin. Un pahar de apă? Mâncare?

— Poate o Escortă5.3? sugeră Kai.

Torin îi aruncă prințului o căutătură dezaprobatoare, dar împăratul chicoti șuierat.

Kai simți cum i se împăienjenesc ochii și fu nevoit să-și mute privirea în jos, la buricele degetelor lipite de pervazul geamului.

— Cât mai are? întrebă el, suficient de încet ca tatăl său să nu audă.

Torin clătină din cap.

— Câteva zile, cu puțin noroc.

Kai simți privirea lui Torin asupra lui, înțelegătoare, dar, de asemenea, dură.

— Ar trebui să fii recunoscător pentru timpul pe care îl mai ai alături de el. Cei mai mulți oameni nu apucă să-și vadă oamenii dragi când sunt luați de lângă ei.

— Cine-ar vrea să-și vadă apropiații în halul ăsta?

Kai ridică privirea. Tatăl său făcea eforturi să rămână treaz, deși pleoapele i se zbăteau să se închidă.

— Med, adu-i niște apă.

Androidul porni spre patul împăratului și îi ridică speteaza, ducând paharul de apă spre buzele lui și ștergând picăturile cu o cârpă albă. Nu bău mult, dar păru răcorit când își lăsă din nou capul în pernă.

— Kai...

— Sunt aici, spuse Kai, aburind geamul cu respirația lui.

— Fii puternic. Ai încredere...

Cuvintele i se transformară în tuse. Med-droidul duse un prosop la gura lui, iar Kai zări câteva picături de sânge pe bumbac. Închise ochii, încercând să-și controleze respirația.

Când îi redeschise, med-droidul umplea perfuzia cu un lichid transparent, ceva care să-i ușureze durerea. Kai și Torin priveau în timp ce împăratul se scufunda într-un somn adânc. Era ca și cum priveau un străin. Kai îl iubea, dar nu prea putea lega bărbatul bolnav din fața lui cu tatăl plin de viață pe care îl avusese în urmă cu o săptămână.

O săptămână.

Simți un fior pe șira spinării, iar Torin îl strânse de umăr. Kai uitase că mâna lui se afla acolo.

— Alteță.

Kai nu spuse nimic, privind cum pieptul tatălui său se ridica și cobora.

Degetele de pe umărul lui se strânseră ușor, apoi căzură.

— Alteță, veți fi împărat. Trebuie să vă pregătim. Am amânat deja asta prea mult.

Prea mult. O săptămână.

Kai se prefăcu că nu-l aude.

— Așa cum a spus și Maiestatea Sa, trebuie să fiți puternic. Știți că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a vă ajuta.

Torin făcu o pauză, după care continuă: Veți fi un conducător excelent.

— Ba nu, n-am să fiu.

Kai își trecu o mână prin păr, dându-și-l pe spate.

Avea să fie împărat.

Cuvintele păreau pustii.

Adevăratul împărat era acolo, în acel pat. *El* era un impostor.

— Mă duc să vorbesc cu Dr. Erland, spuse el, îndepărtându-se de geam.

— Domnul doctor e ocupat, Alteță. N-ar trebui să-l deranjați.

— Vreau doar să știu dacă a avansat în vreun fel.

— Sunt convins că vă va spune imediat ce are vreo veste în acest sens.

Kai strânse din maxilar și îl fixă cu privirea pe Torin, bărbatul care fusese sfetnicul tatălui său încă de dinainte ca el să se fi născut. Chiar și acum, să stea în aceeași încăpere cu Torin îl făcea să se simtă ca un copil, să simtă o nevoie aparte de a fi neascultător. Se întreba dacă avea vreodată să treacă peste asta.

— Simt nevoia să fac *ceva*, spuse el. Nu pot să stau aici pur și simplu și să-l privesc cum moare.

Torin își coborî privirea.

— Știu, Alteță. E dificil pentru noi toți.

Nu e același lucru, voia Kai să spună, dar se abținu.

Torin se întoarse cu fața spre geam și își coborî ușor capul.

— Trăiască împăratul!

Kai repetă cuvintele, șoptind în pofida uscăciunii din gât.

— Trăiască împăratul!

Părăsiră sala de vizite și străbătură culoarul spre ascensoare în liniște.

Acolo îi aștepta o femeie. Kai ar fi trebuit să se aștepte la asta — în ultima vreme se afla mereu prin preajmă, când de fapt ea era ultima persoană de pe Pământ pe care el voia s-o vadă.

Sybil Mira. Întâiul taumaturg al Coroanei Lunare. Extraordinar de frumoasă, cu părul negru și lung până la talie și cu ochii calzi de culoarea mierii. Purta o uniformă pe potriva rangului și titlului: o mantie albă, lungă, cu un guler înalt și mâneci sub formă de clopot, cu rune și hieroglife brodate pe manșete, care pentru Kai nu însemnau nimic.

La câțiva pași mai în spate se afla paznicul ei atotprezent și mereu tăcut. Era un tânăr la fel de chipeș ca Sybil, cu părul blond strâns într-o coadă și cu trăsături pe care Kai încă nu văzuse nicio expresie.

Buzele lui Sybil schițară un zâmbet când Kai și Torin se apropiară, însă ochii ei gri rămaseră reci.

— Alteța Voastră Imperială, spuse ea cu o coborâre grațioasă a capului. Cum se mai simte onorabilul împărat Rikan?

Când Kai nu răspunse, Torin interveni:

— Nu prea bine. Vă mulțumim pentru griji!

— Nici nu știți cât de rău îmi pare să aud asta!

După tonul folosit, îi părea la fel de rău ca unei pisici care tocmai încolțise un șoarece.

— Stăpâna mea vă transmite condoleanțe și îi urează însănătoșire grabnică.

Îl fixă cu privirea pe prinț, iar imaginea ei păru să tremure în fața lui precum un miraj. Șoaptele puseră stăpânire pe capul lui. Respect și admirație, compasiune și griji.

Kai își mută privirea, amuțind vocile. Dură câteva secunde ca pulsul său să revină la normal.

— Ce doriți? întrebă el.

Sybil gesticulă spre ascensoare.

— Să schimb două vorbe cu bărbatul care va deveni curând împărat... dacă soarta va considera acest lucru necesar.

Kai aruncă o privire spre Torin, însă expresia pe care acesta i-o oferi nu era deloc compătimitoare. Tact. Diplomație. Întotdeauna. Mai ales când venea vorba de afurisiții de lunari.

Oftând, se întoarse pe jumătate spre androidul care îi aștepta.

— Etajul al treilea.

Senzorul se lumină.

— Alteță, vă rog să vă îndreptați spre ascensorul C.

Urcară în ascensor, cu Sybil plutind înăuntru precum o pană în bătaia vântului. Paznicul intră ultimul, stând lângă ușă, cu fața spre ei trei, ca și când taumaturgul era în pericol de moarte. Privirea lui glacială îl făcea pe Kai să se simtă nelalocul lui, însă Sybil păru să uite că paznicul se afla acolo.

— Ce moment inoportun ca Maiestatea Sa să se îmbolnăvească, comentă ea.

Kai se prinse de bară și se întoarse cu fața spre ea, împingându-și ura în lemnul lustruit.

— V-ar fi convenit mai mult să se întâmple luna viitoare?

Sybil își păstră calmul.

— Vorbesc, firește, despre discuțiile legate de alianță pe care stăpâna mea le-a inițiat cu împăratul Rikan. Suntem nerăbdători să ajungem la o înțelegere care să satisfacă atât Luna, cât și Comunitatea.

Să se uite la ea îl făcea să se simtă ametit și să-și piardă echilibrul, așa că își mută privirea și urmări cum numerele de deasupra ușilor coborau.

— Tatăl meu a încercat să încheie o alianță cu regina Levana încă de când a intrat în posesia tronului, dar *ea* mereu l-a refuzat.

— El încă nu a acceptat cerințele ei de bun-simț.

Kai strânse din dinți. Sybil continuă:

— Speranța mea e că, atunci când veți ajunge împărat, veți fi mai înțelept, Alteță.

Kai rămase tăcut în timp ce ascensoarele treceau de etajele șase, cinci, patru.

— Tatăl meu e un om înțelept. În momentul de față, nu intenționez să aduc vreo schimbare deciziilor pe care le-a luat. Sper din toată inima că vom putea ajunge la o înțelegere, dar

mă tem că *stăpâna* dumitale va fi nevoită să mai reducă din cerințele ei de bun-simț.

Zâmbetul lui Sybil îngheță.

— Ei bine, spuse ea, în timp ce ușile se deschiseră la etajul al treilea, sunteți tânăr.

El coborî ușor din cap, prefăcându-se că tocmai primise un compliment, după care se întoarse cu fața spre Torin.

— Dacă ai câteva minute libere, poți, te rog, să mă însoțești la cabinetul doctorului Erland? S-ar putea ca tu să ai întrebări la care eu nu m-am gândit.

— Sigur că da, Alteță.

Niciunul din ei nu le dădu vreo atenție taumaturgului sau paznicului ei în timp ce ieșiră din ascensor, dar Kai auzi vocea ei mieroasă în urma lor — „Trăiască împăratul!" —, înainte ca ușile să se închidă.

Kai mârâi.

— Ar trebui s-o întemnițăm.

— O ambasadoare lunară? Ce dovadă de pace ar mai fi asta?

— E un tratament mai bun decât ne-ar oferi ei, răspunse Kai, trecându-și o mână prin păr. Of, *lunarii* ăștia!

Dându-și seama că Torin se oprise, Kai lăsă mâna jos și se întoarse. Privirea lui Torin era intensă. Îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Știu că e o perioadă dificilă pentru Alteța Voastră.

Kai simți că i se urcă sângele la cap și încercă să-și reprime acea senzație.

— E o perioadă dificilă pentru toată lumea.

— Alteță, la un moment dat tot va trebui să discutăm despre regina Levana și despre ceea ce intenționați să faceți în ceea ce o privește. Ar fi înțelept să avem un plan.

Kai se apropie de Torin, ignorând un grup de tehnicieni de laborator care fură forțați să se separe și să-i înconjoare pentru a-și continua drumul.

— Am un plan. Planul meu e să *nu* mă însor cu ea. S-o ia naiba de diplomație! Poftim! Gata cu discuția asta!

Torin își încordă maxilarul.

— Nu te uita așa la mine! Ea ne va distruge.

Kai își coborî vocea.

— Ne va transforma în sclavi.

— Știu, Alteță.

Privirea lui compătimitoare reduse furia tot mai mare a lui Kai.

— Vă rog să mă credeți când spun că nu v-aș cere asta. Așa cum nu i-am cerut-o niciodată tatălui Alteței Voastre.

Kai dădu înapoi și se sprijini de peretele culoarului. Oamenii de știință își continuară drumul în halatele lor albe, șenilele androizilor huruind pe linoleum, dar nimeni nu dădu vreun semn că i-ar fi văzut pe prinț și pe sfetnic.

— Prea bine, ascult, spuse el. Care-i planul tău?

— Alteță, aici nu e un loc...

— Nu, nu, sunt ochi și urechi. Te rog, oferă-mi ceva la care să mă gândesc, în afară de boala asta tâmpită.

Torin inspiră adânc.

— Nu sunt de părere c-ar trebui să rescriem politica noastră de afaceri externe. Vom urma exemplul tatălui Alteței Voastre. Deocamdată, vom continua să cerem un acord de pace, un tratat.

— Și dacă n-o să-l semneze? Dacă se plictisește să aștepte și se hotărăște să-și ducă la capăt amenințările? Îți poți imagina un război acum, cu molima, și economia, și... pur și simplu ne va distruge. Iar ea știe asta.

— Dacă voia să pornească un război, ar fi făcut-o până acum.

— Asta dacă nu cumva trage de timp, așteptând ca noi să ajungem atât de vulnerabili, încât nu vom avea de-ales decât să ne predăm.

Kai se scărpină la ceafă, urmărind agitația de pe culoar. Toată lumea atât de ocupată, atât de neclintită în căutarea unui antidot.

Dacă exista vreun antidot.

Oftă.

— Ar fi trebuit să mă căsătoresc. Dacă aș fi fost deja căsătorit, regina Levana n-ar mai fi fost o problemă. N-ar fi avut *de ales* decât să semneze tratatul de pace... dacă voia pace.

Văzând că Torin tace, se forță să-și ridice privirea spre sfetnicul său, surprins să găsească o candoare atât de rar întâlnită pe chipul lui.

— Poate că veți întâlni o fată la festival, spuse Torin. Așa veți avea parte de o mare idilă, de un „fericiți până la adânci bătrâneți" și nu vă veți mai face griji pentru tot restul vieții.

Kai încercă să-i arunce o privire urâtă, dar nu reuși s-o mențină. Torin foarte rar glumea.

— Genială idee! Eu de ce nu m-am gândit la asta?

Se întoarse, rezemându-se cu umărul de perete, și își împreună brațele la piept.

— De fapt, poate că există o opțiune pe care tu și tata încă nu ați luat-o în considerare. Un lucru la care mă gândesc de ceva vreme.

— Haideți s-auzim, Alteță.

Kai își coborî vocea.

— În ultima vreme am făcut niște investigații.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Asupra... asupra moștenitoarei lunare.

Torin făcu ochii mari.

— Alteță...

— Ascultă-mă doar, spuse Kai, ridicând mâinile pentru a-l reduce la tăcere pe Torin înainte ca acesta să-l poată certa.

Știa deja ce avea să spună Torin: prințesa Selene, nepoata reginei Levana, era moartă. Decedase într-un incendiu în urmă cu treisprezece ani. Nu exista nicio moștenitoare lunară.

— Există zvonuri în fiecare zi, continuă Kai. Oameni care au văzut-o sau au ajutat-o, teorii...

— Da, am auzit cu toții teoriile. Știți la fel de bine ca mine că acestea sunt nefondate.

— Dar dacă sunt adevărate? Kai își încrucișă brațele și își coborî capul spre Torin, șoptind: Dacă există pe undeva o fată care ar putea s-o uzurpe pe Levana? O persoană și mai puternică?

— Vă auziți ce spuneți? O persoană *mai puternică* decât Levana? Vă referiți la sora ei, care a pus să i se ciopârțească picioarele croitoresei sale preferate, astfel încât să nu aibă altceva mai bun de făcut decât să-i creeze ținute elegante?

— Nu vorbim despre regina Channary.

— Nu, vorbim despre *fiica* ei. Principe Kai, nu există vreun membru al descendenței lor care să nu fi fost lacom, violent sau corupt de propria putere. E în sângele lor. Credeți-mă când vă spun că prințesa Selene, chiar dacă ar fi în viață, n-ar fi cu nimic mai bună.

Kai își dădu seama că brațele îl dureau din cauză că le strângea prea tare și că pielea i se albise în jurul degetelor.

— Înseamnă că mai rău de-atât nu se poate, spuse el. Și cine știe? Dacă zvonurile sunt adevărate și ea s-a aflat pe Pământ în tot acest timp, poate că *este* diferită. Poate că va fi înțelegătoare cu noi.

— Vă bazați aceste dorințe deșarte pe niște *zvonuri*.

— N-au găsit niciun cadavru...

Torin strânse din buze.

— Au găsit ceea ce-a mai rămas din el.

— Nu se întâmplă nimic rău dacă facem niște investigații, nu-i așa? întrebă Kai, începând să se simtă disperat.

Trecuse ceva timp de când își investise toate speranțele în acea idee și în acea investigație. Nu suporta să se gândească că totul fusese doar o dorință deșartă, cu toate că acea posibilitate așteptase mereu pe undeva prin apropiere.

— Ba da, s-ar *putea* întâmpla ceva rău, îl contrazise Torin. Dacă Levana ar afla că vă gândiți la asta, ar spulbera orice șansă de a obține un tratat. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre asta aici — e periculos.

— Acum cine pleacă urechea la zvonuri?

— Alteță, haideți să punem punct discuției. Obiectivul Înălțimii Voastre în momentul de față este să preveniți un război, nu să vă faceți griji în privința unei prințese lunare inexistente.

— Și dacă *nu* îl pot preveni?

Torin deschise palmele, părând epuizat după acea discuție în contradictoriu.

— Atunci, Uniunea va lupta.

— Bun. Un plan excelent! Mă simt mult mai bine acum, că am purtat această discuție.

Se întoarse și porni ofuscat spre laboratoare.

Nu exista nicio îndoială că Uniunea Pământeană urma să lupte. Dar, împotriva Lunii, aveau să piardă.

Treisprezece

— Panoul tău de control e minunat de complex. Una dintre cele mai avansate tehnologii pe care le-am văzut vreodată într-un cyborg.

Dr. Erland roti holograma într-o parte, apoi în cealaltă.

— Și privește cablurile de pe șira spinării. Se contopesc aproape perfect cu sistemul nervos central. O lucrare impecabilă. Și, ooo! Privește aici! o îndemnă el, arătându-i pelvisul hologramei. Sistemul tău reproducător e aproape neatins. Știi, multe femei cyborgi rămân infertile din cauza procedurilor invazive, dar, din câte se pare, nu cred că tu vei întâmpina probleme.

Cinder se așeză pe una din mesele de examinare, sprijinindu-și bărbia în ambele palme.

— Ce noroc pe capul meu!

Doctorul flutură un deget spre ea.

— Ar trebui să fii recunoscătoare, întrucât chirurgii tăi au avut mare grijă.

— Sunt convinsă că voi fi mult mai recunoscătoare când o să găsesc un tip care crede că niște cabluri complexe într-o fată sunt excitante.

Își lovi călcâiele de baza metalică a mesei.

— Asta are ceva de-a face cu imunitatea mea?

— Poate că da, poate că nu.

Doctorul scoase o pereche de ochelari din buzunar și și-i puse pe nas, studiind în continuare cu atenție hologramа.

Cinder își lăsă capul într-o parte.

— Nu vă plătesc suficient ca să vă faceți o operație la ochi?

— Îmi place senzația pe care mi-o oferă ochelarii.

Dr. Erland trase holograma în jos și monitorul afișă interiorul capului lui Cinder.

— Apropo de operațiile la ochi, ți-ai dat seama că duci lipsă de canale lacrimale?

— Ce? Serios? Și eu care credeam că sunt doar retrasă emoțional.

Își ridică picioarele, îmbrățișându-și genunchii.

— De asemenea, sunt incapabilă să roșesc, dacă asta avea să fie următoarea observație genială.

Doctorul se întoarse, cu ochii măriți în spatele ochelarilor.

— Incapabilă să roșești? Cum așa?

— Creierul îmi monitorizează temperatura corpului și mă obligă să mă răcesc dacă mă încălzesc prea tare, prea repede. Bănuiesc că nu era suficient să transpir ca o ființă umană normală.

Dr. Erland își scoase ecranul portabil și tastă ceva pe el.

— Foarte inteligent, murmură el. Probabil că-și făceau griji ca nu cumva sistemul tău să se supraîncălzească.

Cinder își lungi gâtul, dar nu putea să vadă micul ecran de pe portabilul său.

— E important?

El o ignoră.

— Și privește cum arată inima ta, zise el, gesticulând din nou spre hologramă. Aceste două camere sunt făcute în principal din silicon, amestecat cu țesut bio. Uimitor!

Cinder își lipi mâna de piept. Inima ei. Creierul ei. Sistemul ei nervos. Oare ce anume *nu* fusese atins?

Mâna i se duse spre gât, pipăind crestele de pe șira spinării în timp ce privirea i se plimbă peste vertebre, acei invadatori metalici.

— Ce e asta? întrebă ea, întinzându-se și arătând spre o umbră de pe diagramă.

— A, da, eu și asistenții mei am discutat despre asta mai devreme, răspunse Dr. Erland, scărpinându-și capul prin bască. Pare a fi făcută dintr-un material diferit de vertebre și se află deasupra unui mănunchi de nervi central. Poate că era menită să corecteze o defecțiune.

Cinder strâmbă din nas.

— Minunat! Sunt defectă!

— Te-a deranjat vreodată gâtul?

— Doar atunci când lucrez toată ziua sub un planotor.

Și când visez. În coșmarul ei, focul întotdeauna părea mai intens pe gât, de unde căldura se propaga spre coloană. Durerea era constantă, ca și cum îi intrase pe sub piele un cărbune încins. Se înfioră, aducându-și aminte de Peony în visul avut cu o seară înainte, țipând și plângând, învinuind-o pe Cinder de ceea ce devenise.

Dr. Erland o urmărea cu privirea, lovindu-și ecranul portabil de buze.

Cinder se schimonosi.

— Am o întrebare.

— Da? spuse doctorul, băgând portabilul în buzunar.

— Ați spus că nu sunt contagioasă după ce trupul meu a scăpat de microbii ăia.

— Corect.

— Așadar... dacă aș fi contractat molima în mod natural, să zicem... în urmă cu câteva zile, cât timp ar fi trebuit să treacă pentru a nu mai fi contagioasă?

Dr. Erland își țuguie buzele.

— Păi... Presupun că trupul tău se descurcă mult mai bine să scape singur de patogeni de fiecare dată când intră în contact cu ei. Așadar, dacă de data asta i-a luat douăzeci de minute să-i distrugă pe toți... Oh, aș spune că n-ar fi durat mai multă de o

oră înainte de asta. Cel mult două. E dificil de precizat, firește, având în vedere că fiecare boală și fiecare om funcționează diferit.

Cinder își împreună mâinile în poală. Durase un pic mai mult de o oră să ajungă de la piață acasă.

— Ce știți despre... Ar putea să se agațe, să zicem, de haine?

— Doar pentru scurt timp. Patogenii nu pot supraviețui fără o gazdă, răspunse el, încruntându-se. Ești bine?

Cinder începu să se joace cu degetele mănușilor ei. Încuviință.

— Când o să-ncepem să salvăm vieți?

Dr. Erland își aranjă basca pe cap.

— Mă tem că nu putem face prea multe până ce nu îți analizez mostrele de sânge și îți decodific secvența ADN. Dar mai întâi aș vrea să înțeleg mai bine reconstrucția trupului tău, în cazul în care ar putea afecta rezultatele.

— Să fii cyborg nu poate să-ți schimbe ADN-ul, nu-i așa?

— Nu, dar există studii care sugerează că în urma operațiilor trupurile omenești dezvoltă hormoni diferiți, dezechilibre chimice, anticorpi, chestii de genul ăsta. Desigur, cu cât procedura e mai invazivă, cu atât...

— Credeți că are ceva de-a face cu imunitatea mea? Faptul că sunt cyborg?

Ochii doctorului licăriră entuziasmați, ceea ce o stânjeni pe Cinder.

— Nu chiar, răspunse el. Dar, așa cum am mai spus... am câteva teorii.

— Plănuiați să-mi împărtășiți și mie vreuna din teoriile dumneavoastră?

— O, da! Imediat ce sunt convins că am dreptate, plănuiesc să împărtășesc descoperirea mea întregii lumi. De fapt, am o oarecare idee cam ce ar putea să însemne umbra aceea misterioasă de pe coloana ta. Te superi dacă încerc ceva?

Își scoase ochelarii și îi băgă la loc în buzunar, lângă ecranul portabil.

— Ce vreți să faceți?

— Doar un mic experiment, nimic de care să te îngrijorezi.

Cinder își întoarse capul când Dr. Erland ocoli masa și își lipi buricele degetelor de gâtul ei, pișcând vertebrele de la baza lui. Se încordă la atingerea lui. Mâinile sale erau calde, dar ea se înfioră oricum.

— Spune-mi dacă simți ceva... neobișnuit.

Cinder deschise gura, pe cale să anunțe că *orice* atingere umană părea neobișnuită, dar i se tăie respirația.

Focul și durerea îi străpunseră șira spinării, invadându-i venele.

Scoase un strigăt agonizat și căzu de pe masă, prăbușindu-se pe podea.

Paisprezece

O lumină roșie îi străpunse pleoapele. Afișajul retinal începu să meargă anapoda, trimițând o înșiruire de cuvinte neinteligibile verzi pe partea interioară a pleoapelor. Ceva era în neregulă cu cablurile ei — degetele de la mâna stângă continuau să zvâcnească, pulsând incontrolabil.

— Liniștește-te, domnișoară Linh! N-ai pățit absolut nimic!

Vocea, calmă și lipsită de compasiune cu accentul ei străin, fu urmată de una mult mai panicată.

— N-a pățit absolut nimic? Ați înnebunit? Ce i s-a *întâmplat*?

Cinder gemu.

— Doar un mic experiment. Va fi bine, Alteță. Vedeți? Tocmai se trezește.

Un alt protest sugrumat înainte să-și deschidă ochii cu forța. Albeața laboratorului ar fi orbit-o dacă n-ar fi fost cele două umbre din raza ei vizuală. Ochii ei se concentrară și transformară formele în basca de lână și ochii albaștri ca cerul ai doctorului Erland și în prințul Kai, cu șuvițele sale de păr negru atârnând dezordonat peste frunte.

În timp ce afișajul retinal începu să ruleze o diagnoză de bază pentru a doua oară în acea zi, Cinder închise din nou ochii, ușor îngrijorată că prințul Kai va observa lumina verde de la baza pupilei ei.

Bine măcar că-și pusese mănușile.

— Ești în viață? întrebă Kai, dându-i la o parte de pe frunte părul încâlcit.

Degetele lui păreau să fie fierbinți și lipicioase pe pielea ei, înainte să-și dea seama că ea era cea febrilă.

Ceea ce n-ar fi trebuit să fie posibil. Nu putea să roșească, nu putea face febră.

Nu putea să se supraîncălzească.

Ce anume îi făcuse doctorul?

— S-a lovit la cap? întrebă Kai.

Zvâcnetul încetă. Cinder își lipi mâinile de trup într-un efort instinctual de a și le ascunde.

— O, e în *regulă*, spuse Dr. Erland din nou. A tras o mică sperietură — dar nu s-a întâmplat nimic rău. Îmi pare rău pentru asta, domnișoară Linh. Nu m-am gândit că ești atât de sensibilă.

— Ce anume mi-ați făcut? întrebă ea, având grijă să articuleze clar cuvintele.

Kai o cuprinse cu brațul și o ajută să se ridice în capul oaselor. Cinder se schimonosi lipită de el și își trase în jos cracul pantalonului, în cazul în care strălucirea metalică a tibiei sale era vizibilă.

— N-am făcut decât să-ți ajustez coloana.

Cinder miji ochii spre doctor, neavând nevoie de luminița portocalie ca să-și dea seama că mințea, dar aceasta oricum se aprinse.

— Ce e în neregulă cu coloana ei?

Mâna lui Kai coborî mai jos pe șira spinării ei.

Cinder inspiră adânc, fiind străbătură de un fior. Se temea că durerea avea să revină, că atingerea prințului avea cumva să-i afecteze sistemul așa cum o făcuse cea a doctorului Erland — dar nu se întâmplă nimic, și curând Kai își slăbi strânsoarea.

— Nu e nimic în neregulă cu ea, răspunse Dr. Erland. Dar regiunea spinală este locul în care se adună cei mai mulți nervi înainte să trimită mesaje spre creier.

Cinder îl privi pe doctorul Erland cu ochii măriți de groază. Putea deja să-și imagineze cât de repede urma Kai să se îndepărteze de ea când doctorul avea să-i spună că sprijinea un cyborg.

— Domnișoara Linh se plângea de o durere la ceafă...

Cinder strânse tare din pumni, până ce degetele începură s-o doară.

— ... așa că i-am făcut o mică modificare. Se numește *chiropractică*, e un tratament curativ foarte vechi, deși surprinzător de eficace. Probabil că domnișoara Linh avea coloana mai strâmbă decât mă așteptam, așa că brusca realiniere a vertebrelor a creat un șoc temporar sistemului ei.

Îi zâmbi prințului, cu ochii lipsiți de îngrijorare. Lumina portocalie rămase aprinsă.

Cinder îl privi cu gura deschisă, așteptând să continue, să treacă de minciuna sa absurdă și să înceapă să-i povestească prințului toate secretele ei. Că era cyborg, că era imună la molimă, că era noul lui cobai preferat.

Dar doctorul Erland nu spuse nimic, ci doar îi zâmbi lui Cinder cu o privire năstrușnică ce îi stârni un val de suspiciune.

Simțind privirea lui Kai ațintită asupra ei, Cinder se întoarse spre el, intenționând să dea din umeri, ca și când explicația doctorului Erland avea la fel de multă noimă pentru ea cât avea și pentru el, dar intensitatea privirii prințului o lăsă fără cuvinte.

— Sper că-mi spune adevărul, căci ar fi păcat să mori când tocmai am avut plăcerea de-a face cunoștință.

Ochii lui scânteiară, ca și când i-ar fi împărtășit o glumă secretă, iar ea scoase cel mai fals hohot de râs pe care îl auzise vreodată ieșind de pe buzele ei.

— Te simți bine? întrebă el, luându-i mâna într-a lui — și ținând-o în continuare cu celălalt braț pe după spate. Poți să stai în picioare?

— Cred că da.

O ajută să se ridice. Durerea sfâșietoare se risipise complet.

— Vă mulțumesc!

Se îndepărtă de el, scuturându-se, chiar dacă podeaua laboratorului era imaculată. Se lovi cu coapsa de masa de examinare.

— Ce cauți aici? întrebă el, lăsându-și mâinile să cadă în lateral și să atârne incomod pentru o clipă, înainte să-și croiască drum spre buzunarele lui.

Cinder deschise gura, dar fu întreruptă de doctorul Erland, care își drese vocea.

— Vă cunoașteți? întrebă el, sprâncenele sale stufoase dispărând sub bască.

— Ne-am cunoscut ieri, răspunse Kai. La piață.

Cinder își vârî mâinile în buzunare, imitându-l pe Kai, și descoperi cheia franceză.

— Eu sunt, ăăă, aici... deoarece... ăăă...

— Unul dintre med-droizi începuse să facă figuri, Alteță, o întrerupse doctorul Erland. I-am cerut să vina să arunce o privire. Atelierul ei mecanic e unul dintre cele mai bune care există.

Kai începu să încuviințeze din cap, dar se opri și scrută încăperea.

— Care med-droid?

— Nu mai e aici, desigur, răspunse doctorul Erland pe un ton vesel, ca și când mințitul era un joc distractiv. Probabil că în momentul de față se află pe undeva recoltând sânge.

— E-Exact, spuse Cinder, forțându-se să nu mai stea cu gura căscată ca o proastă. L-am reparat deja. E ca nou.

Scoase cheia și o răsuci între degete, pentru a evidenția cele spuse.

Deși Kai păru derutat, încuviință ca și cum nu avea rost să mai pună întrebări. Cinder era recunoscătoare că doctorul născocise cu atâta ușurință o poveste, dar, de asemenea, o făcea să nu se simtă în largul ei. Care era motivul pentru care păstra secrete față de Prințul Moștenitor, mai ales când se apropia de

o descoperire atât de importantă în ceea ce privea cercetările efectuate asupra molimei? Nu merita Kai să știe despre asta? Nu merita toată lumea?

— Presupun că n-ai avut timp să-i arunci o privire lui Nainsi, nu-i așa? întrebă Kai.

Cinder încetă să mai învârtă cheia și o strânse cu ambele mâini, ca să nu se mai agite.

— Nu, încă nu. Îmi pare rău. A fost... Ultimele douăzeci și patru de ore...

El ridică din umeri, ca și când nu era nicio problemă, însă gestul dădu de gol o oarecare îmbătoșare.

— Probabil că ai o listă de clienți infinită. N-ar trebui să mă aștept să beneficiez de un tratament regal, zise el, schițând un zâmbet. Deși bănuiesc că oricum mă aștept la unul.

Lui Cinder îi stătu inima în loc, de vreme ce zâmbetul lui o luă prin surprindere, la fel de șarmant și de neașteptat precum fusese la piață. Apoi ea zări hologramа din spatele lui, care afișa în continuare interiorul ei — de la vertebrele metalice la cablurile adunate și la ovarele ei perfect intacte. Își întoarse privirea înapoi la Kai în timp ce pulsul i-o luă razna.

— Vă promit c-am să arunc o privire de îndată ce pot. Înainte de festival. Categoric.

Kai se întoarse, urmându-i privirea spre hologramă. Cinder strânse din pumni, simțind un gol în stomac, în timp ce Kai sări brusc de lângă imagine.

O fată. O mașinărie. Un monstru.

Cinder își mușcă buza, resemnându-se că nu va mai primi niciodată unul din zâmbetele năucitoare ale prințului, când Dr. Erland păși spre hologramă și opri monitorul cu o fluturare din mână.

— Scuzele mele, Alteță, dar e vorba de confidențialitatea medic-pacient. Asta era de la subiectul recrutat azi.

O altă minciună.

Cinder strânse cheia franceză, simțindu-se atât recunoscătoare, cât și suspicioasă.

Kai clătină din cap pentru a alunga surprinderea.

— De fapt, de asta am venit aici. Mă întrebam dacă ați făcut vreun progres.

— E dificil de spus în acest moment, Alteță, dar e posibil să fi găsit o potențială sursă. Firește, am să vă țin la curent dacă apar noutăți.

Zâmbi inocent, mai întâi spre Kai, iar apoi spre Cinder. Privirea era limpede — nu avea să-i spună nimic lui Kai.

Ea nu înțelegea de ce.

Dregându-și vocea, Cinder porni cu spatele spre ieșire.

— Ar trebui s-o iau din loc, ca să vă puteți întoarce la treabă, zise ea, lovind cu cheia în palmă. Cred că... ăăă... am să mă întorc să mă asigur că medul funcționează cum trebuie? Să zicem... mâine?

— Perfect, spuse doctorul. De asemenea, am numărul tău de identificare, în cazul în care va trebui vreodată să te găsesc.

Zâmbetul i se întunecă, doar puțin, ca și când ar fi vrut să-i spună că statutul de „voluntar" al lui Cinder avea să persiste atât timp cât ea se întorcea în mod voluntar. Acum era valoroasă. El nu avea nicio intenție să-i permită să plece pentru totdeauna.

— Te conduc eu, spuse prințul, trecându-și încheietura mâinii prin fața scanerului, deschizând ușa.

Cinder ridică mâinile acoperite cu mănuși, strângând bine cheia.

— Nu, nu, e în regulă. Mă descurc și singură.

— Ești sigură? Nu e niciun deranj.

— Da. Absolut. Sunt sigură că aveți lucruri foarte importante... regale... guvernamentale... de cercetare. De discutat. Dar vă mulțumesc. Alteță.

Încercă o plecăciune stângace, bucuroasă că cel puțin de data asta amândouă picioarele ei rămaseră ferm pe poziții.

— Prea bine. Păi, mă bucur că ne-am revăzut. O surpriză plăcută!

Ea râse în mod ironic, surprinsă să descopere că expresia lui era serioasă. Ochii lui erau calzi și un pic curioși.

— Ș-și eu.

Ieși cu spatele pe ușă. Zâmbind. Tremurând. Rugându-se să nu fie mânjită de vaselină pe față.

— Atunci, am să vă trimit un com. Când e gata androidul dumneavoastră.

— Îți mulțumesc. Linh-mèi.

— Puteți să-mi spuneți Cin...

Ușa se închise între ei.

— ...der. Cinder. Simplu. Alteță.

Se rezemă posacă de ușă, lovindu-și articulațiile degetelor de frunte.

— *Am să vă trimit un com. Puteți să-mi spuneți Cinder*, repetă ea, după care își mușcă buza. N-o băgați în seamă pe fata asta care vorbește ca o moară hodorogită.

Nu exista o fată în acea țară care să nu viseze la prințul Kai. El era atât de departe de tărâmul ei, de *lumea* ei, încât ar fi trebuit să înceteze să se mai gândească la el din clipa în care ușa se închisese între ei. Trebuia să înceteze imediat să se mai gândească la el. Nu trebuia să se mai gândească vreodată la el, decât poate în calitate de client — și de prinț.

Și totuși, amintirea degetelor lui pe pielea ei refuza s-o părăsească.

Cincisprezece

Cinder trebui să descarce o hartă a aripii de cercetare a palatului pentru a-și găsi drumul spre ieșire. Din cauza prințului, a lui Peony, a *tuturor lucrurilor*, era cu nervii la pământ. Se simțea ca o impostoare umblând cu capul plecat pe coridoarele strălucitor de albe, evitând contactul vizual cu oamenii de știință și androizii albi. Chiar dacă acum era voluntară. Una valoroasă.

Trecu pe lângă o sală de așteptare — dotată cu două monitoare și trei fotolii — și înlemni când aruncă o privire pe fereastră.

Priveliștea.

Orașul.

Privit de jos, Noul Beijing era un adevărat haos — prea multe clădiri înghesuite în prea puțin spațiu, străzi neîngrijite, alei străbătute dintr-o parte în alta de cabluri electrice și sârme de rufe, lujeri de viță-de-vie sâcâitori urcând pe fiecare perete de beton.

Dar de-aici, din vârful stâncii și de la etajul al treilea, orașul era frumos. Soarele era sus pe cer, iar lumina lui îmbrăca zgârie-norii de sticlă și acoperișurile vopsite în auriu. Cinder putea să vadă mișcarea constantă a monitoarelor uriașe și a planotoarelor scânteietoare în timp ce țâșneau printre clădiri. De aici, orașul fremăta — dar fără tot acel bâzâit tehnologic.

Cinder căută conglomeratul de clădiri zvelte, în nuanțe de albastru și crom, care stăteau de strajă deasupra pieței, apoi încercă să traseze un drum de acolo înspre nord, căutând clădirea

de apartamente Turnul Phoenix, dar aceasta era acaparată de oraș și de prea multe umbre.

Vraja se risipi.

Trebuia să se întoarcă. La apartament. La închisoarea ei.

Trebuia să repare androidul lui Kai. Trebuia s-o protejeze pe Iko, care nu avea să reziste nici măcar o săptămână înainte ca lui Adri să-i treacă prin cap s-o dezmembreze pentru a o vinde bucată cu bucată, sau mai rău — să-i înlocuiască cipul de personalitate „defectuos". Încă de când Cinder venise să locuiască cu ea, Adri se plânsese că androidul era mult prea încrezut.

În plus, nu avea unde să meargă. Până ce Dr. Erland avea să descopere o metodă de a face plata în contul lui Cinder fără ca Adri să descopere, nu avea nici bani și nici planotor, și singura ei prietenă umană era ea însăși o prizonieră la carantină.

Își făcu mâinile pumn.

Trebuia să se întoarcă. Dar nu avea să stea mult. Adri dăduse de înțeles că n-o vedea pe Cinder decât ca pe o povară, lipsită de valoare. Nu avusese niciun regret să scape de ea când descoperise o manieră profitabilă de-a o face, o metodă care o scutea de remușcări, deoarece, la urma urmei, ei trebuiau să găsească un antidot. Peony avea nevoie de un antidot.

Și poate că avusese dreptate s-o facă. Poate că era de datoria lui Cinder ca cyborg să se sacrifice, astfel încât toți oamenii normali să poată fi vindecați. Poate că avea logică să-i folosească pe cei care fuseseră deja alterați. Dar Cinder știa că nu avea s-o ierte niciodată pe Adri pentru asta. Femeia aceea trebuia s-o protejeze, s-o ajute. Dacă Adri și Pearl reprezentau singura ei familie rămasă, avea să-i fie mai bine singură.

Trebuia să plece. Și știa deja cum avea s-o facă.

Expresia de pe chipul lui Adri când Cinder intră în apartament reuși s-o convingă pe fată că experiența înspăimântătoare meritase tot efortul.

Adri stătea pe sofa, citind ceva pe ecranul portabil. Pearl se afla în celălalt capăt al încăperii, jucând un joc de societate holografic în care pionii erau modelați după vedetele preferate ale fetelor — inclusiv trei versiuni ale prințului Kai. Fusese de mult jocul preferat al ei și al lui Peony, dar Pearl se bătea acum cu străini pe rețea și părea deopotrivă plictisită și nefericită în legătură cu asta. Când Cinder intră, atât Pearl, cât și Adri rămaseră cu gura căscată, iar o versiune în miniatură a prințului căzu în sabia lungă a adversarului său virtual. Pearl puse jocul pe pauză mult prea târziu.

— Cinder, spuse Adri, lăsând ecranul portabil pe masă. Cum de ești...?

— Mi-au făcut câteva analize și s-au hotărât că nu sunt ceea ce au ei nevoie. Așa că m-au trimis înapoi, răspunse Cinder, afișând un zâmbet cu buzele strânse. Nu-ți face griji, sunt convinsă că vor recunoaște în continuare sacrificiul tău nobil. Poate că-ți vor trimite un com de mulțumire.

Privind-o pe Cinder cu neîncredere, Adri se ridică.

— Nu e posibil ca ei să te trimită înapoi!

Cinder își scoase mănușile și le vârî în buzunar.

— Bănuiesc că va trebui să depui o plângere oficială. Îmi pare rău pentru întrerupere. Văd că erai foarte ocupată cu treburi domestice. Te rog să mă scuzi, aș face mai bine să mă duc să-mi câștig existența, astfel încât, data viitoare când găsești o metodă convenabilă de a scăpa de mine, să cumpănești un pic.

Porni spre hol. Iko își itise capul lucios din bucătărie, senzorul ei albastru luminând uluit. Cinder era uimită de cât de ușor sentimentele ei trecură de la amărăciune la ușurare. O vreme crezuse că n-o s-o mai vadă niciodată pe Iko.

Bucuria de moment păli când Adri dădu buzna în hol după ea.

— Cinder, stai!

Deși era tentată s-o ignore, Cinder se opri și se întoarse cu fața spre tutorele ei.

Se priviră lung una pe alta, Adri mișcând din maxilar în timp ce încerca să facă fața surprinderii. Părea bătrână. Mult mai bătrână ca înainte.

— Voi contacta centrul de cercetare pentru a verifica povestea ta și să mă asigur că nu minți în legătură cu asta, o avertiză ea. Dacă ai făcut ceva... dacă ai distrus singura șansă pe care o aveam de a-mi ajuta fiica...

Furia din vocea lui Adri se frânse, după care se ridică într-un țipăt asurzitor. Cinder o putea auzi îngropându-și lacrimile în cuvinte.

— Nu poți fi atât de nefolositoare!

Își trase umerii înapoi, apucându-se cu mâna de clanță.

— Ce altceva vrei să fac? strigă Cinder drept răspuns, dând din mâini. Bine, contactează-i pe cercetători! N-am greșit cu nimic. Am fost acolo, mi-au făcut niște analize și nu m-au vrut. Îmi pare tare rău că nu m-au expediat acasă într-o cutie de carton, dacă asta sperai.

Adri strânse din buze.

— Poziția ta în această casă nu s-a schimbat și nu apreciez ca *orfana* pe care am acceptat-o sub acoperișul meu să-mi vorbească într-o manieră atât de nerespectuoasă.

— Serios? făcu Cinder. Vrei să-ți fac o listă cu toate lucrurile la care am fost supusă azi și pe care *eu* nu le-am apreciat? Mi-au vârât ace în corp și clești în cap și microbi otrăvitori...

Lăsă fraza în aer, nedorind ca Adri să știe adevărul. Adevărata ei valoare.

— Zău așa, în momentul de față nu prea-mi pasă ce faci și ce nu apreciezi. Tu ești cea care m-a trădat, când eu nu ți-am făcut absolut nimic!

— Suficient! Știi prea bine ce mi-ai făcut. Ce i-ai făcut acestei familii.

— Moartea lui Garan n-a fost vina mea!

Își întoarse capul într-o parte și în câmpul vizual îi apărură puncte albe de furie.

— Bine, spuse Adri, pe același ton de superioritate. Așadar, te-ai întors. Bun venit acasă, Cinder. Dar atât timp cât continui să locuiești sub acoperișul meu, vei continua să faci după cum îți spun. Ai înțeles?

Cinder își lipi mâna bionică de perete, cu degetele răsfirate, pedepsindu-se singură.

— Să fac după cum îmi spui. Corect. Cum ar fi, „Fă curat, Cinder. Găsește-ți un serviciu ca să-mi pot plăti facturile, Cinder. Du-te să fii cobai pentru cercetătorii ăia duși cu capul, Cinder." Da, te-am înțeles perfect!

Aruncă o privire în spate, dar Iko intrase înapoi în bucătărie.

— Și sunt sigură că *tu* vei înțelege că tocmai am pierdut o jumătate de zi în care aș fi putut foarte bine să muncesc, așa c-aș face mai bine să împrumut Serv9.2-ul tău pentru a recupera timpul pierdut. Nu te deranjează, nu-i așa?

Fără să aștepte vreun răspuns, porni valvârtej spre debaraua pe care o numea dormitor și trânti ușa în urma ei.

Rămase cu capul lipit de ușă până ce mesajul de avertizare de pe retina ei dispăruse și mâinile încetaseră să-i mai tremure. Când deschise ochii, descoperi că vechiul ei monitor, cel pe care Adri îl aruncase de pe perete, fusese trântit peste mormanul de pături care ținea loc de pat. Bucăți de plastic alunecaseră pe perna ei.

Nu observase dacă Adri cumpărase deja unul nou sau dacă peretele din camera de zi era gol.

Oftând, își schimbă hainele, nerăbdătoare să scape de mirosul de antiseptic care persista pe ele. Aruncă bucățile de plastic în trusa ei de scule și ridică ecranul la subraț înainte să se aventureze înapoi în apartament. Iko nu se mișcase, pe jumătate ascunsă în cadrul ușii de la bucătărie. Cinder dădu din cap spre partea din față a apartamentului, iar androidul o urmă.

Nu privi înspre camera de zi în timp ce trecu, însă avu impresia că aude sunetul sugrumat al prințului Kai, care murea în jocul lui Pearl.

De-abia păşiseră pe culoarul principal — destul de tăcut, de vreme ce copiii vecinilor erau la şcoală —, când Iko o cuprinse pe Cinder de picior cu braţele ei subţiri.

— Cum e posibil aşa ceva? Eram sigură că vei fi omorâtă. Ce s-a întâmplat?

Cinder îi întinse trusa de unelte robotului şi se îndreptă spre ascensoare.

— Am să-ţi povestesc totul, dar avem treabă.

Aşteptă până ce rămaseră singure şi se aflau în drum spre subsol înainte s-o pună pe Iko la zi cu tot ce se întâmplase, evitând doar partea în care prinţul Kai intrase şi o găsise inconştientă pe podea.

— Vrei să spui că trebuie să te întorci? întrebă Iko când intrară la subsol.

— Da, dar e în regulă. Doctorul a spus că acum sunt în afara oricărui pericol. În plus, mă vor plăti, iar Adri nu va şti despre asta.

— Cu cât?

— Nu sunt sigură, dar mult, cred.

Iko o apucă pe Cinder de încheietura mâinii tocmai când fata deschise uşa cu plasă din sârmă care dădea spre atelierul ei.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Cinder ţinu uşa deschisă cu piciorul.

— La care parte te referi?

— Înseamnă că-ţi poţi permite o rochie frumoasă — *mai frumoasă* decât a lui Pearl! Poţi să mergi la bal, iar Adri nu va putea spune nimic ca să te oprească!

Cinder strâmbă din buze de parcă tocmai muşcase dintr-o lămâie şi îşi retrase mâna din strânsoarea lui Iko.

— Zău, Iko? zise ea, examinând harababura de unelte şi părţi componente. Chiar crezi că Adri o să mă lase să merg

acum, doar fiindcă pot să-mi cumpăr o rochie? Probabil c-o va rupe de pe mine și va încerca să vândă nasturii.

— Păi... bine, n-o să-i spunem despre rochie sau că te vei duce la bal. Nu trebuie să mergi cu ele. Ești mai bună decât ele. Ești *valoroasă*.

Ventilatorul lui Iko bâzâia înnebunit, ca și când procesorul ei de-abia putea ține pasul cu toate aceste dezvăluiri.

— Imună la letumoză. Pe stelele mele, ai putea fi vedetă datorită acestor lucruri!

Cinder o ignoră, aplecându-se să rezeme monitorul de rafturi. Privirea îi aterizase pe un morman de material argintiu mototolit și ascuns într-un colț, care de-abia strălucea în lumina prăfoasă.

— Ce-i aia?

Ventilatorul lui Iko se reduse la un zumzet.

— Rochia de bal a lui Peony. N-am... N-am putut s-o arunc. Nu credeam că cineva o să mai coboare aici vreodată, ținând cont că tu... Așa că mă gândeam s-o păstrez. Pentru mine.

— Foarte rău, Iko! Ar fi putut fi infectată!

Cinder șovăi doar pentru o clipă înainte să se îndrepte spre rochie și s-o apuce de mânecile brodate cu perle. Era pătată de noroi și șifonată, și *exista* posibilitatea de a fi fost expusă letumozei, dar doctorul spusese că boala nu supraviețuia prea mult pe haine.

În plus, nimeni nu avea s-o mai poarte acum.

Aruncă rochia peste aparatul de sudură și se întoarse.

— N-o să folosim banii pe o rochie, spuse ea. Tot nu vom merge la bal.

— De ce nu? întrebă Iko, cu un scâncet aparte în vocea ei robotică.

Apropiindu-se de birou, Cinder își ridică piciorul și începu să scoată uneltele depozitate în interiorul gambei.

— Îți aduci aminte de mașina aia pe care am văzut-o la cimitirul de vechituri? Cea veche, pe benzină?

Difuzoarele lui Iko scoaseră un zgomot răgușit, ceva apropiat de un mormăit.

— Ce-i cu ea?

— Am să folosesc tot timpul și toți banii pe care îi avem pentru a o repara.

— Nu. Cinder! Spune-mi că glumești!

Cinder înregistră o listă mentală în timp ce închise compartimentul de depozitare și trase în jos cracul pantalonului. Cuvintele se derulau în câmpul ei vizual. `Du-te și ia mașina. Evaluează-i starea. Găsește piese. Descarcă diagrama cablurilor. Comandă benzină.`

Zări androidul lui Kai pe masa de lucru. `Repară androidul.`

— Vorbesc serios.

Își prinse părul într-o coadă strânsă, extrem de entuziasmată. Ducându-se spre dulapul cu unelte din colț, începu să pescuiască diverse lucruri care îi puteau veni în ajutor — cordoane elastice și lanțuri, cârpe și generatoare, orice o putea ajuta să curețe mașina și s-o pregătească de reparații.

— Ne întoarcem acolo în seara asta. O s-o ducem în parcarea acoperită dacă putem, altminteri o să trebuiască s-o reparăm la cimitirul de vechituri. Pe urmă, mâine-dimineață trebuie să mă întorc la palat și după-amiază mă voi ocupa de androidul prințului, dar, dacă suntem harnice, cred c-am putea să reparăm mașina în câteva săptămâni, poate chiar mai puțin. În funcție de ceea ce necesită, firește.

— Dar *de ce*? De ce o reparăm?

Cinder vârî uneltele în geanta ei.

— Fiindcă mașina aia o să ne scoată de-aici.

Șaisprezece

Asistentele și androizii din tura de noapte se făcură una cu pereții când prințul Kai trecu pe coridor ca un glonț. Alergase tocmai din dormitorul său de la etajul al șaisprezecelea din aripa privată a palatului, oprindu-se să-și recapete răsuflarea numai atunci când fu obligat să aștepte ascensorul. Dădu buzna pe ușa sălii de vizite și se opri brusc în același timp, stând în continuare cu mâna pe clanță.

Ochii săi înnebuniți îl găsiră pe Torin, cu brațele încrucișate în timp ce se rezema de peretele îndepărtat. Sfetnicul își dezlipi privirea de pe geamul de sticlă și întâlni resemnat expresia panicată a lui Kai.

— Am auzit... începu Kai, îndreptându-se de spate.

Umezindu-și gura uscată, intră în salon. Ușa se închise cu un clic în urma lui. Mica încăpere de așteptare era luminată doar de o veioză și de neoanele puternice din carantină.

Kai aruncă o privire în salon tocmai atunci când un med-droid trase un cearșaf alb peste ochii închiși ai tatălui său. Inima lui, care bătea nebunește, i se opri în loc.

— Am ajuns prea târziu...

Torin se foi.

— S-a întâmplat în urmă cu câteva minute, spuse el, dezlipindu-se de perete.

Kai aruncă o privire spre chipul ridat și ochii obosiți ai sfetnicului și spre o ceașcă de ceai neatinsă, care stătea lângă ecranul

său portabil. Rămăsese să lucreze până târziu, în loc să se întoarcă la el acasă, în patul lui.

Epuizarea îl ajunse din urmă pe Kai și îl făcu să-și lipească fruntea fierbinte de geamul rece. Și el ar fi trebuit să se afle acolo.

— Am să pregătesc o conferință de presă, spuse Torin cu un glas stins.

— O conferință de *presă*?

— Țara are nevoie să știe. Vom deplânge împreună pierderea.

Preț de o clipă, Torin păru profund afectat, dar respirația controlată disimulă acest lucru.

Kai închise ochii strâns și îi frecă cu degetele. Chiar dacă știuse că era inevitabil, că tatăl lui avea o boală incurabilă, tot nu avea noimă pentru el. Toate astea tocmai fuseseră pierdute, luate atât de repede. Nu doar tatăl lui. Nu doar împăratul.

Tinerețea lui. Libertatea lui.

— Veți fi un bun împărat, spuse Torin. La fel cum a fost și Maiestatea Sa.

Kai tresări și se îndepărtă de el. Nu voia să se gândească la asta, la toate imperfecțiunile lui. Era prea tânăr, prea prost, prea optimist, prea naiv. Nu putea face asta.

Ecranul din spatele lor scoase un *ding*, urmat de o voce feminină dulce:

— Com în așteptare pentru Prințul Moștenitor Kaito al Comunității Orientale, din partea Reginei Levana a Lunii.

Kai se întoarse spre monitor, care era alb cu excepția unui glob ce se învârtea în colț, semnalând un nou com. Toate lacrimile care amenințau să curgă se transformară într-o durere de cap. Aerul deveni mai dens, dar niciunul din ei nu făcu vreo mișcare.

— Cum de-a aflat? Atât de repede? întrebă Kai. Probabil că are spioni.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Torin aruncându-i o privire urâtă. Un avertisment să nu care cumva să înceapă cu teoriile conspirației.

— Poate că taumaturgul sau paznicul ei v-au văzut, opină el. Alergând prin castel în toiul nopții. Ce altceva ar putea să însemne?

Încleștându-și maxilarul, Kai se îndreptă de spate, gesticulând spre ecran de parcă acesta îi era un dușman.

— Bănuiesc că perioada noastră de doliu s-a dus, bombăni el. Ecran, acceptă comul.

Ecranul se lumină. Kai se zbârli la vederea Reginei Lunare, cu capul și umerii acoperiți de un văl bogat împodobit de culoare crem, precum o veșnică mireasă. Tot ceea ce se putea vedea pe sub giulgiu era o idee de păr lung și negru și niște trăsături fantomatice. Conform explicațiilor oferite de lunari, frumusețea reginei lor era un dar care nu merita văzut de nedemnii pământeni, dar Kai auzise că, în realitate, farmecul reginei — abilitatea ei de a-i face pe oameni s-o vadă ca fiind extraordinar de frumoasă prin manipularea undelor lor cerebrale — nu se putea transmite și prin monitoare, ceea ce însemna că nu-și permitea niciodată să fie văzută prin intermediul lor.

Oricare ar fi fost motivul, pe Kai îl usturau întotdeauna ochii când privea prea mult silueta învesmântată în alb.

— Dragul meu Prinț Regent, începu Levana pe o voce mieroasă, permite-mi să fiu prima care îți transmite condoleanțe pentru pierderea tatălui tău, bunul împărat Rikan. Odihnească-se în pace!

Kai aruncă o privire glacială spre Torin. *Spioni?*

Torin nu-i întoarse privirea.

— În pofida acestor circumstanțe tragice, aștept cu nerăbdare să continuăm discuțiile de alianță cu tine, ca nou conducător al Comunității Orientale de pe Pământ. De vreme ce nu văd niciun motiv pentru care am amâna aceste conversații până la

încoronarea ta, oricând va avea loc aceasta, cred că se cuvine să stabilim o întâlnire cât mai curând consideri că e oportun în această perioadă de doliu. Naveta mea spațială e pregătită. Pot porni la primul răsărit al vostru, ca să vin să-mi exprim condoleanțele și felicitările în carne și oase. Îmi voi anunța taumaturgul să-mi aștepte sosirea. Ea va avea grijă ca dormitorul meu să fie amenajat în mod corespunzător. Îți cer să nu te preocupi pentru confortul meu. Sunt sigură că ai numeroase alte griji în această perioadă dificilă. Sunt alături de tine și de Comunitate.

Își termină mesajul cu o înclinare a capului și ecranul se înnegri.

Rămas cu gura căscată, Kai se întoarse spre Torin. Își strânse pumnii în lături înainte să înceapă să tremure.

— Vrea să vină *aici*? Acum? N-a trecut nici măcar un sfert de oră!

Torin își drese vocea.

— Ar trebui să discutăm despre asta mâine-dimineață. Presupun că înainte de conferința de presă.

Kai se întoarse, lovindu-și capul de geam. Dincolo de acesta, silueta unghiulară a tatălui său rămânea ascunsă sub cearșaful alb, spre deosebire de regină și de vălul ei. Împăratul scăzuse atât de tare în greutate în ultimele săptămâni, încât forma lui părea să semene mai mult cu un manechin, decât cu un bărbat.

Tatăl său nu mai era acolo. Nu-l mai putea proteja pe Kai. Nu-i mai putea oferi sfaturi. Nu-și mai putea conduce țara vreodată.

— Ea mă consideră slab, spuse Kai. O să încerce să mă convingă să accept alianța matrimonială acum, cât totul e cufundat în haos.

Trase un șut în perete, înăbușindu-și un strigăt de durere când își aduse aminte că nu purta pantofi.

— Nu putem s-o refuzăm? Să-i spunem că nu e bine-venită aici?

— Nu sunt sigur că asta ar fi dovada de pace pentru care tatăl Alteței Voastre s-a luptat atât de mult.

— *Ea* e cea care a amenințat cu războiul în ultimii doisprezece ani!

Torin strânse din buze și grija întipărită în privirea lui potoli furia lui Kai.

— Discuțiile sunt cu dus-întors, Alteță. Vom asculta cerințele ei, dar și ea va trebui să le asculte pe ale noastre.

Kai își lăsă umerii în jos. Se întoarse, lăsându-și capul pe spate, și privi spre tavanul întunecat.

— La ce se referea când a spus că taumaturgul îi va amenaja dormitorul?

— Bănuiesc că se referea la înlăturarea oglinzilor.

Kai închise ochii strâns.

— Oglinzile. Corect. Am uitat.

Își masă fruntea. Ce era cu lunarii? Și nu doar cu orice lunar. Regina Levana. Pe Pământ. În țara lui, în *casa* lui. Se înfioră.

— Oamenilor n-o să le placă asta.

— Deloc, oftă Torin. Mâine va fi o zi neagră pentru Comunitate.

Șaptesprezece

Un clopoțel sună în capul lui Cinder, urmat de un mesaj ce se derulă pe fundalul întunecos al somnului.

COM PRIMIT DIN DISTRICTUL 29 AL NOULUI BEIJING, CARANTINA BOLNAVILOR DE LETUMOZĂ. LINH PEONY A INTRAT ÎN AL TREILEA STADIU AL LETUMOZEI LA 04:57 PE 17 AUGUST 126 T.E.

Dură un minut să alunge amețeala somnului și să priceapă cuvintele înșiruite. Deschise ochii spre dormitorul fără ferestre și se ridică în capul oaselor. Toți mușchii o usturau de la călătoria întreprinsă la miezul nopții în cimitirul de vechituri. Spatele o durea atât de tare, încât ziceai că acea mașină veche trecuse peste ea, nu că stătuse scoasă din viteză în timp ce ea și Iko o împinseseră și o trăseseră pe drumurile neasfaltate. Dar reușiseră. Mașina era a ei, mutată într-un colț întunecat al parcării subterane de sub clădirea de apartamente, unde spera să o poată repara în fiecare moment liber. Atât timp cât nimeni nu se plângea de miros, avea să rămână micul secret al ei și-al lui Iko.

Când se întorseseră într-un târziu acasă, Cinder se prăbușise de parcă cineva apăsase pe butonul ei de oprire. Pentru prima dată, nu avusese parte de niciun coșmar.

Asta până la sosirea mesajului.

Gândul că Peony era singură la izolare o îmboldi să iasă din maldărul de pături cu un geamăt înăbușit. Își puse o pereche de mănuși, șterpeli o pătură verde din brocart din dulapul de așternuturi de pe hol și trecu pe lângă Iko — setată pe modul

de conservare și conectată la o stație de încărcare în camera de zi. Părea ciudat să plece neînsoțită de android, dar plănuia să meargă direct la palat după aceea.

Ieșind pe culoarul din afara apartamentului, auzi pe cineva plimbându-se la etajul de mai sus în timp ce un monitor murmura știrile de dimineață. Cinder comandă un planotor pentru prima dată în viața ei, iar acesta o aștepta deja când ieși pe stradă. Își scană datele de identificare și dădu coordonatele carantinei înainte să se așeze în spate de tot. Cinder se conectă la rețea, astfel încât să poată înregistra drumul planotorului spre carantină. Harta care i se desfășură în câmpul vizual sugera că aceasta se afla în districtul industrial, la douăzeci și patru de kilometri în afara periferiei.

Orașul era tot numai umbre, un vârtej de apartamente somnoroase și trotuare pustii. Clădirile se micșorau și câștigau mai mult spațiu între ele pe măsură ce inima orașului era lăsată în urmă. Palida lumină a soarelui se strecura pe străzi, trimițând umbre lungi peste asfalt.

Cinder știa fără ajutorul hărții că ajunseseră în districtul industrial. Clipi pentru a stinge harta și privi pe geam cum treceau fabricile, printre care se aflau intercalate depozite de beton nu foarte înalte, cu uși gigantice care se rulau, unde puteau fi adăpostite cele mai mari planotoare existente. Probabil că și cargoboturi.

Cinder își scană datele de identificare în timp ce coborî, astfel încât planotorul să-i poată debita contul aproape golit, după care îi comandă s-o aștepte. Se îndreptă spre cel mai apropiat depozit, unde un grup de androizi stăteau lângă ușă. Deasupra intrării se afla un monitor nou-nouț, care afișa un singur mesaj:

CARANTINA BOLNAVILOR DE LETUMOZĂ. ACCESUL PERMIS NUMAI PACIENȚILOR ȘI ANDROIZILOR.

Își puse pătura peste antebrațe și încercă să adopte o expresie încrezătoare în timp ce mergea, gândindu-se ce avea să spună dacă androizii o luau la întrebări. Dar med-droizii probabil că nu fuseseră programați să aibă de-a face cu oamenii *sănătoși* care veneau la carantină; de-abia o băgau în seamă în timp ce trecea. Spera că avea să fie la fel de ușor să plece. Poate c-ar fi trebuit să-i ceară doctorului Erland un permis de trecere.

Duhoarea de excremente și putreziciune o întâmpină de îndată ce păși în depozit. Dădu înapoi, acoperindu-și nasul cu palma în timp ce stomacul i se revoltă, dorindu-și ca interfața cerebrală să poată opri mirosurile la fel de ușor cum o făcea cu zgomotele.

Inspirând adânc prin mănușă și ținând-o lipită de nas, se forță să intre în depozit.

Înăuntru era mai rece, podeaua de beton nefiind atinsă de razele soarelui. O prelată verde din plastic opac acoperea un șir îngust de ferestre din apropierea tavanelor înalte, scăldând clădirea într-o ceață sumbră. Becuri gri bâzâiau deasupra, dar nu făceau mare lucru pentru a alunga întunericul.

Sute de paturi erau înșiruite între pereții distanți, acoperite cu pături neasortate — donații și vechituri. Era bucuroasă că adusese una frumoasă pentru Peony. Cele mai multe paturi erau goale. Această carantină fusese construită în grabă în ultimele săptămâni, de vreme ce boala se apropia tot mai tare de oraș. Totuși, mușteleе se obișnuiseră deja cu locul și bâzâiau prin încăpere.

Cei câțiva pacienți pe lângă care Cinder trecu dormeau sau priveau în gol, cu pielea acoperită de erupții negre-albăstrui. Cei care încă mai aveau simțuri stăteau aplecați deasupra ecranelor portabile — ultima lor legătură cu lumea de afară. În timp ce trecu în grabă pe lângă ei, observă că era urmărită de mai multe perechi de ochi înroșiți.

Alți med-droizi se plimbau printre paturi, oferind mâncare și apă, dar niciunul n-o opri pe Cinder.

O găsi pe Peony dormind, încurcată într-o pătură bleu. Cinder nu era sigură că ar fi recunoscut-o fără buclele ei castanii răsfirate pe pernă. Petele purpurii i se întinseseră pe toată suprafața brațelor. Deși tremura, pe frunte îi lucea sudoarea. Semăna cu o bătrână care avea zilele numărate.

Cinder își scoase mănușa și își lipi dosul palmei de fruntea lui Peony. Caldă la atingere și umedă. Al treilea stadiu al letumozei.

Întinse pătura verde peste Peony, apoi se ridică, întrebându-se dacă ar trebui s-o trezească sau dacă era mai bine s-o lase să se odihnească. Legănându-se pe călcâie, aruncă o privire prin jur. Patul din spatele ei era gol. Cel de lângă Peony era ocupat de o siluetă minioană, cu spatele la ea, ghemuită în poziție fetală. O copilă.

Cinder tresări când simți o atingere la încheietura mâinii stângi. Peony o ținea de degetele ei din oțel, strângându-le cu ultimele puteri pe care le mai avea. Ochii ei o urmăreau pe Cinder, imploratori. Temători. Uluiți, ca și când Peony vedea o fantomă.

Cinder înghiți cu putere și se așeză pe pat. Era aproape la fel de tare ca podeaua din dormitorul ei.

— Mă iei acasă? întrebă Peony cu o voce răgușită.

Cinder tresări. Îi acoperi mâna lui Peony.

— Ți-am adus o pătură, spuse ea, ca și când asta îi explica prezența.

Peony își luă privirea de la ea. Mâna ei liberă mângâie textura brocartului. Nu spuseră nimic o vreme, până ce un strigăt asurzitor le atrase atenția. Mâna lui Peony se strânse când Cinder se răsuci, căutând sursa zgomotului, fiind sigură că cineva era omorât.

O femeie aflată la patru culoare distanță se zbătea în pat, țipând, implorând să fie lăsată în pace în timp ce un med-droid calm aștepta să-i facă o injecție. Un minut mai târziu, încă doi

androizi sosiră pentru a ține femeia nemișcată, forțând-o să stea lipită de pat, întinzându-i brațul pentru a i se face injecția.

Simțind-o pe Peony cuibărindu-se lângă ea, Cinder se întoarse. Peony tremura.

— Sunt pedepsită pentru ceva ce-am făcut, spuse Peony, închizând ochii.

— Nu fi absurdă, o contrazise Cinder. Molima e doar... Nu e corect. Știu. Dar n-ai greșit cu nimic.

O mângâie pe față pe mână.

— Mama și Pearl au...?

— Inima frântă, răspunse Cinder. Tuturor ne e tare dor de tine. Dar ele încă nu au luat-o.

Peony deschise ochii. Studie cu atenție fața și gâtul lui Cinder.

— Unde sunt petele tale?

Deschizând buzele, Cinder se frecă pe gât căzută pe gânduri, dar Peony nu aștepta un răspuns.

— Poți să dormi acolo, nu-i așa? întrebă ea, gesticulând spre patul gol. Nu îți vor da un pat departe de mine, nu-i așa?

Cinder strânse mâinile lui Peony.

— Nu, Peony, eu nu sunt...

Aruncă o privire prin jur, dar nimeni nu le băga în seamă. Un med-droid aflat la două paturi de ele ajuta un pacient să bea apă.

— Nu sunt bolnavă.

Peony înălță capul.

— Dar ești aici.

— Știu. E complicat. Vezi tu, am fost ieri la centrul de cercetări pentru letumoză, mi-au făcut niște analize și... Peony, sunt imună. Nu mă pot îmbolnăvi de letumoză.

Sprâncenele arcuite ale lui Peony se lăsară în jos. Cercetă din nou fața, gâtul și brațele lui Cinder, ca și când imunitatea ei era cumva vizibilă, ceva ce-ar fi trebuit să fie evident.

— Imună?

Cinder frecă mâna lui Peony și mai repede, nerăbdătoare acum că îi spusese cuiva secretul ei.

— Mi-au cerut să mă întorc azi. Medicul șef crede că mă poate folosi pentru a găsi un antidot. I-am spus că dacă găsește ceva, orice, tu trebuie să fii prima persoană care îl va primi. L-am făcut să-mi promită.

Cinder privi uimită cum ochii lui Peony începură să se umple de lacrimi.

— Serios?

— Absolut! O să găsim unul.

— Cât va dura?

— N-nu sunt sigură.

Cealaltă mână a lui Peony îi găsi încheietura și strânse. Unghiile ei lungi pătrunseră în pielea lui Cinder, dar ei îi luă ceva timp să fie conștientă de durere. Peony începu să respire mai iute. Și mai multe lacrimi i se adunară în ochi, dar o parte a speranței se risipise, lăsând-o disperată.

— Cinder, nu mă lăsa să mor! Voiam să merg la bal. Îți amintești? Tu urmai să mă prezinți prințului...

Își întoarse capul, frecându-și fața într-o încercare inutilă de a-și reține lacrimile, sau de a le ascunde, sau de a le vărsa cât mai repede cu putință. Apoi o tuse puternică explodă din gura ei, împreună cu un firicel de sânge.

Cinder făcu o grimasă, apoi se întinse și șterse sângele de pe bărbia lui Peony cu colțul păturii din brocart.

— Peony, nu te da bătută! Dacă eu sunt imună, atunci înseamnă că există o metodă de a o combate. Iar ei o vor găsi. Vei merge la bal!

Se gândea să-i spună lui Peony că Iko reușise să-i salveze rochia, dar își dădu seama că asta ar fi însemnat să-i spună că toate celelalte lucruri pe care le atinsese fuseseră aruncate. Își drese vocea și îi dădu părul pe după urechi.

— Pot face ceva ca să te simți mai bine?

Peony clătină din cap pe perna ponosită, ținând pătura la gură. Dar apoi își ridică privirea.

— Ecranul meu portabil?

Cinder tresări vinovată.

— Îmi pare rău. E tot stricat. Dar am să încerc să-l repar diseară.

— Vreau doar să comunic cu Pearl. Și cu mama.

— Desigur. Am să ți-l aduc de îndată ce pot.

Ecranul portabil al lui Peony. Androidul prințului. Mașina.

— Îmi pare rău, Peony, dar trebuie să plec.

Mâinile mici își înăspriră strânsoarea.

— Mă întorc cât de repede pot. Îți promit!

Peony inspiră tremurat, își trase nasul, după care îi dădu drumul. Își ascunse mâinile fragile sub pătură, îngropându-se până la bărbie.

Cinder se ridică și descâlci părul lui Peony cu degetele.

— Încearcă să te odihnești. Păstrează-ți puterile.

Peony o urmări pe Cinder cu ochii ei înlăcrimați.

— Te iubesc, Cinder! Mă bucur că nu ești bolnavă.

Lui Cinder i se strânse inima. Unindu-și buzele, se aplecă și lipi un sărut de fruntea umedă a lui Peony.

— Și eu te iubesc.

Se străduí să respire când se îndepărtă fără nicio tragere de inimă, încercând să se păcălească pentru a fi optimistă. Exista o șansă. O șansă.

Nu se uită la niciunul din ceilalți pacienți în timp ce-și croi drum spre ieșirea din carantină, dar apoi își auzi numele. Se opri, gândindu-se că vocea răgușită fusese doar în imaginația ei, amestecată cu prea multe țipete isterice.

— Cin... der?

Se întoarse și zări o față familiară pe jumătate acoperită de un pled îngălbenit de vreme.

— Chang-jiě?

Se apropie de picioarele patului, strâmbând din nas la mirosul înțepător care plutea dinspre patului femeii. Chang Sacha, brutăreasa de la piață, de-abia putea fi recunoscută cu pleoapele umflate și cu tenul pământiu.

Încercând să respire normal, Cinder ocoli patul.

Pledul care era întins peste nasul și gura Sachei se mișca odată cu respirația ei îngreunată. Ochii îi erau umezi și larg deschiși. Era pentru prima dată când Sacha o privea fără dispreț.

— Și tu, Cinder?

În loc să răspundă, Cinder zise, pe un ton nesigur:

— Cu ce pot să te-ajut?

Acestea erau cele mai amabile vorbe pe care cele două le schimbaseră vreodată. Pătura se mișcă, coborând de pe fața Sachei. Cinder își înăbuși un icnet când văzu petele albastre de pe mandibula și gâtul femeii.

— Fiul meu, zise ea, șuierând fiecare cuvânt. Poți să-l aduci pe Sunto? Trebuie să-l văd.

Cinder nu se mișcă, aducându-și aminte cum în urmă cu câteva zile Sacha îi poruncise lui Sunto să stea departe de standul ei.

— Poți să-l aduci?

Sacha scoase un braț de sub pături și îl întinse spre Cinder, apucând-o de încheietură, acolo unde pielea se unea cu metalul. Cinder se schimonosi, încercând să dea înapoi, dar Sacha o ținu bine. Pielea îi era însemnată de un pigment albăstrui în jurul unghiilor îngălbenite.

Al patrulea și ultimul stadiu al febrei albastre.

— Am să-ncerc, spuse ea.

Ridică mâna, șovăi, după care o mângâie pe Sacha pe articulațiile degetelor. Degetele albastre îi dădură drumul și se prăbușiră pe pat.

— Sunto, murmură Sacha.

Privirea ei încă era îndreptată spre chipul lui Cinder, însă n-o mai recunoaștea.

— Sunto...

Cinder făcu un pas înapoi, privind cum cuvintele se ofileau pe buzele femeii. Viața se stingea în ochii negri ai Sachei.

Lui Cinder i se făcu greață și se prinse cu brațele de abdomen. Aruncă o privire prin jur. Niciunul din ceilalți pacienți nu o băgau în seamă pe ea sau pe femeia — cadavrul — de lângă ea. Dar apoi văzu un android pornind spre ele. Med-droizii trebuie să fie cumva conectați la rețea, gândi ea, pentru a ști când cineva moare.

Oare cât avea să dureze ca notificarea trimisă prin com să ajungă la familie? Oare cât avea să dureze ca Sunto să afle că era orfan de mamă?

Voia să se întoarcă, să plece, dar se simțea de parcă prinsese rădăcini în acel loc în timp ce androidul ajunse lângă pat și apucă mâna fără vlagă a Sachei în cleștele lui. Tenul Sachei era cadaveric, cu excepția petelor vinețiii de pe mandibulă. Ochii încă îi erau deschiși, întorși către cer.

Poate că med-droidul avea să-i pună întrebări lui Cinder. Poate că cineva voia să știe care fuseseră ultimele cuvinte ale femeii. Fiul ei cu siguranță voia să știe. Cinder trebuia să îi spună cuiva.

Dar senzorul med-droidului nu se întoarse spre ea.

Cinder își linse buzele. Deschise gura, dar nu știa ce să spună.

Un panou se deschise în trupul med-droidului. Acesta cotrobăi cu cleștele liber și scoase un bisturiu. Cinder urmări, fermecată și dezgustată, cum androidul apăsă lama pe încheietura Sachei. Un șuvoi de sânge se scurse în palma femeii.

Cinder clătină din cap uluită și înaintă împleticit. Picioarele patului îi pătrunseră în coapsă.

— Ce faci? întrebă ea, mai tare decât intenționase.

Med-droidul se opri cu bisturiul înfipt în carnea Sachei. Vizorul lui galben lumină puternic spre Cinder, după care scăzu în intensitate.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el cu politețea lui prefabricată.

— Ce îi faci? repetă ea.

Voia să se întindă și să înșface bisturiul, dar se temea că înțelesese greșit. Cu siguranță exista un motiv bine întemeiat, ceva logic. Med-droizii funcționau numai pe bază de logică.

— Îi scot cipul de identificare, răspunse androidul.

— De ce?

Vizorul lumină din nou, iar androidul își întoarse atenția spre încheietura Sachei.

— Nu mai are nevoie de el.

Med-droidul schimbă bisturiul cu o pensetă, iar Cinder auzi subtilul clic de metal pe metal. Făcu o grimasă când androidul extrase micul cip. Carcasa protectoare din plastic strălucea într-o nuanță stacojie.

— Dar... nu ai nevoie de el ca să identifici corpul?

Androidul puse cipul într-o tăviță care se deschise în învelișul lui din plastic. Cinder îl văzu căzând printre alte câteva zeci de cipuri murdare de sânge.

Androidul trase pătura zdrențăroasă peste ochii nemișcați ai Sachei. În loc să-i răspundă la întrebare, spuse simplu:

— Am fost programat să urmez instrucțiunile.

Optsprezece

Un med-droid se înființă în fața lui Cinder în timp ce ea ieșea din depozit, blocându-i calea cu brațe lui deșirate.

— Pacienților le este strict interzis să plece din zona de carantină, spuse el, împingând-o pe Cinder înapoi în bezna din cadrul ușii.

Cinder își înăbuși senzația de panică și lipi o palmă de fruntea netedă a robotului pentru a-l opri.

— Eu nu sunt pacient, se apără ea. Nici măcar nu sunt bolnavă. Poftim.

Întinse brațul, arătându-i mica vânătaie pe care o căpătase după ce în ultimele două zile fusese înțepată de prea multe ace.

Măruntaiele androidului începură să zumzăie în timp ce acesta procesa afirmația ei, căutând o reacție logică în baza de date. Apoi, un panou se deschise în torsul lui și un al treilea braț, cel cu seringa, se întinse spre Cinder. Fata tresări, căci încă avea zona inflamată, dar încercă să se relaxeze în timp ce androidul extrase o mostră proaspătă de sânge. Seringa dispăru în trupul androidului și Cinder aștepă, trăgându-și mâneca în jos, peste marginea mănușii.

Testul păru să dureze mai mult decât la cimitirul de vechituri și pe Cinder o luă cu fiori de panică pe șira spinării — dacă doctorul Erland se înșelase? —, dar apoi auzi un bip scurt și androidul se dădu înapoi, eliberându-i calea.

Expiră ușurată și nu privi înapoi spre robot sau spre tovarășii lui în timp ce traversă asfaltul fierbinte. Planotorul încă o

aștepta. Așezându-se pe bancheta din spate, îi comandă s-o ducă la Palatul Noului Beijing.

Fiind inconștientă prima dată când fusese adusă la palat, Cinder stătu cu nasul lipit de geamul planotorului în timp ce era dusă pe drumul abrupt și șerpuitor spre vârful stâncilor care străjuiau orașul. Rețeaua ei începu să caute informații, spunându-i că palatul fusese construit după Al Patrulea Război Mondial, când orașul era un pic mai mult decât un morman de moloz. Fusese proiectat în tradiția vechii lumi, cu o mare încărcătură de simbolism nostalgic și inginerie de ultimă oră. Acoperișurile în stil pagodă erau construite din țigle cu tente aurii și mărginite de garguie *qilin*, însă țiglele erau de fapt oțel galvanizat, acoperit cu capsule solare minuscule, care creau suficientă energie cât să alimenteze întregul palat, inclusiv aripa de cercetare, iar garguiele erau echipate cu senzori de mișcare, scanere de identificare, camere de supraveghere de 360 de grade și radare care puteau detecta apropierea aeronavelor și planotoarelor pe o rază de o sută de kilometri. Totuși, aceste tehnologii erau invizibile, ascunse în grinzile elegant gravate și în pavilioanele etajate.

Însă ceea ce îi atrase atenția lui Cinder nu era tehnologia modernă, ci un drum pavat, mărginit de cireși japonezi. Intrările în grădină erau încadrate de paravane din bambus. Printr-o vizetă se distingea curgerea liniștită a unui pârâu.

Planotorul nu se opri la intrarea principală cu pergole stacojii. În schimb, dădu un ocol spre latura nordică a palatului, cât mai aproape de aripa de cercetare. Deși această parte a palatului era mai modernă, mai puțin nostalgică, Cinder tot observă o sculptură scundă a lui Buddha, cu fața veselă, lângă alee. În timp ce plăti pentru planotor și se îndreptă spre ușile automate de sticlă, simți un puls subtil la nivelul gleznei — Buddha scana vizitatorii, căutându-i de arme. Spre ușurarea ei, oțelul din piciorul stâng nu stârni nicio alarmă.

Înăuntru, fu întâmpinată de un android care îi ceru numele și îi spuse să aștepte în zona ascensoarelor. Centrul de cercetări era în plină activitate — diplomați și doctori, ambasadori și androizi, cu toții străbătând culoarele în misiunile lor separate.

Un ascensor se deschise și Cinder păși înăuntru, bucuroasă că era singură. Ușile începură să se închidă, dar apoi se opriră și se deschiseră din nou.

— Vă rugăm așteptați, spuse vocea mecanică a operatorului de ascensoare.

O clipă mai târziu, prințul Kai țâșni prin ușile pe jumătate deschise.

— Mii de scuze, mulțumesc c-ați ținut...

O văzu și înlemni.

— Linh-mèi?

Cinder se dezlipi de peretele ascensorului și făcu cea mai naturală plecăciune cu putință, verificând în același timp dacă mănușa stângă îi acoperea încheietura mâinii.

— Alteță!

Cuvântul îi ieși dintr-o suflare, rostit în mod automat, și simți nevoia să mai adauge ceva, să umple spațiul din lift, dar nu găsi nimic.

Ușile se închiseră; cabina începu să urce.

Își drese vocea.

— Ar trebui, ăăă, să-mi spuneți pur și simplu Cinder. Nu trebuie să fiți atât de...

Diplomat.

Prințul ridică ușor colțul gurii, dar încercarea de zâmbet nu se strecură și în privire.

— Prea bine. Cinder. Mă urmărești?

Ea se încruntă, simțind cum i se suie sângele la cap, când își dădu seama că el o necăjea.

— Mă duc să verific med-droidul. La care m-am uitat ieri. Ca să mă asigur că nu i-au mai rămas mici defecțiuni sau ceva de genul ăsta.

El încuviință, dar Cinder detectă o umbră în ochii lui, o nouă îmbătoșare în felul în care își ținea umerii.

— Eu tocmai mă îndreptam spre doctorul Erland, pentru a discuta despre progresul său. Se zvonește că e posibil să fi făcut progrese recent cu unul dintre subiecții recrutați. Presupun că nu ți-a divulgat ceva, nu-i așa?

Cinder își făcu de lucru cu găicile pantalonilor.

— Nu, n-a menționat nimic de genul ăsta. Însă eu sunt doar un simplu mecanic.

Ascensorul se opri. Kai o pofti să iasă prima și apoi i se alătură în timp ce-și croiau drum spre zona laboratoarelor. Cinder privea podeaua albă trecând pe sub picioarele ei.

— Alteță? îi întrerupse o femeie tinerică cu păr negru prins într-o cosiță strânsă.

Îl privea plină de compasiune pe prințul Kai.

— Îmi pare enorm de rău!

Cinder se uită la Kai, care dădu din cap spre femeie.

— Îți mulțumesc, Fateen, spuse el, după care continuă să meargă.

Cinder înlemni.

Câțiva pași mai încolo, fură din nou opriți de un bărbat care ducea câteva fiole transparente în pumni.

— Condoleanțele mele, Alteță!

Cinder se înfioră în timp ce picioarele ei refuzară să mai meargă. Kai se opri și întoarse capul spre ea.

— Nu te-ai uitat pe rețea azi-dimineață.

O secundă mai târziu, Cinder își accesă rețeaua, paginile derulându-se în câmpul ei vizual. Pagini de știri ale CO, vreo șase poze cu împăratul Rikan, două poze cu Kai — prințul regent.

Cinder își acoperi gura cu mâna.

Kai păru surprins, dar privirea îi păli imediat. Își lăsă capul în jos, iar bretonul negru îi căzu peste ochi.

— Am ghicit și eu.

— Îmi pare atât de rău! N-am știut.

Kai își vârî mâinile în buzunare și aruncă o privire pe culoar. De-abia atunci observă Cinder că avea ochii ușor înroșiți.

— Mi-aș dori ca moartea tatălui meu să fi fost cel mai rău lucru din toate astea.

— Alteță?

Rețeaua ei încă era în căutare de informații, dar nimic nu părea mai rău decât faptul că împăratul Rikan trecuse în neființă cu o seară în urmă. Cealaltă știre care avea o oarecare însemnătate era că ceremonia de încoronare a prințului Kai fusese programată în aceeași seară cu Festivalul Păcii, urmând să aibă loc înainte de bal.

El îi întâlni privirea, surprins, ca și când uitase cu cineva vorbea. Apoi spuse:

— Poți să-mi spui Kai.

Cinder clipi.

— Poftim?

— Gata cu „Alteța". Aud asta de la... toată lumea. Ar trebui să-mi spui doar Kai.

— Nu. N-ar fi...

— Nu mă face să transform asta într-o poruncă regală, o întrerupse el, schițând un zâmbet.

Cinder își ridică umerii până la urechi, brusc stânjenită.

— În regulă. Cred.

— Îți mulțumesc, zise el, dând din cap spre culoar. Ar trebui s-o luăm din loc.

Ea aproape uitase că se aflau în aripa de cercetare, înconjurați de oameni, toată lumea ignorându-i politicos, ca și când ei nici măcar nu se aflau acolo. Cinder porni pe culoar, întrebându-se

dacă spusese ceva necuvenit, simțindu-se incomod lângă prințul care brusc devenise *doar Kai*. Nu părea potrivit.

— Ce era în neregulă cu androidul?

Ea freca o pată de ulei de pe mănușă.

— Ah, îmi cer scuze. Încă n-am terminat-o. Dar lucrez la ea, jur!

— Nu, mă referem la med-droid. Cel pe care l-ai reparat pentru doctorul Erland?

— Oh! Da, corect. Ăăă. Era... avea... un... cablu mort. Între optosenzor și... panoul de control.

Kai ridică o sprânceană și ea nu era sigură că îl convinsese. Cinder își drese vocea.

— Tu, ăăă, ai spus că exista ceva mai rău? Înainte?

Când Kai nu spuse nimic preț de un moment incomod, ea ridică din umeri.

— Nu contează. Nu voiam să fiu indiscretă.

— Nu, e în regulă. Vei afla curând.

Își coborî vocea, înclinându-și capul spre ea în timp ce mergeau.

— Regina lunară ne-a informat azi-dimineață că sosește în Comunitate într-o misiune diplomatică. Chipurile.

Cinder aproape că se împiedică, dar Kai continuă să meargă. Ea se împletici după el.

— Regina lunară vine aici? Glumești, nu?

— Aș vrea eu. Fiecare android din palat și-a petrecut dimineața înlăturând toate suprafețele reflective din aripa musafirilor. E ridicol — ca și când n-am avea ceva mai bun de făcut.

— Suprafețe reflective? Mereu am crezut că asta e doar o superstiție.

— Se pare că nu e. Ceva legat de farmecul lor...

Roti un deget în jurul feței lui, apoi se opri.

— Nu prea contează.

— Când sosește?

— Azi.

Lui Cinder i se prăbuși stomacul. Regina lunară? În Noul Beijing? I se făcu pielea de găină.

— Voi face un anunț în jumătate de oră.

— Dar de ce ar veni taman acum, când suntem în doliu?

Un zâmbet sinistru.

— *Fiindcă* suntem în doliu.

Kai tăcu. Aruncând o privire pe culoar, se apropie de Cinder și își coborî vocea.

— Uite ce e, îți sunt extrem de recunoscător că ne ajuți cu med-droizii, și sunt convins că cel mai bun mecanic din oraș are un milion de alte lucruri mai importante de făcut, dar cu riscul de a părea un prinț răzgâiat, aș putea să te rog s-o muți pe Nainsi în capul listei? Îmi doresc din ce în ce mai tare s-o recapăt. Mie...

Șovăi.

— Cred că în momentul de față m-ar ajuta foarte tare sprijinul moral al fostei mele dădace. Înțelegi?

Intensitatea din ochii săi nu încerca să ascundă adevărata însemnătate a ceea ce încerca să-i spună. El voia să știe că minte. Asta nu avea nimic de-a face cu sprijinul moral sau atașamentele din copilărie.

Panica pe care o ascundea în ochi spunea totul. Ce informații putea să conțină acel android de era atât de important? Și ce avea de-a face cu regina lunară?

— Sigur că da, Alteță. Scuze, principe Kai. Am să arunc un ochi de îndată ce ajung acasă.

Se gândi că zări o urmă de recunoștință pe sub toată acea expresie îngrijorată. Kai gesticulă spre o ușă de lângă el, pe care scria DR. DMITRI ERLAND. Deschise ușa și o lăsă să intre.

Dr. Erland stătea la un birou lăcuit, zgâindu-se la un ecran încastrat în suprafață. Când îl zări pe Kai, sări în picioare,

înșfăcându-și basca de lână și ocolind biroul spre ei în mod simultan.

— Alteță... Îmi pare atât de rău! Cu ce vă pot fi de folos?

— Cu nimic, mulțumesc, răspunse Kai, o reacție exersată.

Apoi se îndreptă de spate, răzgândindu-se.

— Găsiți-mi un leac.

— Voi găsi, Alteță, spuse el, punându-și basca pe cap. Firește că voi găsi.

Convingerea de pe chipul doctorului era aproape înspăimântătoare, dar, de asemenea, liniștitoare. Cinder se întrebă imediat dacă el găsise ceva nou de când îl văzuse ultima oară.

Se gândi la Peony, singură la carantină. Deși era un gând înfiorător, și se admonestă imediat pentru el, nu se putu abține — cu împăratul Rikan mort, Peony era prima care avea să primească antidotul.

Kai își drese vocea.

— M-am întâlnit în vestibul cu frumoasa dumneavoastră prietenă și mi-a spus c-a venit să verifice din nou med-droizii. Știți că dacă aveți nevoie, vă pot oferi fonduri ca să achiziționați niște modele mai bune.

Cinder tresări la auzul acelui cuvânt simplu — *frumoasă* —, dar nici Kai și nici Dr. Erland nu se uitară la ea. Legănându-se pe picioare, scrută încăperea. O fereastră înaltă cât tot peretele oferea o priveliște perfectă a grădinilor luxuriante și a orașului de dincolo. Rafturile deschise erau pline cu obiecte deopotrivă familiare și neobișnuite, noi și vechi. O stivă de cărți — nu ecrane portabile, ci cărți solide din hârtie. Borcane umplute cu frunze și flori uscate, borcane umplute cu lichide atent etichetate, borcane umplute cu specimene de animale și aldehidă formică. Un șir de roci și metale și minereuri, toate atent etichetate.

Era atât biroul unui vraci, cât și cel al unui apreciat om de știință al casei regale.

— Nu, nu, nu aveau nevoie decât de un pic de mentenanță, spunea Dr. Erland, mințind la fel de ușor ca în urmă cu o zi. Nu trebuie să vă faceți griji. Nu mi-ar face deloc plăcere să trebuiască să programez un model nou. În plus, dacă n-am avea niciun android defect, ce scuze am mai născoci ca s-o chemăm din când în când pe domnișoara Linh la palat?

Cinder îi aruncă o privire urâtă doctorului, pe jumătate îngrozită, dar începutul unui zâmbet înflori pe chipul lui Kai.

— Domnule doctor, spuse Kai, am auzit un zvon cum că ați făcut un soi de descoperire în ultimele câteva zile. E adevărat?

Dr. Erland își scoase ochelarii din buzunar și se apucă să-i șteargă cu marginea halatului.

— Alteță, ar trebui să știți că nu e bine să vă luați după astfel de zvonuri. Urăsc să ofer speranțe înainte să știu ceva concret. Dar când voi avea informații fiabile, veți fi primul care va vedea raportul.

Își puse ochelarii pe nas. Kai își vârî mâinile în buzunare, aparent satisfăcut.

— Bun. În acest caz, vă las să vă vedeți de treabă și sper ca zilele astea să găsesc un raport pe biroul meu.

— Asta va fi dificil, Alteță, ținând cont că nu aveți un birou.

Kai ridică din umeri și se întoarse spre Cinder. Ochii lui se îmblânziră un pic cu o înclinare ușoară a capului.

— Sper ca drumurile să ni se intersecteze din nou.

— Chiar așa? În acest caz, bănuiesc c-am să continui să te urmăresc.

Regretă imediat că glumise cu atâta ușurință, până ce Kai începu râdă. Un râs sincer, care îi oferi o stare de bine fetei.

Apoi prințul se întinse după mâna ei — mâna ei bionică.

Cinder se încordă, îngrozită că el avea să simtă metalul dur, chiar și prin mănușă. Însă mai mult îi era teamă să și-o retragă și el să intre la bănuieli. Îi porunci în minte mâinii robotice să fie delicată, să fie flexibilă, să fiu *umană*, în timp ce îl privea pe

Kai ridicând-o și sărutând-o. Își ținu respirația, copleșită și stânjenită.

Prințul îi dădu drumul, făcu o plecăciune — părul îi căzu din nou peste ochi — și părăsi încăperea.

Cinder rămase țintă locului, simțind zumzăitul cablurilor conectate la nervi.

Îl auzi pe Dr. Erland bombănind curios, însă ușa se deschise de îndată ce se închisese.

— Dumnezeule! murmură Dr. Erland în timp ce Kai păși înapoi înăuntru.

— Mă scuzați, dar aș putea să mai schimb două cuvinte cu Linh-mèi?

Dr. Erland flutură din mână spre ea.

— Sigur că da.

Kai se întoarse spre ea, rămas în pragul ușii.

— Poate că nu e cel mai bun moment, dar crede-mă când îți spun că motivele mele au ca scop supraviețuirea.

Inspiră scurt.

— Vrei să-mi faci plăcerea de a mă însoți la bal?

Cinder simți că-i fuge pământul de sub picioare. Uită cum o cheamă. În mod sigur nu auzise bine.

Însă el așteptă, răbdător, iar după un moment prelungit ridică ambele sprâncene într-un îndemn mut.

— P-poftim?

Kai își drese vocea. Se îndreptă de spate.

— Presupun că mergi la bal?

— N-nu știu. Vreau să zic, nu. Nu, îmi pare rău, nu merg la bal.

Kai se trase înapoi, derutat.

— Oh! Păi... Dar... Poate c-ai să te răzgândești? Fiindcă eu sunt, știi tu.

— Prințul.

— Nu că mă laud, zise el degrabă. Dar ăsta e adevărul.

— Știu.

Înghiți. Balul. Prințul Kai o invita la bal. Dar aceea era noaptea în care ea și Iko aveau să fugă, dacă reușeau să repare mașina la timp. Noaptea în care urma să evadeze.

În plus, el nu știa pe cine, *ce*, invita la bal. Dacă afla adevărul... Cât de îngrozit ar fi dacă ar afla cineva?

Kai se foi, aruncând o privire agitată spre doctor.

— Î-îmi pare rău, se bâlbâi ea. Vă mulțumesc... Eu... Vă mulțumesc, Alteță! Dar, cu tot respectul, trebuie să vă refuz invitația.

El clipi. Privirea îi căzu în pământ în timp ce procesă răspunsul ei. Apoi își ridică bărbia și se strădui să afișeze un zâmbet care era aproape dureros de demoralizat.

— Nu, e în regulă. Înțeleg.

Dr. Erland se rezemă de biroul său.

— Sincere condoleanțe, Alteță. În mai mult de un fel, se pare.

Cinder îi aruncă o privire glacială, dar el se apucă din nou să-și șteargă ochelarii.

Kai se scărpină la ceafă.

— Mă bucur că te-am revăzut, Linh-mèi!

Cinder tresări la revenirea politeților și dădu să spună ceva, încurcându-se în scuze și explicații, dar prințul nu le aștepta. Ușa deja se închidea în urma lui.

Strânse din maxilar în timp ce diverse gânduri își făceau loc în mintea ei. Dr. Erland plescăi din limbă, iar Cinder se pregăti să tabere pe el cu acele explicații care dădeau pe dinafară, dar se răsuci pe călcâie înainte ca ea s-o poată face și se întoarse la locul său.

— Mare păcat ca nu poți roși, domnișoară Linh.

Nouăsprezece

Dr. Erland întinse ambele mâini spre un scaun aflat de cealaltă parte a biroului.

— Te rog să iei loc. Termin imediat de scris notițele astea și pe urmă am să-ți spun ce-am mai aflat de ieri după-amiază.

Cinder se așeză, bucuroasă să-și odihnească picioarele lipsite de vlagă.

— Prințul tocmai m-a...

— Da. Eram chiar aici.

Dr. Erland se așeză și butonă pe ecranul încastrat în biroul său.

Cinder se lăsă pe spate în scaun, apucându-se de brațele lui pentru a-și potoli tremuratul. Mintea ei relua conversația în timp ce scanerul retinal o informa că trupul ei producea grămezi de endorfine și că trebuia să încerce să se calmeze.

— La ce credeți că se referea când a spus că motivele sale au ca scop supraviețuirea?

— Probabil că nu-și dorește să fie sfârtecat de toate domnișoarele care vor participa la bal anul ăsta. Știi că în urmă cu câțiva ani s-a produs o adevărată debandadă.

Cinder își mușcă buza. Dintre toate fetele din oraș, ea era...

Cea mai bună opțiune.

Forță acele cuvinte să rezoneze, să persiste. Ea era aici și părea să fie întreagă la cap și un pariu sigur pentru ca el s-o invite la bal. Asta era tot ce putea fi.

În plus, el era în doliu. Gândurile îi erau vraiște.

— Împăratul Rikan a murit, spuse ea, găsind alt subiect la care să se gândească.

— Într-adevăr. Prințul Kai era apropiat de tatăl său, să știi.

Își coborî privirea spre ecranul deasupra căruia stătea aplecat Dr. Erland. Putea să vadă doar o mică diagramă a unui tors uman, înconjurat de căsuțe cu text înghesuit. Nu părea să fie al ei.

— Aș minți, continuă Dr. Erland, dacă aș spune că nu nutrisem speranțe secrete de a găsi un antidot la timp pentru a-l salva pe Maiestatea Sa Împăratul, cu toate c-am știut din momentul în care i-a fost pus diagnosticul că șansele erau aproape inexistente. În orice caz, trebuie să ne vedem în continuare de treabă.

Ea dădu din cap aprobator, gândindu-se la mânuțele lui Peony strângându-le pe ale ei.

— Domnule doctor, de ce nu i-ați spus prințului de mine? Nu vreți să afle c-ați găsit pe cineva care e imun? Nu e un lucru important?

El strânse din buze, dar nu se uită în ochii ei.

— Poate c-ar trebui s-o fac. Dar ar fi responsabilitatea sa de a împărtăși această veste întregii țări, și nu cred că suntem pregătiți să atragem atenția asupra acestui lucru. Când vom avea dovezi suficiente că tu ești... la fel de valoroasă pe cât sper, atunci îi vom împărtăși vestea noastră prințului. Și lumii întregi.

Ea ridică stylusul unui ecran portabil care zăcea abandonat pe un birou și îl examină de parcă era un mister științific. Răsucindu-l deasupra degetelor ca pe o morișcă de vânt, murmură:

— De asemenea, nu i-ați spus nici că sunt cyborg.

Doctorul o privi acum cu ochii mijiți.

— Ah! Și de asta îți faci atâtea griji?

Înainte să poată confirma sau nega, Dr. Erland dădu din mână pentru a alunga atitudinea ei defensivă.

— Crezi c-ar *trebui* să-i spun că ești cyborg? Dacă vrei, îi spun. Dar sincer, nu cred că asta e treaba lui.

Cinder scăpă stylusul în poală.

— Nu, asta nu-i... Eu doar...

Dr. Erland chicoti. Râdea de ea.

Cinder pufni iritată și se zgâi pe geam. Orașul era aproape orbitor de luminos în soarele dimineții.

— Nu e ca și când ar conta. Oricum o să afle la un moment dat.

— Da, bănuiesc c-o s-o facă. Mai ales dacă va continua să se, ăăă, arate *interesat* de tine.

Dr. Erland își împinse scaunul.

— Poftim. Secvența ADN-ului tău a fost finalizată. Ce-ai zice să ne îndreptăm spre laborator?

Îl urmă pe coridorul steril. Drumul spre zona laboratoarelor era scurt, iar de data asta intrară în laboratorul 11D, care era identic cu laboratorul 4D: monitor, dulapuri încastrate, o singură masă de examinare. Nicio oglindă.

Cinder se așeză pe masa de examinare fără să fie poftită.

— Azi am fost la carantină... să-mi vizitez sora.

Doctorul se opri, cu mâna pe butonul de pornire al monitorului.

— Cam riscant. Știi că oamenii n-au voie să *plece* odată ce intră acolo, nu-i așa?

— Știu. Dar trebuia s-o văd.

Își legănă picioarele, lovindu-le de metalul mesei.

— Unul dintre med-droizi mi-a făcut o analiză de sânge înainte să plec și nu aveam nimic.

Doctorul era ocupat cu butoanele monitorului.

— Într-adevăr.

— M-am gândit să vă spun, în cazul în care asta ar putea afecta ceva.

— Nu afectează nimic.

El își scoase limba în colțul gurii. O secundă mai târziu, ecranul prinse viață. Mâinile lui umblară pe suprafața monitorului,

deschizând dosarul lui Cinder. Astăzi era mai complex, plin cu informații despre ea pe care nici măcar ea nu le știa.

— Și am văzut ceva, spuse ea.

Doctorul mormăi, mai atent la ecran decât la ea.

— Unul dintre med-droizi a scos un cip de identificare dintr-o victimă. După ce a murit. Med-droidul a spus că era programat să-l ia. Avea *zeci* de cipuri.

Dr. Erland se întoarse spre ea cu o expresie ușor interesată. Păru să mediteze o clipă la asta, apoi chipul i se relaxă.

— Aha.

— Aha, ce? De ce-ar face asta?

Doctorul se scărpină pe obraz, unde începuse să-i crească barba.

— E un obicei în zonele rurale ale lumii — unde letumoza a luat mai multe vieți decât la oraș. Cipurile sunt extrase din cei decedați și vândute. Ilegal, desigur, dar am înțeles că pot obține un preț bun.

— De ce și-ar dori cineva să cumpere cipul altcuiva?

— Fiindcă e dificil să te descurci fără — conturi bancare, ajutoare sociale, licențe, toate necesită o identitate, răspunse el, unindu-și sprâncenele. Deși asta aduce în discuție un subiect interesant. Cu toate fatalitățile letumozei din ultimii ani, ai crede că piața e saturată de cipuri de identificare de care nu mai e nevoie. E curios că încă sunt la căutare.

— Știu, dar când *ai* deja unul...

Se opri când pricepu cuvintele lui. Oare chiar era atât de ușor să furi identitatea unei persoane?

— Asta dacă nu cumva dorești să devii altcineva, spuse el, citindu-i gândurile. Hoți. Cei certați cu legea.

Doctorul se scărpină pe cap prin bască.

— Puținii lunari. Ei, firește, nu au un cip de identificare.

— Nu există niciun lunar pe pământ. Mă rog, în afară de ambasadori, bănuiesc.

Privirea doctorului Erland era compătimitoare, ca și când avea de-a face cu o copilă naivă.

— A, da. Spre marea disperare a reginei Levana, nu toți lunarii se lasă spălați pe creier cu atâta ușurință pentru a trăi cufundați într-o fericire oarbă, și mulți și-au riscat viețile pentru a evada de pe Luna și a se muta aici. E dificil să pleci de pe lună, și sunt convins că cei mai mulți mor în încercarea de-a o face, mai ales că în porturile lunare se pun din ce în ce mai multe restricții, dar sunt sigur că încă se întâmplă.

— Dar... asta-i ilegal. Nu au voie deloc să vină aici. De ce nu i-am oprit?

Preț de o clipă, se părea că Dr. Erland voia să râdă.

— Să evadezi de pe Luna e dificil — să ajungi pe Pământ e partea cea mai ușoară. Lunarii au metodele lor de a-și ascunde navele spațiale și de a pătrunde în atmosfera Pământului fără să fie detectați.

Magie. Cinder se foi neliniștită.

— O faceți să sune ca și când evadează dintr-o închisoare.

Dr. Erland ridică ambele sprâncene spre ea.

— Da. Exact asta e.

Cinder își lovi din nou ghetele de masă. Gândul că regina Levana venea în Noul Beijing îi întorsese stomacul pe dos — gândul că zeci, poate chiar sute de lunari trăiau pe Pământ și se dădeau drept pământeni aproape c-o făcuse să fugă la chiuvetă. Sălbăticii ăia — cu un cip de identificare programat și abilitatea lor de a spăla oamenii pe creier, puteau fi oricine, puteau *deveni* oricine.

Și pământenii nu aveau să știe niciodată că erau manipulați.

— Nu-ți fie teamă, domnișoară Linh. Ei preferă să stea la țară, unde prezența lor e mai probabil să treacă neobservată. Șansele să te intersectezi cu vreunul sunt extrem de mici.

Îi zâmbi cu buzele strânse, mai mult s-o necăjească.

Cinder se îndreptă de spate.

— Știți cam multe despre ei.

— Sunt un om bătrân, domnișoară Linh. Știu multe lucruri.

— Atunci, iată o întrebare. Care e faza cu lunarii și oglinzile? Mereu am crezut că era doar un mit că le e teamă de ele, dar... e adevărat?

Sprâncenele doctorului se uniră.

— Există un sâmbure de adevăr. Înțelegi cum își folosesc lunarii farmecele?

— Nu chiar.

— Ah, înțeleg, spuse el, legănându-se pe călcâie. Ei bine, harul lunar nu e nimic altceva decât abilitatea de a manipula energia bioelectrică — energia care e creată în mod natural de toate lucrurile vii. De exemplu, e aceeași energie pe care rechinii o folosesc pentru a-și detecta prada.

— Seamănă cu ceva ce-ar face lunarii.

Ridurile pe care doctorul le avea în jurul gurii se încrețiră.

— Lunarii au abilitatea unică nu doar de a detecta bioelectricitatea din alții, ci, de asemenea, și de a o controla. O pot manipula, astfel încât oamenii să vadă ceea ce lunarii își doresc ca ei să vadă, și chiar să simtă ceea ce lunarii își doresc ca ei să simtă. Iluzia lor proiectată în mințile altora e ceea ce ei numesc farmec.

— Ca atunci când faci pe cineva să creadă că ești mai frumos ca-n realitate?

— Exact. Sau...

Gesticulă spre mâinile lui Cinder.

— Să faci o persoană să vadă piele acolo unde în realitate e doar metal.

Cinder își frecă timidă mâna bionică prin mănușă.

— Acesta este motivul pentru care regina Levana pare să posede o frumusețe de-a dreptul răpitoare. Unii lunari talentați, cum ar fi regina, își mențin mereu farmecele. Dar așa cum ea nu poate păcăli monitoarele, nu poate păcăli nici oglinzile.

— Carevasăzică, nu le plac oglinzile pentru că nu vor să se vadă în ele?

— Vanitatea joacă și ea un rol, dar e mai degrabă o chestiune de control. E mai ușor să-i păcălești pe alții să te vadă frumoasă dacă te poți convinge pe tine că *ești* frumoasă. Dar oglinzile au felul lor nefiresc de a spune adevărul.

Dr. Erland o privi lung, ca și când era amuzat.

— Acum am și eu o întrebare pentru tine, domnișoară Linh. De unde atâta interes pentru lunari?

Cinder își coborî privirea spre mâini și observă că încă ținea stylusul furat de pe biroul său.

— E ceva ce-a zis Kai.

— Alteța Sa?

Cinder încuviință.

— Mi-a spus că regina Levana vine în Noul Beijing.

Doctorul se trase înapoi. Rămase cu gura căscată, sprâncenele stufoase aproape atingându-i cozorocul băștii, iar apoi făcu un pas înapoi spre dulapuri. Pentru prima dată în acea zi, era ochi și urechi la ea.

— Când?

— Ar trebui să sosească în cursul zilei de azi.

— *Azi?*

Tresări. Nu și-l închipuise niciodată pe Dr. Erland ridicând vocea. Se îndepărtă de ea, scărpinându-și basca, meditând.

— Sunteți bine?

El dădu din mână a nepăsare.

— Presupun că abia aștepta asta.

Își scoase basca, dezvăluind o zonă cheală înconjurată de păr rar, ciufulit. Își trecu mâna prin el de câteva ori, privind fix în jos.

— Speră să profite de Kai. De tinerețea lui, de lipsa lui de experiență.

Scoase un șuierat furios și își puse basca la loc. Cinder își răsfiră degetele pe genunchi.

— Cum adică să profite de el?

Se întoarse înapoi spre ea. Avea fața încordată, privirea turbulentă. Expresia pe care i-o aruncă lui Cinder o făcu să se simtă mică.

— N-ar trebui să-ți faci griji pentru prinț, domnișoară Linh.

— Cum așa?

— Vine azi? Așa ai auzit?

Cinder încuviință.

— Atunci, trebuie să pleci. Degrabă. Nu poți fi aici când sosește.

Îi făcu semn să coboare de pe masă. Cinder sări, dar nu se îndreptă spre ușă.

— Ce-are asta de-a face cu mine?

— Avem mostrele tale de sânge, ADN-ul tău. Ne putem descurca fără tine o perioadă. Stai departe de palat până pleacă, ai înțeles?

Cinder se înfipse pe cele două picioare.

— Nu, n-am înțeles.

Doctorul își mută privirea spre ecranul portabil care încă îi afișa statisticile. Părea derutat. Bătrân. Amețit.

— Ecran, afișează știrile.

Statisticile lui Cinder dispărură, înlocuite de un prezentator. Titlul de deasupra lui anunța moartea împăratului.

— ...ța Sa se pregătește să țină un discurs peste câteva minute despre decesul Maiestății Sale Imperiale și despre încoronarea care va avea loc de curând. Vom transmite în direct...

— Mut.

Cinder își împreună brațele la piept.

— Domnule doctor?

El își întoarse privirea imploratoare spre Cinder.

— Domnișoară Linh, trebuie să mă asculți cu atenție.

— Îmi voi da interfața auditivă la maximum.

Se sprijini de dulapuri, dezamăgită când Dr. Erland nici măcar nu clipi la sarcasmul ei.

În schimb, bombăni și oftă.

— Nu sunt sigur cum să-ți spun asta. Credeam că voi mai avea ceva timp la dispoziție.

Își frecă palmele. Făcu câțiva pași spre ușă. Se îndreptă de spate și se întoarse din nou spre Cinder.

— Tu aveai unsprezece ani când te-au operat, nu-i așa?

Nu la întrebarea asta se așteptase ea.

— Da...

— Și, înainte de asta, nu-ți amintești nimic?

— Absolut nimic. Ce treabă are asta cu...

— Dar părinții tăi adoptivi? În mod sigur ți-au spus câte ceva despre copilăria ta, nu? Despre trecutul tău?

Palma dreaptă începu să-i transpire.

— Tatăl meu vitreg a murit la scurt timp după accident, iar lui Adri nu-i place să vorbească despre asta, în cazul în care știe ceva. N-a fost chiar ideea ei să mă adopte.

— Știi ceva despre părinții tăi biologici?

Cinder clătină din cap.

— Doar numele, datele de naștere... câteva informații pe care le-am găsit în dosarele mele.

— Dosarele de pe cipul tău de identificare.

— Ei bine, zise ea iritată, simțind că mai are un pic și izbucnește. Unde vreți să ajungeți cu asta?

— Domnișoară Linh, din mostrele tale de sânge am dedus că tu ești, de fapt, lunară.

Cuvântul trecu pe lângă Cinder de parcă el vorbea o altă limbă. Mașinăria din creierul ei continuă să ticăie, ca și când încerca să rezolve o ecuație imposibilă.

— Lunară?

Cuvântul se evaporă de pe limba ei, aproape inexistent.

— Da.

— *Lunară?*

— Într-adevăr.

Ea se dădu înapoi. Aruncă o privire spre pereți, spre masa de examinare, spre crainicul tăcut.

— Nu posed nicio magie, spuse ea, împreunându-și brațele sfidătoare.

— Da, ei bine, nu *toți* lunarii se nasc cu harul ăsta. Ei sunt numiți scoici, un termen care are o conotație ușor peiorativă pe Luna, așa că... În fine, limitați bioelectric nu sună mult mai bine, nu-i așa? zise el, chicotind stânjenit.

Cinder își încleștă mâna metalică. Preț de o secundă își dori să posede un soi de magie, astfel încât să-i poată trage un fulger în cap.

— Nu sunt lunară.

Își scoase mănușa și flutură din mână spre el.

— Sunt *cyborg*. Nu credeți că asta e suficient de rău?

— Lunarii pot fi cyborgi la fel de ușor ca oamenii. E un lucru rar, firește, luând în considerare marea lor opoziție față de cibernetică și interfețe creier-mașină...

Cinder scoase un icnet prefăcut.

— *Nu mai spuneți!* Cine s-ar opune unui *asemenea lucru*?

— Dar să fii lunar și cyborg nu sunt doi termeni care se exclud reciproc. Și nu e deloc surprinzător c-ai fost adusă aici. De la instaurarea infanticidului celor neînzestrați sub domnia reginei Channary, mulți părinți lunari au încercat să-și salveze copiii scoici aducându-i pe Pământ. Desigur, mulți dintre ei mor și sunt executați pentru încercare, dar chiar și-așa... Cred că acesta a fost și cazul tău. Partea cu salvarea. Nu cu executarea.

O lumină portocalie pâlpâi în colțul câmpului ei vizual. Cinder miji ochii spre bărbat.

— Mințiți.

— Nu mint, domnișoară Linh.

Deschise gura ca să-l contrazică — dar care parte? Ce anume spusese el de îi stârnise detectorul de minciuni?

Lumina se stinse în timp ce el continuă să vorbească.

— Asta îți explică, de asemenea, imunitatea. De fapt, când ți-ai învins ieri patogenii, prima posibilitate la care m-am gândit a fost că ai putea fi lunară, dar n-am vrut să spun nimic până ce nu o confirmam.

Cinder își lipi palmele de ochi, blocând neoanele puternice.

— Ce treabă are asta cu imunitatea?

— Lunarii sunt imuni în fața bolii, firește.

— Ba nu! Nu *firește*. Asta nu e ceva ce știe toată lumea.

Cinder își duse mâinile la spate, lipindu-le de coada de cal.

— Oh. Păi, ar trebui s-o știe, atât timp cât își cunosc istoria.

Își răsuci mâinile.

— Dar mă tem că cei mai mulți oameni n-o cunosc.

Cinder își ascunse fața, respirând cu dificultate. Nu putea decât să spere că omul era nebun de legat și că la urma urmei nu trebuia să creadă o iotă din ce spunea.

— Vezi tu, continuă Dr. Erland, lunarii sunt originalele gazde purtătoare ale letumozei. Migrarea lor spre zonele rurale ale Pământului, în mare parte în timpul domniei reginei Channary, i-a adus pe oameni în contact cu boala pentru prima dată. Din punct de vedere istoric, e o situația obișnuită. Șobolanii care au adus ciuma bubonică în Europa, conchistadorii care au adus variola amerindienilor. Pare să semene atât de tare cu a doua eră, încât acum pământenii nu-și pun la îndoială imunitatea, însă odată cu migrarea lunarilor, ei bine... sistemele imunitare pământești pur și simplu nu erau pregătite. De îndată ce au sosit primii lunari, aducând boala cu ei, aceasta s-a răspândit precum focul grecesc.

— Credeam că nu sunt contagioasă.

— Nu ești *acum*, fiindcă trupul tău a dezvoltat metode de a respinge boala, însă ai fost la un moment dat. În plus, bănuiesc

că lunarii au niveluri diferite de imunitate — în vreme ce unii își pot scăpa trupurile complet de boală, altele o poartă fără să dezvolte vreodată simptome vizibile, răspândind-o pe oriunde merg și neavând habar de problemele pe care le cauzează.

Cinder își flutură mâinile prin fața lui.

— Ba nu! Vă înșelați. Există o altă explicație. Nu pot fi...

— Înțeleg că sunt multe informații de asimilat. Dar trebuie să înțelegi de ce nu poți fi prezentă când sosește Maiestatea Sa Regina. E mult prea periculos.

— Ba nu, dumneavoastră *nu* înțelegeți. Eu nu fac parte dintre *ei*!

Să fie cyborg *și* lunară! Una era suficientă ca s-o facă o mutantă, o proscrisă, dar să fie *ambele*? Se înfioră. Lunarii erau un popor crud, sălbatic. Își ucideau copiii scoici. Mințeau și înșelau și se îndoctrinau unii pe alții fiindcă *puteau*. Nu le păsa pe cine răneau, atât timp cât ieșeau în câștig. Ea nu făcea parte dintre ei.

— Domnișoară Linh, trebuie să mă asculți. Ai fost adusă aici cu un motiv anume.

— Care, să vă ajut să găsiți un leac? Credeți că ăsta e un soi de dar al sorții?

— Eu nu vorbesc despre soartă sau destin. Vorbesc despre supraviețuire. Nu îi poți permite reginei să te vadă.

Cinder se făcu mică lângă dulap, devenind din ce în ce mai derutată.

— De ce? De ce i-ar păsa de mine?

— I-ar păsa foarte tare de tine.

El șovăi, în ochii săi albaștri ca marea citindu-se panica.

— Vezi tu, ea... ea urăște scoicile lunare. Scoicile sunt imune la farmecele lunare.

Își răsuci mâinile prin aer, căutând cuvintele potrivite.

— La *spălarea lor pe creier*, ca să spunem așa. Regina Levana nu poate controla scoicile, motiv pentru care continuă să le extermine.

Strânse din buze.

— Regina Levana nu se va da în lături de la nimic pentru a-și asigura controlul, pentru a pune capăt oricărei rezistențe. Asta înseamnă să-i omoare pe cei care i se opun — oameni ca tine. Mă înțelegi, domnișoară Linh? Dacă pune ochii pe tine, o să te omoare.

Înghițind puternic pentru a-și stăpâni emoția, Cinder își lipi degetul mare de încheietura mâinii stângi. Nu putea să-și simtă cipul de identificare, dar știa că e acolo.

Extras din cei decedați.

Dacă Dr. Erland avea dreptate, atunci tot ceea ce știa despre ea, despre copilăria ei, despre părinții ei era greșit. O poveste născocită. O fată născocită.

Gândul că lunarii erau fugari nu i se mai părea atât de ciudat.

Se întoarse spre monitor. Kai era acolo, în sala de presă, vorbind în fața unui pupitru.

— Domnișoară Linh, cineva a trecut prin multe pentru a te aduce aici, iar acum tu te afli în mare pericol. Nu-ți poți pune viața în primejdie.

De-abia îl auzea, concentrată pe textul care începuse să se deruleze în partea de jos a ecranului.

ANUNȚ DE ULTIMĂ ORĂ: REGINA LUNARĂ LEVANA VA VIZITA COMUNITATEA ORIENTALĂ PENTRU A RELUA DISCUȚIILE LEGATE DE TRATATUL DE PACE. ANUNȚ DE ULTIMĂ ORĂ: REGINA LUNARĂ LEVANA...

— Domnișoară Linh? Asculți ce-ți spun?

— Da, spuse ea. Mare pericol. V-am auzit.

Douăzeci

Aeronava lunară nu părea să fie cu mult diferită de aeronavele pământene, excepție făcând faptul că strălucea de parcă ar fi fost încrustată cu diamante, iar un șir de rune aurii încercuia fuzelajul într-o linie neîntreruptă. Nava era prea luminoasă în soarele după-amiezii și Kai se văzu nevoit să închidă ochii strâns pentru a nu-l orbi. Nu știa dacă runele erau magice sau dacă așa intenționau să pară. Nu știa dacă nava era construită dintr-un material aparte foarte sclipitor sau dacă ei o vopsiseră așa. Știa doar că te durea să te uiți la ea.

Nava era mai mare decât naveta personală cu care întâiul taumaturgul al reginei, Sybil, venise pe Pământ, dar chiar și-așa, era relativ mică, ținând cont de importanța persoanei pe care o transporta: mai mică decât cele mai multe nave de pasageri și mai mică decât orice cargobot pe care îl văzuse Kai vreodată. Era o navă privată, destinată doar reginei lunare și alaiului ei.

Aeronava aterizâ lin. Căldura se ridica de pe ciment în valuri fierbinți. Mătasea fină a cămășii lui Kai i se lipise de șira spinării și câteva broboane de sudoare începuseră să-i alunece pe gât — seara, platforma de bun venit era adăpostită de pereții din piatră ai palatului, dar acum fusese luată cu asalt de soarele ultimelor zile din august.

Așteptară.

Torin, aflat în dreptul lui Kai, nu se foia. Stătea impasibil, în expectativă. Atitudinea lui calmă nu făcea decât să-l agite și mai mult pe Kai.

De cealaltă parte a lui Kai, Sybil Mira era îmbrăcată în mantia ei albă oficială, cu rune brodate, similare celor de pe exteriorul navei. Materialul părea ușor ca aerul, și totuși o învăluia de la baza gâtului până la articulațiile degetelor de la ambele mâini, iar cozile evazate atârnau mai jos de genunchi. Probabil că năduşea, dar părea extrem de calmă.

La câțiva pași în spatele ei stătea paznicul blond, cu mâinile împreunate la spate.

Doi dintre paznicii regali ai lui Kai se aflau de-o parte și de alta a platformei.

Asta era tot. Levana insistase ca nimeni altcineva să n-o întâmpine pe platformă.

Kai își înfipse unghiile în palme într-o încercare de a-și ascunde zâmbetul malițios de pe față și aşteptă în timp ce căldura îi lipi bretonul de frunte.

Într-un târziu, când se părea că regina obosise să-i facă să sufere, rampa navei coborî, scoțând la iveală un șir de trepte îmbrăcate în argint.

Mai întâi debarcară doi bărbați — ambii înalți și musculoși. Unul era foarte alb, cu o claie de păr roșcat ciufulit, și purta aceleași arme și armură ca de războinic pe care le avea și paznicul lui Sybil. Celălalt bărbat era negru ca cerul nopții, fără niciun fir de păr, și purta o mantie ca a lui Sybil, cu broderiile și mânecile sub formă de clopot. Totuși, a lui era stacojie, anunțând că era inferior lui Sybil, un taumaturg de gradul al doilea. Kai era bucuros că știa suficiente despre curtea lunară ca să recunoască cel puțin *asta*.

Privi în timp ce bărbații scrutară cu expresii stoice platforma, pereții înconjurători și grupul adunat, după care se aşezară de-o parte și de alta a rampei.

Sybil înaintă pe nesimțite. Kai inspiră aerul înăbușitor.

Regina Levana apăru în capul scărilor. Încă purta vălul ei lung, orbitor de luminos sub soarele necruțător. Rochia ei albă

foșni în jurul taliei sale în timp ce coborî treptele și acceptă mâna lui Sybil.

Sybil se lăsă într-un genunchi și își atinse fruntea de mâna reginei ei.

— Regina mea, separarea noastră a fost insuportabilă. Mă bucur că pot fi din nou în serviciul Maiestății Voastre.

Apoi se ridică și, cu o singură mișcare grațioasă, ridică vălul de pe chipul Levanei.

Aerul fierbinte rămase captiv în gâtul lui Kai, înecându-l. Regina se opri suficient cât să dea senzația că își lăsa privirea să se obișnuiască cu lumina puternică de pe Pământ — însă Kai bănuia că ea de fapt voia doar ca el s-o vadă bine.

Era într-adevăr frumoasă, ca și când cineva luase măsurile științifice ale perfecțiunii și le folosise pentru a crea un singur specimen ideal. Fața ei avea o delicată formă de inimă, cu pomeți înalți, foarte puțin îmbujorați. Părul arămiu cădea în bucle mătăsoase până la nivelul taliei și tenul ei ivoriu fără cusur strălucea ca sideful în lumina soarelui. Buzele ei erau roșii, atât de roșii, de parcă tocmai băuse o halbă de sânge.

Pe Kai îl străbătu un fior. Avea o frumusețe nenaturală.

Kai se uită spre Torin și văzu că îi susținea privirea Levanei fără să trădeze nicio emoție. Atitudinea hotărâtă a sfetnicului său îl molipsi și pe el. Aducându-și aminte că era doar o iluzie, se forță s-o privească din nou pe regină.

Ochii ei de culoarea onixului licăriră în timp ce îl măsurară din cap până-n picioare.

— Maiestate, spuse Kai, ducând un pumn în dreptul inimii, este o imensă onoare să vă primesc în țara și pe planeta mea.

Buzele ei se ridicară la colțuri. O blândețe îi lumină fața — o inocență comparabilă cu cea a unui copil. Îl neliniști. Ea nu făcu nicio plecăciune și nici nu dădu din cap, dar în schimb întinse mâna.

Kai șovăi, zgâind-se la pielea albă, diafană, întrebându-se dacă o simplă atingere putea să distrugă mintea unui om.

Pregătindu-se sufletește, îi luă mâna și lipi iute un sărut peste degetele ei. Nu se întâmplă nimic.

— Alteță, spuse ea pe o voce melodioasă, care vibră pe șira spinării lui Kai. Este o mare onoare să fiu astfel primită. Doresc să-mi ofer din nou cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea tatălui tău, marele împărat Rikan.

Kai știa că ei nu îi părea deloc rău de moartea tatălui său, dar nici expresia și nici tonul folosit nu dădeau de bănuit asta.

— Vă mulțumesc, răspunse el. Sper să găsiți totul pe măsura așteptărilor Domniei Voastre în timpul acestei vizite.

— Sunt nerăbdătoare să mă pot bucura de faimoasa ospitalitate a Comunității Orientale.

Sybil făcu un pas în față, ferindu-și privirea în mod respectuos de regina Levana.

— Am inspectat personal camerele, Maiestate. Nu se pot compara cu dependințele de pe Luna, dar consider că vor fi potrivite.

Levana nu își băgă în seamă taumaturgul, dar privirea i se îmblânzi, iar lumea se schimbă. Kai simți că pământul se hurducăi sub el. Că aerul fusese supt din atmosfera pământului. Că soarele se înnegrise, lăsând-o pe regina eterică să fie singura sursă de lumină din galaxie.

Lacrimile începură să-i înțepe ochii.

O iubea. Avea nevoie de ea. Avea să facă orice pentru a o mulțumi.

Își înfipse unghiile în palme cât de tare putu, aproape urlând de durere, dar funcționă. Controlul reginei se dezintegră, lăsând doar o femeie frumoasă — nu adorarea disperată pe care o simțise brusc pentru ea.

Știa că regina era conștientă de efectul pe care îl avusese asupra lui în timp ce el se chinui să-și potolească respirația

întretăiată, și cu toate că voia să detecteze o trufie rece în ochii ei negri, nu găsi nimic. Absolut nimic.

— Dacă binevoiți să mă urmați, spuse el pe o voce ușor răgușită, vă voi conduce spre camerele Domniei Voastre.

— Asta nu va fi necesar, interveni Sybil. Sunt destul de familiarizată cu aripa invitaților și o pot conduce singură pe Maiestatea Sa. Am dori să schimbăm câteva cuvinte între patru ochi.

— Desigur, spuse Kai, sperând că reușise să-și ascundă ușurarea.

Sybil porni prima, iar cel de-al doilea taumaturg și cei doi paznici încheiau coloana. Nu le acordară vreo atenție lui Kai și lui Torin în timp ce trecură, dar Kai nu se îndoia că i-ar fi sucit gâtul într-o clipită dacă ar fi făcut vreo mișcare suspicioasă.

Eliberă o respirație tremurată când aceștia se făcuseră nevăzuți.

— Ai simțit-o? întrebă el în șoaptă.

— Firește, răspunse Torin.

Privirea îi era atrasă de navă, dar ar fi putut foarte bine să se zgâiască la Marte, ținând cont de cât de concentrat era.

— V-ați ținut foarte bine, Alteță. Știu c-a fost dificil.

Kai își dădu bretonul de pe frunte, căutând o briză, orice briză, dar negăsind nimic.

— N-a fost atât de greu. A durat doar o clipă.

Privirile li se întâlniră. Era una dintre rarele ocazii când Kai vedea o adevărată expresie de compătimire în acea privire.

— Va deveni și mai greu.

Cartea a treia

— Vrei să mergi la festival așa,
murdară și plină de praf?
Dar ne-ai face de rușine!

Douăzeci și unu

Cinder se prăbuși pe scaunul din fața masei de lucru, ușurată că în sfârșit ieșise din acel apartament înăbușitor. Nu numai că aparatul de aer condiționat nu funcționa — *din nou* — și cei de la mentenanță nu erau de găsit, însă situația incomodă dintre ea și Adri friza insuportabilul. De când se întorsese de la laborator în urmă cu două zile, încercaseră să se evite reciproc. Dorind să-i reamintească lui Cinder că îi era superioară, Adri îi porunci să defragmenteze întregul calculator central al apartamentului și să actualizeze toate softurile pe care nici măcar nu le mai foloseau, în timp ce stătea cu ochii pe ea, ca și când era — aproape, oarecum — rușinată de ceea ce-i făcuse lui Cinder.

Dar Cinder probabil că-și imagina ultima parte.

Cel puțin Pearl fusese plecată toată ziua și nu-și făcuse apariția decât atunci când Cinder și Iko se îndreptau spre mașină ca s-o repare.

O altă zi lungă. O altă noapte albă. Munca la mașină avea să dureze mai mult decât planificase ea — întregul sistem de eșapament trebuia înlocuit, ceea ce însemna că trebuia să creeze ea o bună parte din piese, iar asta îi dăduse câteva dureri de cap. Avea senzația că n-o să mai doarmă mult dacă voia s-o aibă gata în seara balului.

Oftă. *Balul.*

Nu regreta că refuzase invitația prințului, deoarece știa cât de rău ar fi putut sfârși totul. Existau multe lucruri sortite dezastrului — să se împiedice pe scări și să-i arate prințului o

coapsă sexy de metal, sau să dea peste Pearl, Adri sau oricine altcineva de la piață. Oamenii puteau vorbi vrute și nevrute. Canalele de bârfe în mod sigur aveau să arunce o ocheadă în trecutul ei și, destul de curând, întreaga lume urma să afle că prințul adusese un cyborg la balul încoronării. El ar fi îngrozit. *Ea* ar fi îngrozită.

Însă asta nu ușură cu nimic lucrurile când se întrebă: dacă se înșela? Dacă prințului Kai nu avea să-i pese? Dacă lumea era diferită și nu interesa pe nimeni că ea era cyborg... și, pe lângă asta, lunară?

Mda. Dorințe deșarte.

Zărind pe covor monitorul stricat, se dezlipi de pe scaun și îngenunche în fața lui. Ecranul negru era suficient de reflectiv cât să-și vadă conturul feței și al trupului, tenul bronzat al brațelor contrastând cu oțelul negru al mâinii ei.

Negarea își urmase cursul, până ce nu mai avusese unde să meargă. Ea era lunară.

Totuși, nu îi era teamă de oglinzi, nu îi era teamă de propria ei reflexie. Nu înțelegea ce anume i se părea Levanei și neamului ei, neamului *lor*, atât de tulburător în legătură cu asta. Părțile ei mecanice erau singurele lucruri tulburătoare în reflexie, iar acestea îi fuseseră realizate pe Pământ.

Lunară. Și cyborg.

Și fugară.

Oare Adri știa? Nu, Adri n-ar fi găzduit niciodată o lunară. Dacă ar fi știut, ar fi predat-o singură pe Cinder, probabil așteptându-se la o răsplată.

Oare soțul lui Adri știuse?

Aceasta era o întrebare la care Cinder probabil că nu avea să afle răspunsul niciodată.

În orice caz, era încrezătoare că, atât timp cât Dr. Erland nu spunea nimic, secretul ei avea să fie în siguranță. Trebuia să-și vadă în continuare de viață, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Și, într-o oarecare măsură, chiar așa și era. Rămăsese la fel de proscrisă ca întotdeauna.

O formă albă îi atrase atenția pe suprafața ecranului — androidul lui Kai, cu senzorul stins îndreptat spre ea, cocoțat pe biroul ei. Trupul lui sub formă de pară era cel mai luminos lucru din încăpere și probabil cel mai curat. Îi aduse aminte de med-droizii sterili de la laboratoare și carantină, însă această mașinărie nu avea bisturie sau seringi ascunse în tors.

Muncă. Mecanică. Avea nevoie de distrageri.

Întorcându-se la birou, porni interfața auditivă și căută ceva muzică liniștită de fundal. Scoțându-și ghetele, apucă androidul cu ambele mâini și îl trase spre ea. După o scurtă examinare a învelișului extern, îl înclină într-o parte și îl întinse pe orizontală, astfel încât să se sprijine pe marginile șenilelor.

Cinder deschise panoul din spate și inspectă cablurile din tot cadrul cilindric. Nu era un android complicat. Interiorul era aproape gol, un înveliș care găzduia un minimum de hard-disk-uri, cabluri și cipuri. Androizii Tutor nu necesitau decât o unitate centrală de procesare. Cinder bănuia că sistemul androidului trebuia șters și reprogramat, însă ceva îi spunea că asta nu era o opțiune viabilă. În pofida atitudinii nepăsătoare a lui Kai, era limpede că acest android știa ceva important, și după conversația lor din aripa de cercetare, o anumită senzație de neliniște îi spunea că avea ceva de-a face cu lunarii.

Strategii de război? Comunicate secrete? Dovezi de șantaj? Indiferent ce era, Kai știa sigur că aveau să-l ajute, și își pusese toată încrederea în Cinder să le salveze.

— Ce-mi place să lucrez sub presiune, bombăni ea, ținând o lanternă între dinți, astfel încât să poată vedea în interiorul androidului.

Înșfăcă o pereche de clești și împinse cablurile dintr-o parte a craniului în cealaltă. Configurația lui era similară cu cea a lui Iko, așa încât Cinder simți o familiaritate în privința părților

lui, știind exact unde să găsească toate conexiunile importante. Verifică dacă toți conectorii cablurilor erau în regulă, dacă bateria era încărcată, dacă nu lipseau piese importante, și totul părea a fi în regulă. Curăță traducătorul acustic și ajustă ventilatorul intern, însă Nainsi rămase în continuare o statuie din plastic și aluminiu fără viață.

— Toată dichisită și n-ai unde să mergi, spuse Iko din ușă.

Cinder scuipă lanterna cu un hohot de râs și aruncă o privire spre pantalonii ei cargo pătați de ulei.

— Mda, sigur. Nu-mi lipsește decât o diademă.

— Vorbeam despre mine.

Cinder roti scaunul. Iko își pusese un șirag de perle de-al lui Adri în jurul capul ei protuberant și se mânjise cu un ruj roșu sub senzor într-o înfiorătoare imitație de buze.

Cinder râse.

— Uau! Ți se potrivește de minune culoarea asta.

— Așa crezi?

Iko își puse roțile în mișcare și se duse spre biroul lui Cinder, încercând să-și vadă reflexia în monitor.

— Îmi imaginam cum ar fi să merg la bal și să dansez cu prințul.

Căzută pe gânduri, Cinder își freca maxilarul cu o mână și bătea cu degetele celeilalte în masă.

— Ce haios! În ultima vreme și eu îmi imaginez exact asta.

— Știam eu că-ți place de el! Pretinzi că ești imună la farmecele lui, dar am văzut cum l-ai privit atunci la piață.

Iko își frecă rujul, împrăștiindu-l pe bărbia ei albă.

— Mda, mă rog.

Cinder își prinse degetele metalice cu vârful cleștilor.

— Cu toții avem câte o slăbiciune.

— Știu, zise Iko. Pantofii sunt slăbiciunea mea.

Cinder azvârli ustensila pe birou. Când Iko era prin preajmă, începea să se simtă vinovată. Știa că trebuia să-i spună lui Iko

că era lunară, că Iko înțelegea mai bine ca oricine ce înseamnă să fii diferit și nedorit. Dar, cumva, nu-și putea aduna curajul s-o spună cu voce tare. *Apropo, Iko, se pare că sunt lunară. Nu te deranjează, nu-i așa?*

— Ce cauți aici? întrebă ea în schimb.

— Am venit doar să văd dacă ai nevoie de ajutor. Trebuia să șterg praful din sistemele de ventilație, dar Adri era la baie.

— Așa, și?

— Am auzit-o plângând.

Cinder clipi.

— Oh...

— Asta mă făcea să mă simt inutilă.

— Înțeleg.

Iko nu era un android de serviciu normal, însă păstra o trăsătură comună cu toți roboții — inutilitatea era cel mai rău lucru care li se putea întâmpla.

— Păi, sigur, poți să-mi dai o mână de ajutor, zise Cinder, frecându-și mâinile. Numai să n-o lași să te prindă cu perlele alea.

Iko apucă mărgelele cu cleștele și Cinder observă că purta panglica pe care i-o dăruise Peony. Se dădu brusc înapoi, ca și când fusese înțepată.

— Ce-ai zice de ceva lumină?

Senzorul albastru se intensifică, iluminând interiorul lui Nainsi. Cinder surâse.

— Crezi c-ar putea avea un virus?

— Poate că programarea ei a fost copleșită de senzualitatea nefirească a prințului Kai.

Cinder se schimonosi.

— Am putea, te rog, să nu vorbim despre prinț?

— Nu cred că e posibil. La urma urmei, tu muncești la androidul lui. Gândește-te câte lucruri știe, câte lucruri a văzut și...

Iko începu să bolborosească.

— Crezi că l-a văzut gol?

— O, Doamne!

Cinder își scoase mănușile și le aruncă pe masă.

— Nu mă ajuți deloc!

— Făceam și eu conversație.

— Ei bine, încetează.

Încrucișându-și brațele la piept, Cinder își împinse scaunul de la masa de lucru și își ridică ambele picioare pe ea pentru a și le odihni.

— Probabil că e o problemă cu softul.

Cinder pufni. De obicei, problemele de soft se rezolvau cu o reinstalare, dar asta ar fi însemnat să reseteze androidul. Nu știa dacă prințul își făcea griji pentru cipul de personalitate al androidului, care probabil se transformase în ceva destul de complicat după douăzeci de ani de serviciu, însă știa că își făcea griji pentru hard-disk, iar ea nu voia să riște să șteargă acele informații.

Singura metodă de a stabili ce anume era greșit și dacă necesita o reinițializare era să verifice diagnosticele interne ale androidului, iar asta necesita o conectare. Cinder ura conectările. Mereu considerase că e destul de riscant să-și conecteze cablurile de un obiect străin, având în vedere că, dacă nu era precaută, propriul ei soft putea fi afectat.

Admonestându-se că era mofturoasă, duse mâna spre panoul de la ceafă. Unghia ei prinse mica încuietoare și o răsuci.

— Ce-i aia?

Cinder se zgâi la degetul întins al lui Iko.

— La ce te referi?

— La cipul ăla.

Cinder își lăsă picioarele jos și se aplecă. Mijii ochii spre capătul îndepărtat al modelului, unde un șir de cipuri minuscule stăteau ca niște soldați la baza panoului de control. Existau douăzeci de prize, însă numai treisprezece erau ocupate;

producătorii lăsau mereu suficient spațiu pentru componente auxiliare și actualizări.

Iko zărise al treisprezecelea cip, și avea dreptate. Era ceva diferit în legătură cu el. Era conectat suficient de departe de celelalte cipuri, astfel încât să fie ușor de ignorat în timpul unei revizii de rutină, însă când Cinder îndreptă lanterna spre el, străluci precum argintul lustruit.

Cinder își închise panoul de la ceafă și deschise schema androidului pe retina ei. Potrivit planurilor originale ale producătorului, acest model venea doar cu douăsprezece cipuri. Dar, desigur, după douăzeci de ani, androidul probabil că primise cel puțin un component auxiliar. În mod sigur palatul avea acces la cele mai noi și mai bune programe de pe piață. Totuși, Cinder nu mai văzuse niciodată un asemenea cip.

Apăsă cu unghia pe butonul de eliberare și apucă marginea cipului argintiu cu cleștele. Alunecă din priză ca și cum ar fi fost uns cu vaselină.

Cinder îl ridică pentru a-l inspecta îndeaproape. Cu excepția finisării sidefate strălucitoare, arăta ca celelalte cipuri de programare pe care le văzuse. Întorcându-l, văzu literele COM-D gravate pe cealaltă parte.

— Așa să fie oare? zise ea, coborând brațul.

— Ce e? întrebă Iko.

— Un cip de comunicare directă.

Cinder se încruntă. Aproape toate metodele de comunicare se realizau prin rețea — comunicările directe care ocoleau cu totul rețeaua erau practic demodate, ținând cont că erau lente și aveau tendința să piardă conexiunea în mijlocul transferului. Ea bănuia că paranoicii care aveau nevoie de intimitate găseau comurile directe atrăgătoare, dar chiar și-așa, trebuiau să folosească un portabil sau un monitor — un dispozitiv pregătit pentru așa ceva. Să folosești un android drept una dintre cele două părți ale conexiunii nu avea nicio noimă.

Lumina lui Iko scăzu în intensitate.

— Baza mea de date mă informează că androizii nu mai sunt echipați cu abilități de comunicare directă încă din 89 T.E.

— Ceea ce explică de ce nu funcționa cu programarea ei.

Cinder întinse cipul spre Iko.

— Poți să-i faci o analiză, ca să vedem din ce e fabricat?

Iko dădu înapoi.

— Sub nicio formă. Nu am trecut pe lista îndatoririlor de azi o cădere nervoasă.

— Totuși, nu cred că cipul ăsta e de vină că nu mai funcționează. N-ar fi trebuit ca sistemul să-l respingă?

Cinder întoarse cipul pe toate părțile, uluită de felul în care suprafața lui reflectivă capta lumina lui Iko.

— Asta dacă nu cumva a încercat să trimită informații prin conexiunea directă. Ar fi putut să-i dea peste cap lățimea de bandă.

Ridicându-se, Cinder traversă spațiul de depozitare, îndreptându-se spre monitor. Deși cadrul îi fusese spart, ecranul și butoanele păreau a fi în regulă. Băgă cipul înăuntru și îl porni, fiind nevoită să apese mai tare decât de obicei înainte ca o lumină palidă verde să prindă viață lângă unitate și ecranul să lumineze albastru. O spirală din colț anunța că citea noul cip. Cinder expiră și își trase picioarele sub ea.

O secundă mai târziu, spirala dispăru, înlocuită de text.

SE INIȚIALIZEAZĂ O CONEXIUNE DIRECTĂ CU UN UTILIZATOR NECUNOSCUT. VĂ RUGĂM AȘTEPTAȚI...

SE INIȚIALIZEAZĂ O CONEXIUNE DIRECTĂ CU UN UTILIZATOR NECUNOSCUT. VĂ RUGĂM AȘTEPTAȚI...

SE INIȚIALIZEAZĂ O CONEXIUNE DIRECTĂ CU UN UTILIZATOR NECUNOSCUT. VĂ RUGĂM AȘTEPTAȚI...

Cinder aștepta. Și dădu din picior. Și aștepta. Și bătu cu degetele pe genunchi. Și începu să se întrebe dacă nu cumva pierdea vremea. Nu auzise vreodată ca un cip de comunicare

directă să strice ceva, chiar dacă tehnologia era străveche. Asta nu avea s-o ajute să rezolve problema.

— Bănuiesc că nu e nimeni acasă, zise Iko, apărând lângă ea.

Își porni ventilatorul, împingând aer cald pe gâtul lui Cinder.

— Of, fir-ar să fie, Adri mi-a trimis un com. Probabil c-a ieșit de la baie.

Cinder își lăsă capul pe spate.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Nu uita să-ți scoți perlele înainte s-o vezi.

Aplecându-se, Iko își lipi fața rece și plată de fruntea lui Cinder, fără îndoială lăsând o pată de ruj. Cinder râse.

— Ai să descoperi ce e în neregulă cu androidul Alteței Sale. Nu mă îndoiesc de asta.

— Mersi!

Cinder își frecă palmele lipicioase de pantaloni, ascultând șenilele lui Iko îndepărtându-se. Textul continua să se repete pe suprafața ecranului. Se părea că oricine era de cealaltă parte a conexiunii nu avea nicio intenție să răspundă.

O serie de clicuri o făcură să se sperie, urmate de un zumzăit revelator. Se întoarse, lipindu-și articulațiile degetelor de podeaua zgrunțuroasă.

Panoul de control al androidului lumina în timp ce sistemul trecea prin diagnosticele sale de rutină. Se repornea.

Cinder se ridică și își scutură mâinile de praf în timp ce o voce calmă de femeie începu să se audă în difuzoarele androidului, ca și când continua un discurs care fusese întrerupt în mod nepoliticos.

— ...pecta că un bărbat pe nume Logan Tanner, un doctor lunar care lucra sub domnia reginei Channary, a adus-o prima oară pe prințesa Selene pe Pământ la aproximativ patru luni după presupusa sa moarte.

Cinder înlemni. *Prințesa Selene?*

— Din păcate, Tanner a fost internat la spitalul de psihiatrie din Xu Ming pe 8 mai 125 T.E. și s-a sinucis prin bioelectricitate pe 17 ianuarie 126 T.E. Deși anumite surse confirmă că prințesei Selene i-a fost alocat alt custode cu mulți ani înainte de moartea lui Tanner, până în momentul de față nu am reușit să confirm identitatea acelui custode. Unul dintre suspecți e un fost pilot militar din Federația Europeană, Michelle Benoit, comandatul aripii de aviație, care...

— Oprește-te! spuse Cinder. Nu mai vorbi.

Vocea tăcu. Capul androidului se roti la 180 de grade. Senzorul lui aruncă o lumină în timp ce o scană pe Cinder. Panoul ei intern de control scăzu în intensitate. Ventilatorul pe care îl avea în tors începu să se învârtească.

— Cine ești? întrebă androidul. Sistemul meu de poziționare globală îmi spune că ne aflăm în Sectorul 76 din Noul Beijing. Nu-mi amintesc să fi părăsit palatul.

Cinder încălecă scaunul, lăsându-și mâinile peste spetează.

— Bun venit în apartamentul mecanicului din Noul Beijing! Prințul Kai m-a angajat să te repar.

Zumzăitul puternic din torsul androidului scăzu până ce de-abia se mai auzea, chiar și în acea încăpere tăcută.

Capul protuberant se roti dintr-o parte în alta, scanând spațiul nefamiliar, apoi își îndreptă din nou atenția spre Cinder.

— Calendarul meu îmi spune că nu am fost conștientă timp de douăsprezece zile și cincisprezece ore. Am suferit o eroare de sistem?

— Nu chiar, răspunse Cinder, aruncând o privire peste umăr spre monitor.

Repeta același text, incapabil să stabilească o conexiune directă.

— Se pare că cineva ți-a instalat un cip de comunicare care nu s-a înțeles prea bine cu programarea ta.

— Eu vin preinstalată cu capacități video-com și text-com. Un cip de comunicare nou ar fi inutil.

— Acesta era pentru conexiuni directe.

Cinder își molfăi buza. Era limpede că cipul de comunicare fusese responsabil pentru brusca defecțiune a androidului, dar de ce? Și în cazul în care nu Kai fusese cel care îl instalase, atunci cine o făcuse?

— Când te-ai trezit adineauri, spuse ea, vorbeai despre... Ai informații despre moștenitoarea lunară.

— Acea informație era confidențială. Nu trebuia s-o auzi.

— Știu. Dar cred că probabil i-o transmiteai cuiva atunci când ai fost dezactivată.

Cinder se ruga ca acea persoană să fi fost Kai sau cineva loial lui. Se îndoia că regina Levana avea să fie prea fericită să afle că viitorul împărat era în căutarea moștenitoarei legitime a tronului ei.

— Stai nemișcată, spuse ea, căutându-și șurubelnița. Am să-ți pun panoul la loc, iar apoi am să te duc la palat. Între timp, ar trebui să descarci știrile din ultimele câteva zile. S-au întâmplat multe cât timp ai fost dezactivată.

Douăzeci și doi

Cinder auzi avertismentele doctorului Erland repetându-se în mintea ei precum un fișier audio stricat, cât timp parcurse cei zece kilometri până la palat.

Regina Levana nu se va da în lături de la nimic pentru a-și asigura controlul, pentru a pune capăt oricărei rezistențe. Asta înseamnă să-i omoare pe cei care i se opun — oameni ca tine.

Dacă pune ochii pe tine, o să te omoare.

Și totuși, Cinder nu avea să și-o ierte niciodată dacă pe drumul dintre apartament și palat i se întâmpla ceva androidului care deținea informații adevărate despre prințesa lunară dispărută. Era responsabilitatea ei să-i returneze androidul lui Kai teafăr și nevătămat.

În plus, palatul era un loc imens. Ce șanse avea să dea peste regina lunară, care oricum probabil nu intenționa să petreacă prea mult timp socializând cu cetățenii?

Nainsi era mult mai rapidă pe șenile decât Iko, iar Cinder trebuia să se grăbească pentru a ține pasul cu ea. Însă încetiniră când descoperiră că nu erau singurii cetățeni care se îndreptau spre palat în acea după-amiază. La baza țărmului stâncos, strada principală se bloca, pe măsură ce lăsa orașul în urmă și devenea drumul privat spre palat, umbrit de pini răsuciți și sălcii atârnătoare. Drumul șerpuitor era plin de pietoni care urcau încet pe deal. Unii mergeau singuri, alții în grupuri mari. Conversațiile lor ajungeau până la Cinder, mânioase și neînduplecate, oamenii fluturând din mâini în gesturi enervate. *N-o vrem aici. Ce-a*

fost în capul Alteței Sale? Mugetul tot mai puternic al adunării răsuna pe tot drumul. Sute, poate mii de voci furioase scandau la unison.

— *Afară cu regina lunii! Afară cu regina lunii! Afară cu regina lunii!*

Cotind la ultimul colț, privirea lui Cinder căzu pe mulțimea care umplea curtea din fața porților maronii ale palatului și se revărsa pe stradă. De-abia era ținută în frâu de un șir de paznici agitați.

Deasupra lor fluturau pancarte. RĂZBOIUL E MAI BUN DECÂT SCLAVIA! AVEM NEVOIE DE O ÎMPĂRĂTEASĂ, NU DE O DICTATOARE! NU VREM ALIANȚĂ CU RĂUL! Multe includeau imaginea chipului cu văl al reginei, tăiat cu *X*-uri roșii.

Șase planotoare de știri dădeau ocol pe deasupra lor, luând cadre cu protestele pentru a le difuza la nivel global.

Cinder ocoli mulțimea, făcându-și loc spre poarta principală în timp ce încerca să protejeze trupul compact al lui Nainsi cu al ei. Dar când ajunse la poartă, o găsi închisă și păzită atât de oameni, cât și de androizi, care stăteau umăr la umăr.

— Mă scuzați, îi spuse ea celui mai apropiat paznic. Trebuie să ajung la palat.

Bărbatul întinse brațul spre ea, împingând-o înapoi cu un pas.

— Astăzi nu e deschis publicului.

— Dar eu nu sunt cu *ei*.

Își puse mâinile pe capul lui Nainsi.

— Acest android aparține Alteței Sale Imperiale. Am fost angajată să-l repar, iar acum am venit să i-l returnez. E foarte important să fie returnat cât mai repede cu putință.

Paznicul își coborî privirea spre android.

— Ai primit cumva o autorizare de la Alteța Sa Imperială?

— Păi, nu, dar...

— Androidul are cod de identificare?

— Am.

Întorcându-și torsul, Nainsi îi arătă paznicului codul ei de identificare.

Bărbatul încuviință.

— Poți intra.

Porțile se deschiseră, doar un pic, și înainte ca cineva să-și dea seama, mulțimea se împinse înainte. Cinder țipă din pricina vocilor furioase din urechile ei și a îmbulzirii, trezindu-se împinsă în paznic. Nainsi trecu pe poartă fără să șovăie, dar când Cinder dădu să se strecoare în urma ei, paznicul întinse brațul pentru a o bloca și o împinse înapoi.

— Doar androidul.

— Dar suntem împreună! strigă ea pentru a se face auzită.

— N-ai permis de trecere, nu intri.

— Dar am reparat-o! Trebuie s-o livrez. Trebuie să... îmi iau plata.

Până și pe ea o dezgustă tonul ei plângăcios.

— Trimite factura la trezorerie, așa cum procedează toată lumea, spuse bărbatul. Nimeni n-are voie să intre fără un permis de trecere.

— Linh-mèi, spuse Nainsi, aflată de cealaltă parte a porții de fier. Am să-l informez pe prințul Kai că dorești să-l vezi. Sunt sigură că-ți poate transmite un permis de trecere oficial.

Cinder simți pe loc greutatea comportamentului ei absurd. Firește că nu trebuia să-l *vadă* pe prinț. Livrase androidul; își terminase treaba. Și oricum nu avea de gând să-l taxeze pe prinț pentru asta. Dar Nainsi se întorsese și pornise spre intrarea principală a palatului înainte ca Cinder să poată protesta, lăsând-o să încerce să născocească o scuză credibilă care să justifice necesitatea de a-l vedea pe Kai, ceva mai bun decât motivul foarte stupid și foarte copilăresc care îi veni primul în gând. Că pur și simplu voia.

Scandalul se opri instantaneu, făcând-o pe Cinder să tresară.

Tăcerea bruscă a mulțimii creă un vid pe stradă, care tânjea să fie umplut cu respirații, cu sunete, cu orice. Cinder aruncă o privire în jur, spre chipurile uluite întoarse spre palat, spre pancartele coborâte și ținute fără vlagă între degete. Un fior de teamă o străbătu pe șira spinării.

Urmări privirile adunării spre un balcon ieșit în afară la unul dintre cele mai înalte etaje ale palatului.

Regina lunară stătea cu o mână pe șold și cu cealaltă pe balustrada balconului. Expresia ei era aspră, amară, dar nici măcar asta nu reușea să alunge frumusețea ei nefirească. Chiar și de departe, Cinder putea să distingă luminescența palidă a pielii ei, nuanța rubinie a buzelor. Ochii ei negri scrutau mulțimea amuțită, iar Cinder se dădu înapoi de lângă poartă, dorindu-și să se facă nevăzută printre chipurile inexpresive.

Însă șocul și groaza fură de scurtă durată. Această femeie nu era înspăimântătoare și nici periculoasă.

Era amabilă. Primitoare. Generoasă. Trebuia să fie regina lor. Trebuia să îi conducă, să îi călăuzească, să-i protejeze...

Afișajul retinal al lui Cinder îi transmise un avertisment. Încercă în van să clipească pentru a-l închide, enervată de faptul că-i distrăgea atenția. Voia s-o privească întruna pe regină. Voia ca regina să vorbească. Să-i promită pace și siguranță, bunăstare și confort.

Lumina portocalie clipea în colțul câmpului ei vizual. Dură o clipă ca Cinder să-și dea seama ce era, ce însemna. Știa că ceva e în neregulă. Știa că nu avea noimă.

Minciuni.

Închise ochii strâns. Când îi redeschise, iluzia bunătății se risipise. Zâmbetul dulce al reginei devenise trufaș și amenințător. Lui Cinder i se întoarse stomacul pe dos.

Regina îi spăla pe creier.

Regina o spălase pe creier *pe ea.*

Cinder făcu un pas înapoi, izbindu-se de un bărbat de vârstă mijlocie căzut în nesimțire.

Privirea reginei se îndreptă spre ei, concentrându-se asupra lui Cinder. Un val de surprindere îi lumină chipul. Apoi ură. Dezgust.

Cinder se înfioră, dorindu-și să se ascundă. Niște degete reci se strânseră peste inima ei. O voce interioară îi spunea să fugă, dar picioarele ei se topiseră sub ea. Afișajul ei retinal desena linii confuze peste câmpul ei vizual, ca și când nu suporta să mai privească nicio clipă farmecul reginei.

Se simți goală și vulnerabilă, extrem de singură în acea adunare spălată pe creier. Era sigură că pământul de sub picioarele ei avea să se deschidă și s-o înghită cu totul. Era sigură că privirea reginei avea s-o transforme într-un morman de cenușă pe drumul pavat.

Încruntătura reginei se întunecă până ce Cinder începu să simtă că, deși îi lipseau canalele lacrimale, avea să izbucnească în lacrimi.

Dar apoi regina se răsuci cu spatele drept în timp ce intră valvârtej în palat.

Cu regina plecată, Cinder se aștepta ca mulțimea să-și reia protestele, chiar mai furioși că îndrăznise să se arate. Dar n-o făcură. Ușor-ușor, ca și când erau somnambuli, începură să plece. Cei cu pancartele le lăsară să cadă la pământ, urmând a fi călcate în picioare și uitate. Cinder se lipi de zidul care străjuia palatul, dându-se la o parte în timp ce cetățenii treceau pe lângă ea.

Carevasăzică, acesta era efectul farmecului lunar, vraja de a încânta, de a decepționa, de a întoarce inima unei persoane spre tine și împotriva dușmanilor tăi. Și printre toți acești oameni care o disprețuiau pe regina lunară, Cinder părea să fie singura care îi rezistase.

Și totuși, ea *nu* îi rezistase. Nu de la început. I se făcu pielea de găină. Simțea durere acolo unde pielea se unea cu metalul.

Nu fusese cu totul imună la farmec, așa cum se presupune că erau scoicile.

Colac peste pupăză, regina o văzuse și știa.

Douăzeci și trei

Kai își înfipse unghiile în genunchi când scandările protestatarilor conteniră. Torin se întoarse spre el cu o expresie surprinsă, similară cu cea a prințului, deși el fu mai iute în a și-o ascunde. Succesul reginei de a liniști mulțimea fusese dobândit cu prea multă ușurință; Kai se așteptase măcar la un strop de rezistență din partea cetățenilor.

Înghițind, Kai adoptă din nou o expresie calmă.

— E un truc extrem de folositor, spuse Sybil, așezându-se pe marginea divanului de lângă focul holografic. Mai ales când vine vorba de cetățeni insubordonați, care nu sunt niciodată tolerați pe Luna.

— Am auzit că atunci când cetățenii sunt insubordonați, există de obicei un motiv bine întemeiat, comentă Kai.

Torin îl avertiză cu o privire încruntată, dar el o ignoră.

— Iar spălarea pe creier nu pare a fi soluția cea mai adecvată.

Sybil își împreună politicos mâinile în poală.

— *Adecvată* e un cuvânt subiectiv. Soluția e *utilă*, lucru care nu poate fi negat.

Levana intră înapoi în salon cu pumnii încleștați. Pulsul lui Kai o luă razna când căutătura ei urâtă poposi asupra lui. Să te afli în prezența ei era ca și când ai fi stat într-o încăpere închisă care își pierdea treptat oxigenul.

— Se pare, spuse ea, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt, că ai încălcat Articolul 17 al Acordului Interplanetar din 54 T.E.

Kai își dădu silința să rămână impasibil în fața acuzației ei, dar nu putu să-și controleze zvâcnetul care i se formă sub ochiul drept.

— Mă tem că n-am memorat Acordul Interplanetar pe de rost. Poate că mă puteți lumina în ceea ce privește articolul cu pricina?

Levana inspiră lent prin nările dilatate. Chiar și atunci — chiar și cu toată ura și furia întipărite pe chip — era de o frumusețe uluitoare.

— Articolul 17 stipulează că niciuna din părțile care au semnat acordul nu va adăposti sau proteja cu bună știință lunari fugari.

— Lunari fugari?

Kai aruncă o privire spre Torin, însă chipul sfetnicului său era neutru.

— De ce credeți că adăpostim lunari fugari?

— Deoarece tocmai am zărit unul în curtea voastră, laolaltă cu acei protestatari insolenți. Acest lucru este intolerabil.

Kai se ridică și își împreună brațele la piept.

— Asta e pentru prima oară când aud că există lunari în țara mea. Compania de față se exclude, desigur.

— Ceea ce mă face să cred că ai închis ochii în ceea ce privește această problemă, la fel cum a procedat și tatăl tău.

— Cum aș putea să închid ochii în fața unui lucru de care n-am auzit niciodată?

Torin își drese vocea.

— Cu tot respectul, Maiestate, vă pot asigura că monitorizăm toate navele spațiale care vin și pleacă din Comunitate. Deși nu putem nega posibilitatea ca unii lunari să fi înșelat măsurile noastre de precauție, vă pot garanta că am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a respecta Acordul Interplanetar. În plus, chiar dacă vreun fugar lunar ar fi sfârșit prin a-și alege domiciliul în Comunitate, pare puțin probabil că ar risca să fie

descoperit prin participarea la un protest la care știa că va fi și Domnia Voastră prezentă. Poate că v-ați înșelat.

Ochii reginei scăpărară.

— Îmi cunosc oamenii când îi văd, și în momentul de față există unul între zidurile orașului.

Întinse un deget spre balcon.

— Vreau să fie găsită și adusă la mine.

— Desigur, spuse Kai, asta nu va fi o problemă într-un oraș cu o populație de două milioane și jumătate de oameni. Permiteți-mi să mă duc să-mi iau detectorul special de lunari și mă pun imediat la treabă.

Levana își lăsă capul pe spate, astfel încât să-l privească pe Kai de sus, chiar dacă el era mai înalt decât ea.

— Tinere prinț, nu cred că-ți dorești să-mi pui răbdarea la încercare cu sarcasmul tău.

Kai strânse din maxilar.

— Dacă sunteți incapabili s-o găsiți, atunci voi chema pe Pământ un regiment din propria mea gardă, iar ei *o vor găsi.*

— Nu va fi necesar, spuse Torin. Vă cerem scuze că ne-am îndoit de Maiestatea Voastră și suntem dornici să îndeplinim partea noastră a acordului. Vă rugăm să ne îngăduiți să ne pregătim pentru încoronare și festival, urmând a începe căutarea fugarei de îndată ce ne permit resursele.

Levana miji din ochi spre Kai.

— Intenționezi să-și lași mereu sfetnicul să ia decizii în numele tău?

— Nu, răspunse Kai, oferind un zâmbet rece. La un moment dat voi avea o împărătească care s-o facă.

Privirea reginei Levana se îmblânzi, iar Kai de-abia se abținu să nu rostească următoarele cuvinte. *Și aceea nu vei fi tu.*

— Prea bine, spuse Levana, întorcându-se și așezându-se lângă taumaturgul ei. Voi aștepta ca ea, împreună cu ceilalți

fugari lunari din țară, să fie livrați pe Luna la un ciclu lunar după încoronarea ta.

— În regulă, spuse Kai, sperând ca Levana să uite de această conversație înainte de data stabilită.

Lunari în Noul Beijing — nu mai auzise niciodată ceva atât de absurd.

Furia se risipi atât de repede de pe chipul Levanei, încât se părea că ultimele câteva minute fuseseră un vis. Ea își încrucișă picioarele, astfel că șlițul rochiei sale simple scoase la iveală o fâșie de piele albă ca laptele. Kai strânse din maxilar și privi pe fereastră, neștiind dacă avea să se îmbujoreze sau să se înece.

— Apropo de încoronare, spuse regina, ți-am adus un dar.

— Câtă considerație, rosti el inexpresiv.

— Da. Nu eram sigură dacă să-l păstrez pentru marea seară, dar m-am gândit că ar putea oferi o impresie greșită dacă l-aș ține mai mult.

Incapabil să-și ascundă curiozitatea, Kai își îndreptă privirea spre regină.

— A, da?

Ea își înclină capul, buclele arămii căzându-i cascadă peste piept, și își întinse degetele spre cel de-al doilea taumaturg al ei, bărbatul cu mantie roșie. Acesta scoase din mânecă o fiolă de sticlă, de măsura degetului mic al lui Kai, și o puse în palma Levanei.

— Vreau să știi, spuse Levana, că mă interesează foarte mult bunăstarea Comunității, și a fost sfârșietor să văd cum te lupți cu boala letumozică.

Kai își înfipse unghiile în palme.

— Probabil că nu știi, dar de câțiva ani am o echipă de cercetare pe care am pus-o să studieze boala și se pare că oamenii mei de știință au descoperit în sfârșit un antidot.

Lui Kai i se urcă sângele la cap.

— Poftim?

Levana strânse fiola între degetul mare și arătător și i-o întinse.

— E suficientă pentru a vindeca un adult de sex masculin, spuse ea, plescăind din limbă. Îngrozitoare sincronizare, nu-i așa?

Simți că-i fuge pământul de sub picioare. Pe Kai îl mâncau degetele să se întindă și s-o strângă de gât până ce brațele începeau să-i tremure.

— Haide, zise Levana, cu o privire binevoitoare. Ia-o!

Kai înșfăcă fiola din mâna ei.

— De când aveți asta?

Regina ridică din sprâncene.

— Ei bine, antidotul a fost confirmat ca fiind adevărat cu câteva ore înainte de plecarea mea.

Mințea. Și nici măcar nu încerca să ascundă faptul că mințea.

Vrăjitoare spurcată.

— Alteță, spuse Torin încet, punând o mână fermă pe umărul lui Kai.

La început fu blând, apoi îl strânse — era un avertisment. Pulsul lui Kai începu să filtreze fantezii de asasinare, chiar dacă într-o manieră subtilă.

Levana își împreună mâinile în poală.

— Această fiolă este cadoul pentru tine. Sper c-o vei găsi utilă, tinere prinț. Cred că e în interesul amândurora să scăpăm planeta asta de boală. Savanții mei ar putea avea mii de doze pregătite până la sfârșitul lunii. În orice caz, o asemenea întreprindere, alături de șase ani de muncă și resurse, și-au cam pus amprenta asupra țării mele, și sunt convinsă că vei înțelege nevoia pentru o compensație. *Asta* va necesita și mai multe negocieri.

Lui Kai i se tăie răsuflarea.

— Ați fi în stare să rețineți distribuirea lor? Când mor atâția oameni?

Era o întrebare stupidă. Oricum le reținuse suficient de mult — ce o interesa pe ea dacă și mai mulți pământeni sufereau între timp?

— Ai multe de învățat despre politică. Cred că vei descoperi destul de curând că totul se rezumă la a da și a primi, dragul meu prinț chipeș.

Pulsul îi bubuia în tâmple. Știa că fața îi devenise roșie ca sfecla, că furia lui era exact ceea ce-și dorea Levana, dar lui nu-i păsa. Cum îndrăznea să folosească antidotul ca pe o monedă de schimb politică? Cum *îndrăznea*?

Sybil se ridică brusc.

— Avem un musafir.

Eliberând o respirație înăbușită, Kai urmări privirea lui Sybil spre ușă, bucuros să-și ia privirile de la regină, și scoase un țipăt.

— Nainsi!

Senzorul lui Nainsi lumină.

— Alteță, vă rog să mă iertați pentru întrerupere.

Kai clătină din cap, încercând să-și alunge surpriza.

— Cum... Când...?

— Conștiința mi-a fost restabilită în urmă cu o oră și patruzeci și șapte de minute, spuse androidul. Iar acum am venit să mă prezint la datorie. Doresc să-mi ofer condoleanțele pentru pierderea prematură a împăratului Rikan. Mi s-a frânt inima când am auzit vestea.

Kai o auzi pe regina Levana pufnind în spatele lui.

— Ideea că o adunătură de metale poate simți ceva e insultătoare. Expediază această monstruozitate!

Kai strânse din buze, încercând să-și reprime un comentariu legat de lipsa *ei* de inimă, dar în schimb se întoarse spre Torin.

— Într-adevăr, permite-mi să îndepărtez această *monstruozitate* din prezența Maiestății Sale și s-o reintroduc în sistem.

Într-un fel se aștepta ca Torin să-l admonesteze pentru lamentabilul plan de fugă, dar sfetnicul său părea ușurat că cearta se terminase. Kai observă că devenise palid și se întreba

cât de dificil fusese pentru Torin să-și țină în frâu propriul temperament.

— Firește. Poate că Maiestatea Sa ar dori să facă un tur al grădinilor?

Kai aruncă o privire plină de dispreț spre regină și își lovi călcâiele.

— Vă mulțumesc pentru acest dar minunat, spuse el cu o mică plecăciune.

— A fost plăcerea mea, Alteță!

Kai ieși din încăpere cu Nainsi lângă el. Când ajunseră pe culoarul principal, eliberă un țipăt gutural și lovi cu pumnul în cel mai apropiat perete, după care se prăbuși peste el, lipindu-și fruntea de tencuială.

Când își potoli respirația, se întoarse, dorindu-și brusc să plângă — de furie, de disperare, de ușurare. Nainsi se întorsese.

— Nici nu-ți poți imagina cât de bucuros sunt că te văd!

— Se vede, Alteță.

Kai închise ochii.

— Habar nu ai. Ultimele câteva zile. Eram sigur că cercetările noastre se duseseră pe apa sâmbetei.

— Toate înregistrările par a fi intacte, Alteță.

— Bun. Trebuie să ne continuăm investigația imediat — acum e mai important ca niciodată.

Încercă să-și țină în frâu panica mistuitoare. Încoronarea lui urma să aibă loc de-abia peste nouă zile. Regina Levana nu se afla de nici douăzeci și patru de ore pe Pământ și deja întorsese cu susul în jos negocierile lor în privința alianței. Ce alte secrete putea dezvălui înainte de încoronarea lui, când rolul de a-și proteja țara avea să cadă cu adevărat asupra lui?

Capul îi bubuia. Kai o disprețuia — pentru tot ce era, pentru tot ce făcuse, pentru cum transformase suferința Pământului într-un joc politic.

Dar ea se înșela dacă se aștepta ca el să devină marioneta ei. Avea s-o sfideze pe cât de mult putea, în orice fel putea. Avea s-o găsească pe prințesa Selene. Dr. Erland avea să multiplice antidotul. Dacă se putea, nici măcar n-avea de gând să danseze cu Levana la balul acela tâmpit — s-o ia naiba de diplomație.

Aducerea aminte a balului împrăștie brusc norii de furtună din gândurile lui Kai. Deschizând un ochi, își coborî privirea spre android.

— De ce n-a venit și mecanicul cu tine?

— A venit, răspunse Nainsi. Am lăsat-o așteptând în afara palatului. Nu i s-a permis să intre fără un permis de trecere oficial.

— În afara palatului? Mai e acolo?

— Așa cred, Alteță.

Kai strânse fiola din buzunar.

— A menționat cumva ceva legat de bal? Cum că s-ar fi răzgândit?

— N-a menționat nimic legat de bal.

— Aha, am înțeles.

Înghițind, își scoase mâinile din buzunare și își frecă palmele de pantaloni, dându-și seama cât de tare îl înfierbântase furia pe care și-o reprimase.

— Sper din toată inima că s-a răzgândit.

Douăzeci și patru

Cinder se ghemui rezemată de zidul care străjuia palatul, simțind prin tricou răceala pietrei. Mulțimea plecase, iar singurul semn că fuseseră acolo erau pancartele călcate în picioare. Până și paznicii abandonaseră curtea, deși poarta elegantă din fier rămăsese încuiată. Din când în când, două garguie *qilin* din piatră, cocoțate deasupra lui Cinder, trimiteau un puls magnetic care îi zumzăia în urechi.

Mâna i se oprise în sfârșit din tremurat. Avertismentele din câmpul vizual în sfârșit dispăruseră. Dar confuzia rămăsese, la fel de insistentă ca întotdeauna.

Era lunară. În regulă.

Era o specie rară de lunară, o scoică, incapabilă să manipuleze gândurile și sentimentele celorlalți, dar și imună la acest tip de manipulare.

În regulă.

Dar atunci, de ce farmecul Levanei o afectase la fel ca pe ceilalți?

Dr. Erland fie greșea, fie mințea. Poate că ea nu era deloc lunară și el se înșelase. Poate că imunitatea ei în fața bolii se datora altor lucruri.

Scoase un mârâit frustrat. Nu fusese niciodată curioasă să știe că trecutul ei, povestea ei, fuseseră atât de intense. Trebuia să afle adevărul.

Huruitul porților pe șinele lor îngropate o făcu să tresară. Cinder ridică privirea, zărind un android de un alb imaculat îndreptându-se spre ea pe drumul pavat.

— Linh Cinder?

Acesta întinse un scaner. Clipind, Cinder se ridică în picioare, ținându-se de zid.

— Da? spuse ea, întinzând încheietura mâinii.

Scanerul bipăi, iar androidul, fără să se oprească de tot, își întoarse torsul la 180 de grade și porni înapoi spre palat.

— Urmează-mă.

— Stai... ce?

Privirea îi țâșni temătoare spre balconul în care se aflase mai devreme regina lunară.

— Alteța Sa Imperială dorește să schimbe o vorbă cu tine.

Verificându-și mănușile, Cinder aruncă o privire spre drumul care avea s-o ducă departe de palat, înapoi la siguranța de a fi o fată invizibilă într-un oraș foarte mare. Expirând lent, se întoarse și urmă androidul.

Ușile elegante de la intrare, înalte cât două etaje, erau aurite și aproape orbitoare cu soarele care se răsfrângea în ele în timp ce se deschideau. Vestibulul din spatele lor era binecuvântat de răcoros și plin cu sculpturi din jad, flori exotice, voci și pași a zeci de diplomați și angajați ai guvernului grăbiți, combinate cu cântecul liniștitor al apei care susura — însă Cinder de-abia băgă de seamă toate astea. Era panicată la gândul de a se trezi față-n față cu regina Levana, până ce se trezi în schimb față-n față cu prințul Kai. El aștepta rezemat de o coloană sculptată.

Se îndreptă când o văzu și surâse, dar nu era unul dintre acele zâmbete luminoase și relaxate ale lui. De fapt, părea epuizat.

Cinder înclină capul.

— Alteță.

— Linh-mèi. Nainsi mi-a spus că mă așteptai afară.

— Nu lăsau pe nimeni să intre în palat. Voiam doar să mă asigur că a ajuns în siguranță.

Își duse mâinile la spate.

— Sper ca problemele dumneavoastră de siguranță națională să se rezolve curând.

Cinder încercă să folosească un ton lejer, dar văzu că prințul șovăi înainte să răspundă.

Își coborî privirea spre android.

— Asta-i tot, spuse el, și așteptă până ce androidul dispăru într-un alcov de la intrare, înainte să continue: Îți cer scuze că ți-am furat din timp, dar voiam să-ți mulțumesc personal c-ai reparat-o.

Cinder ridică din umeri.

— A fost o onoare. Sper... Sper să găsești ceea ce cauți.

Ochii lui Kai se mijiră în mod suspicios, și aruncă o privire peste umăr în timp ce două femei bine îmbrăcate treceau pe lângă ei, una vorbind animat, cealaltă dând din cap a încuviințare, fără să le acorde vreo atenție lui Cinder și Kai. După ce trecură, Kai expiră și se întoarse spre ea.

— A intervenit ceva. Trebuie să vorbesc cu Dr. Erland.

Cinder dădu din cap a încuviințare, poate un pic prea tare.

— Desigur, spuse ea, pornind cu spatele spre ușile masive. Acum, că Nainsi s-a întors, eu am să...

— Ai vrea să mă însoțești?

Se opri brusc din mers.

— Poftim?

— Poți să-mi spui ce-ai aflat. Ce anume era în neregulă cu ea.

Cinder își frământă mâinile, nesigură dacă furnicătura pe care o simțea pe piele era încântare sau ceva mai apropiat de teamă. Gândul că regina era prezentă în palat nu-i dădea pace. Totuși, se trezi reprimându-și un rânjet stupid.

— Da. Desigur.

Kai păru ușurat când dădu din cap spre un coridor lat.

— Așadar, ce *anume* era în neregulă cu ea? întrebă el în timp ce înaintau prin vestibulul maiestuos.

— Un cip, răspunse Cinder. Cred că cipul de comunicare directă i-a întrerupt conexiunea de pornire. N-a fost nevoie decât să i-l scot pentru a o trezi.

— Cipul de comunicare directă?

Cinder analiză oamenii care mărșăluiau prin jurul lor și observă că niciunul nu părea interesat de prințul moștenitor. În orice caz, își coborî vocea când răspunse:

— Exact, COM-D-ul. Nu tu l-ai instalat?

Kai clătină din cap.

— Nu. Noi folosim COM-D-uri când ținem conferințe internaționale, dar cu excepția lor, eu nu cred c-am mai văzut vreunul. De ce ar pune cineva unul într-un android?

Cinder strânse din buze, gândindu-se la lucrurile pe care Nainsi le spusese când se trezise. Probabil că atunci când devenise inconștientă transmitea aceleași informații, cel mai probabil prin conexiunea de comunicare directă.

Dar cine le primise?

— Cinder?

Ea trase de marginea mănușii. Voia să-i spună că știa despre investigația lui, că probabil și altcineva aflase, dar nu voia să divulge nimic pe coridoarele aglomerate ale palatului.

— Probabil că cineva a avut acces la ea, chiar înainte să se avarieze. Pentru a instala cipul.

— De ce i-ar instala cineva un cip defectuos?

— Nu cred că era cu totul defectuos. Se pare că unele date au fost trimise prin conexiune înainte ca Nainsi să cedeze.

— Ce...

Kai șovăi. Cinder observă agitația din ochii lui, postura lui încordată. Își apropie capul de ea, de-abia încetinind.

— Ce fel de informații pot fi trimise prin comuri directe?

— Orice poate fi trimis pe rețea.

— Dar dacă cineva ar fi accesat-o așa, de departe, n-ar fi putut... Vreau să zic, ea ar fi trebuit să-i permită accesul la orice informații pe care persoana respectivă le-a primit, nu-i așa?

Cinder deschise gura, dădu să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Nu știu. Nu sunt sigură cum ar trebui să funcționeze un com direct într-un android, mai ales unul care nu era echipat pentru el în primul rând. Dar există posibilitatea ca cel care a pus cipul în ea să fi sperat să capete ceva informații. Posibil... informații specifice.

Kai căzuse pe gânduri în timp ce traversară podul de sticlă închis care dădea spre aripa de cercetare.

— Așadar, cum aflu cine a pus acel cip în ea și ce anume a aflat?

Cinder înghiți.

— Am încercat să inițiez conexiunea, dar se pare că a fost dezactivată. Am să mai încerc, dar în momentul de față nu am nicio posibilitate de a afla cine se afla la capătul celălalt. Cât despre ce anume a aflat...

Prinzând aluzia din tonul ei, Kai se opri din mers și se întoarse spre ea, cu ochii înflăcărați.

Cinder își coborî vocea, vorbind repede.

— Știu ce anume căutai. Am auzit o parte din informațiile pe care le-a descoperit Nainsi.

— *Eu* încă habar nu am ce a descoperit.

Cinder încuviință.

— E... interesant.

Privirea lui se lumină când se apropie de ea, răsucindu-și gâtul.

— E în viață, nu-i așa? Nainsi știe unde s-o găsească?

Cinder clătină din cap, frica punând stăpânire pe ea, știind că Levana se afla prin apropiere.

— Nu putem vorbi despre asta aici. Și, oricum, Nainsi știe mai multe decât mine.

Kai se încruntă și făcu un pas înapoi, dar ea vedea că gândurile încă nu-i dădeau pace, pe când el pornea spre zona ascensoarelor și îi dădea instrucțiuni androidului de acolo.

— Așadar, spuse el, împreunându-și brațele în timp ce așteptau. Mi-ai spus că Nainsi are informații importante, dar și că o persoană necunoscută s-ar putea să aibă acele informații.

— Mă tem că da, zise Cinder. De asemenea, cipul era neobișnuit. Nu era făcut din silicon sau carbon. Nu semăna cu niciun cip pe care l-am văzut vreodată.

Kai privi spre ea, cu sprâncenele unite.

— Ce vrei să spui?

Cinder ridică degetele de parcă avea cipul între ele, imaginându-și-l.

— După mărime și formă, ziceai că e un cip normal. Dar era strălucitor. Precum... o nestemată minusculă. Oarecum sidefat.

Lui Kai i se scurse sângele din obraji. O clipă mai târziu, închise ochii și făcu o grimasă.

— E lunar.

— Poftim? Ești sigur?

— Navele lor sunt construite din același material. Nu sunt sigur ce anume e, dar...

Blestemă, frecându-și degetul mare de tâmplă.

— Probabil c-a fost Sybil sau paznicul ei. Au sosit cu câteva zile înainte ca Nainsi să se strice.

— Sybil?

— Taumaturgul Levanei. Lacheul care îi face toate treburile murdare.

Cinder simți o apăsare puternică în plămâni. Dacă informațiile ajunseseră la această Sybil, cel mai probabil le aflase și regina.

— Ascensorul B pentru Alteța Sa Imperială, anunță androidul în timp ce ușile celui de-al doilea lift se deschiseră.

Cinder îl urmă pe Kai înăuntru, neputând să nu arunce o privire spre camera de supraveghere din tavan. Dacă lunarii pătrunseseră într-un android regal, ar fi putut pătrunde în orice altceva de la palat.

Își dădu o șuviță de păr pe după ureche, paranoia ei forțând-o să se comporte normal în timp ce ușile se închiseră.

— Să înțeleg că lucrurile nu decurg prea bine cu regina?

Kai făcu o grimasă, ca și când era cel mai dureros subiect din lume, și se rezemă de perete. Lui Cinder i se strânse inima când văzu mina sa regală părăsindu-l. Își coborî privirea spre vârful ghetelor ei.

— Nu credeam că e cu putință să urăsc pe cineva la fel de mult pe cât o urăsc pe ea. E diabolică.

Cinder tresări.

— Crezi că e în regulă să... Vreau să zic, dacă a pus cipul ăla în androidul tău...

Pricepu imediat la ce se referă. Ridică privirea spre camera de supraveghere, după care dădu din umeri.

— Nu-mi pasă. Știe c-o urăsc. Crede-mă, nu se sinchisește să schimbe asta.

Cinder își linse buzele.

— Am văzut ce le-a făcut protestatarilor.

Kai încuviință.

— N-ar fi trebuit s-o las să-i înfrunte. Odată ce ajunge pe ecrane rapiditatea cu care i-a controlat, orașul va cădea pradă haosului.

Își împreună mâinile, ridicând umerii spre urechi.

— În plus, acum are impresia că adăpostim intenționat fugari lunari.

Lui Cinder i se opri inima în loc.

— Serios?

— Știu, e absurd. *Ultimul* lucru pe care mi-l doresc e și mai mulți lunari însetați de putere umblând de nebuni prin țara mea. De ce aș...? *Ahhh!* E atât de *frustrant*!

Cinder își frecă brațele, devenind brusc agitată. Ea era motivul pentru care Levana credea că prințul adăpostea lunari. Nu se gândise că îl punea și pe Kai în primejdie dacă era observată de regină.

Când Kai rămase tăcut, îndrăzni să arunce o privire spre el și observă că se zgâia spre mâinile ei. Cinder le ridică la piept, verificându-și mănușile, dar erau în regulă.

— Ți le scoți vreodată? întrebă el.

— Nu.

Kai lăsă capul într-o parte, uitându-se la ea de parcă putea să privească direct prin învelișul metalic din capul ei. Intensitatea privirii lui nu cedă.

— Cred c-ar trebui să mergi la bal cu mine.

Cinder își strânse degetele. Expresia lui era prea sinceră, prea sigură. Nervii îi zbârnâiau.

— Pe stelele mele, murmură ea. Nu m-ai mai invitat o dată?

— De data asta speram să primesc un răspuns mai favorabil. Și se pare că devin din ce în ce mai disperat.

— Ce fermecător!

Kai schiță un zâmbet.

— Te rog!?

— De ce?

— De ce nu?

— Vreau să zic, de ce *eu*?

Kai își vârî degetele mari în buzunare.

— Astfel încât, dacă planotorul meu de evadare se strică, să am pe cineva la îndemână ca să-l repare?

Cinder își dădu ochii peste cap și se trezi incapabilă să-l privească din nou, uitându-se în schimb la butonul roșu de urgență de lângă ușile ascensorului.

— Vorbesc serios. Nu pot merge singur. Și *chiar* nu vreau să merg cu Levana.

— Ei bine, există vreo două sute de mii de fete singure în acest oraș care ar face moarte de om pentru acest privilegiu.

Între ei se așternu tăcerea. El nu o atingea, dar ea putea să-i simtă prezența, caldă și copleșitoare. Putea să simtă ascensorul devenind tot mai cald, în pofida faptului că termometrul ei o asigura că nimic nu se schimbase.

— Cinder!

Nu se putu abține. Se uită la el. Apărătorile ei cedară un pic când întâlni acei ochi căprui sinceri. Încrederea lui fusese înlocuită de griji. Nesiguranță.

— Două sute de mii de fete, spuse el. De ce nu tu?

Cyborg. Lunară. Mecanic. Era ultimul lucru pe care și-l dorea el.

Cinder deschise buzele, iar ascensorul se opri.

— Îmi pare rău. Dar crede-mă... nu vrei să mergi cu mine.

Ușile se deschiseră și tensiunea îi dădu drumul. Ieși repede din lift, cu capul plecat, încercând să nu se uite la micul grup de oameni care așteptau un ascensor.

— Vino cu mine la bal!

Ea înlemni. Toată lumea de pe culoar înlemni.

Cinder se întoarse. Kai încă se afla în ascensorul B, ținând ușa cu o mână.

Avea nervii întinși la maximum și toate sentimentele pe care le simțise în ultima oră se transformară într-o singură senzație revoltătoare — exasperare. Culoarul era plin de doctori, asistente, androizi, oficiali, tehnicieni, care căzură cu toții într-o tăcere stânjenitoare și se uitau la prințul și fata cu pantaloni cargo bufanți cu care el flirta.

Flirta.

Îndreptându-se de spate, Cinder se retrase în ascensor și îl împinse înăuntru, fără ca măcar să-i pese c-o făcuse cu mâna metalică.

— Ține liftul, îi spuse el androidului în timp ce ușile îi închideau înăuntru, după care zâmbi. Asta ți-a atras atenția.

— Ascultă, spuse ea. Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Dar nu pot să merg la bal cu tine. Trebuie să ai încredere în mine în privința asta.

El își coborî privirea spre mâna ei înmănușată de pe pieptul lui. Cinder dădu înapoi, încrucișându-și brațele la piept.

— De ce? De ce nu vrei să mergi cu mine?

Cinder pufni.

— Nu e vorba că nu vreau să merg *cu tine*, ci că nu merg *deloc*.

— Deci *vrei* să mergi cu mine.

Cinder se îndreptă de spate.

— Nu contează. Fiindcă nu pot.

— Dar am nevoie de tine.

— Ai *nevoie* de mine?

— Da. Nu înțelegi? Dacă îmi petrec tot timpul cu tine, atunci regina Levana nu mă poate chema să conversăm sau să...

Se înfioră.

— Dansăm.

Cinder dădu înapoi ușor ametită, pierzându-și concentrarea. Regina Levana. Firește că asta era despre regina Levana. Ce îi spusese Peony cu mult timp în urmă? Niște zvonuri legate de o alianță matrimonială?

— Nu că am ceva împotriva dansului. Pot dansa. Dacă vrei să dansezi.

Cinder miji ochii spre el.

— Poftim?

— Sau nu, dacă nu vrei. Sau dacă nu știi cum. Lucru de care n-ar trebui să-ți fie rușine.

Începu să-și frece fruntea, simțind că o ia cu dureri de cap, dar se opri când își dădu seama că mănușile îi erau murdare.

— Nu pot, chiar nu pot să merg, spuse ea. Vezi tu...

Nu am rochie. Adri n-o să mă lase. Regina Levana m-ar omorî.

— E vorba de sora mea.

— *Sora* ta?

Cinder își umezi gâtul și își coborî privirea în podeaua din lemn negru lustruit. Chiar și ascensoarele erau de o frumusețe excepțională la palat.

— Da. Sora mea mai mică. E bolnavă de molimă. Și n-ar mai fi la fel fără ea, iar eu nu pot să merg... N-am să merg. Îmi pare rău!

Cinder fu surprinsă se descopere cât de convingătoare erau cuvintele ei, chiar și pentru ea. Se întreba dacă detectorul ei de minciuni s-ar fi activat, în cazul în care ar fi putut s-o vadă.

Kai se rezemă din nou de perete, cu părul în ochi.

— Nu, mie îmi pare rău. N-am știut.

— N-aveai de unde.

Cinder își frecă palmele de coapse. Pielea i se înfierbântase sub mănuși.

— De fapt, există ceva... ce-aș vrea să-ți spun. Dacă e în regulă.

Kai înălță capul, curios.

— Doar că ei i-ar plăcea ca tu să știi câte ceva despre ea. Ăăă... o cheamă Peony. Are paisprezece ani și e îndrăgostită până peste cap de tine.

El ridică din sprâncene.

— Mă gândeam dacă, prin cine știe ce minune, ea ar supraviețui... crezi c-ai putea s-o inviți la un dans? La bal?

Cinder își simți gâtul iritat când rosti cuvintele, știind că miracolele nu există. Dar trebuia să întrebe.

Kai se uită lung la ea și dădu din cap lent și hotărât.

— Ar fi plăcerea mea.

Cinder își coborî capul.

— Am să-i transmit răspunsul tău, astfel încât să se mai înveselească și să aibă un lucru pe care să-l aștepte cu nerăbdare.

Cu coada ochiului, Cinder îl văzu pe Kai băgând o mâna în buzunar și strângând-o pumn.

— Oamenii probabil că devin suspicioși, spuse Cinder. Zvonurile se vor răspândi cât ai zice pește.

Încheie comentariul cu un chicotit, dar Kai nu i se alătură. Când îndrăzni să se uite din nou la el, observă că privea în gol spre peretele cu lambriuri din spatele ei, având umerii pleoștiți.

— Ești bine?

Începu să încuviințeze, dar se opri.

— Levana crede că poate să mă învârtă pe degete ca pe o marionetă, zise el, încruntându-se. Și tocmai mi-am dat seama că s-ar putea să aibă dreptate.

Cinder își făcu de treabă cu mănușile. Cât de ușor era să uite cu cine vorbea, și toate lucrurile pe care probabil le avea pe cap, lucruri mult mai importante decât ea. Mai importante chiar și decât Peony.

— Am senzația că, indiferent ce-aș face, o să stric totul, spuse el.

— Ba nu, n-ai s-o faci.

Își dorea să întindă mâna spre el, dar se abținu.

— Vei fi unul dintre acei împărați pe care toată lumea îi adoră și îi admiră.

— Mda, sigur.

— Vorbesc serios. Uită-te cât de mult îți pasă, cât de tare te străduiești, și încă nici măcar n-ai devenit împărat. În plus, continuă ea, ascunzându-și mâinile, nu e ca și cum ai fi singur. Ai sfetnici și reprezentanți provinciali și secretari și trezorieri și... Vreau să zic, zău așa, câte daune poate produce un om de unul singur?

Kai râse fără prea mare tragere de inimă.

— Nu prea reușești să mă faci să mă simt mai bine, dar apreciez efortul, zise el, ridicând ochii spre tavan. Oricum, n-ar trebui să-ți spun astea. Nu sunt probleme tale, ca să-ți faci griji. Doar că... mi-e ușor să vorbesc cu tine.

Cinder se foi.

— E oarecum problema mea. Vreau să zic, cu toții trebuie să locuim aici.

— Ai putea să te muți în Europa.

— Știi, m-am tot gândit la asta în ultima vreme.

Kai râse din nou, iar de data asta din inimă.

— Dacă ăsta nu e un vot de încredere, atunci nu știu ce e.

Cinder își coborî capul.

— Uite ce e, știu că faci parte din familia regală și tot tacâmul, dar cred că oamenii încep să-și piardă răbdarea pentru ascenso...

I se tăie respirația când Kai se aplecă, atât de aproape, încât era sigură pentru o clipă că intenționa s-o sărute. Înlemni, cuprinsă de un val de panică, și de-abia reuși să ridice privirea.

În loc s-o sărute, șopti:

— Închipuie-ți că există un leac, dar ar trebui să plătești un preț atât de mare pentru descoperirea lui, încât asta ți-ar distruge complet viața. Ce-ai face?

Aerul cald o învălui din cap până-n picioare. Era atât de aproape, încât putea să simtă un miros vag de săpun venind dinspre el.

O privea fix, așteptând, un pic disperat.

Cinder își umezi gura.

— Să-mi distrug viața pentru a salva un milion de alte vieți? Nu prea aș avea de-ales.

Kai întredeschise buzele — ea nu avu de ales decât să se uite la ele și apoi imediat în ochii săi. Aproape că putea număra genele negre din jurul lor. Dar apoi o tristețe îi acapară privirea.

— Ai dreptate. Nu prea ai de-ales.

Trupul ei tânjea deopotrivă să elimine spațiul dintre ei și să-l împingă. Anticiparea care îi încălzi buzele făcea ca aceste lucruri să fie imposibile.

— Alteță?

Își ridică fața spre el, o mișcare de-abia perceptibilă. Ascultă respirația lui precipitată și, de data asta, ochii lui fură cei care căzură spre buzele ei.

— Îți cer scuze, spuse el. Sunt sigur că e îngrozitor de nepotrivit, dar... se pare că viața mea e pe cale de a fi distrusă.

Cinder ridică din sprâncene, întrebătoare, dar el nu-și dezvoltă ideea. Degetele lui, ușoare ca aerul, îi mângâiară cotul. Își lăsă capul într-o parte. Cinder nu se putea mișca, de-abia reușind să-și umezească buzele în timp ce ochii i se închiseră.

Durerea explodă în capul ei. Îi coborî pe șira spinării.

Cinder icni și se aplecă, apucându-se de abdomen. Lumea se hurducăi. Acidul îi arse gâtul. Kai strigă și o prinse când se împletici, ajutând-o să se așeze pe podeaua ascensorului.

Cinder tremura lipită de el, ametită.

Durerea dispăru la fel de repede cum apăruse.

Cinder gâfâia, aplecată peste brațul lui Kai. Vocea lui se auzea întrerupt prin timpanele ei — numele ei, iar și iar. Cuvinte înăbușite. *Te simți bine? Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?*

Era fierbinte, mâna îi transpira în interiorul mănușii, iar fața îi ardea. La fel ca înainte, când Dr. Erland o atinsese. Ce i se întâmpla?

Își linse buzele. Își simțea limba ca de vată în gură.

— Sunt bine, spuse ea, întrebându-se dacă era adevărat. A trecut. Sunt bine.

Închise ochii strâns și așteptă, temându-se că și cea mai mică mișcare ar aduce durerea înapoi.

Kai o mângâie pe frunte, pe păr.

— Ești sigură? Poți să mergi?

Dădu din cap și se forță să-l privească.

Kai țipă și dădu brusc înapoi, cu mâna rămasă la câțiva centimetri de fruntea lui Cinder. O cuprinse un val de teamă. Oare i se vedea afișajul retinal?

— Ce? întrebă ea, ascunzându-și fața în spatele mâinii, trecându-și agitată degetele peste piele, prin păr. Ce e?

— N-nimic.

Când îndrăzni să-l privească din nou pe Kai, văzu că era derutat și clipea întruna.

— Alteță?

— Nu, n-a fost nimic.

Schiță un zâmbet, neconvingător.

— Probabil c-a fost doar în imaginația mea.

— Poftim?

El clătină din cap.

— N-a fost nimic. Hai.

Se ridică și o ajută să se pună pe picioare.

— Poate c-ar trebui să vedem dacă domnul doctor te poate strecura în agenda lui aglomerată.

Douăzeci și cinci

De când ieșiră din ascensor și până când ajunseră la cabinetul doctorului Erland, Kai primi două comuri — Cinder știa asta deoarece auzise clopoțelul sunând la cureaua lui, însă nu răspunse. Insistă să o ajute pe culoar, în pofida protestelor ei că putea să meargă fără probleme, în pofida privirilor curioase ale celor care treceau pe lângă ei. Privirile curioase nu păreau să-l deranjeze pe prinț la fel de mult pe cât o deranjau pe ea.

Kai nu bătu la ușă când ajunseră la cabinet, iar Dr. Erland, când văzuse cine dăduse buzna fără să anunțe, nu păru surprins.

— S-a întâmplat din nou, îl informă Kai. Leșinul ei sau ce-o fi fost.

Dr. Erland își mută ochii săi albaștri spre Cinder.

— Acum a trecut, spuse ea. Mă simt *bine*.

— Ba nu te simți bine, o contrazise Kai. Ce anume a provocat asta? Ce putem face pentru a o opri?

— O consult imediat, spuse Dr. Erland. O să vedem ce putem face pentru ca asta să nu se mai repete.

Kai se conformă cu acel răspuns, dar nu părea foarte convins.

— Dacă aveți nevoie de fonduri pentru a face cercetarea... sau echipamente speciale, sau orice altceva...

— Haideți să nu ne pripim, spuse doctorul. Probabil că are nevoie de o nouă reajustare.

Cinder strânse din dinți în același timp în care detectorul ei de minciuni se aprinse. Îl mințea din nou pe prinț. O mințea pe ea. Dar Kai nu obiectă și nu puse întrebări. Inspiră adânc și se

întoarse cu fața spre Cinder. Avea o expresie care o făcea să nu se simtă în largul ei — o privire care sugera că era o păpușă de porțelan, ușor de spart.

Și poate și un strop de dezamăgire.

— Serios, mă simt bine.

Putea să-și dea seama că nu era convins, dar n-avea cum să se certe cu ea. Comunicatorul lui sună din nou. În cele din urmă aruncă o privire spre el, după care se încruntă și îl închise.

— Trebuie să plec.

— Evident.

— Premierul Africii a convocat o întrunire cu conducătorii lumii. Foarte plictisitoare și politică. Sfetnicul meu o să sufere o cădere nervoasă.

Cinder ridică din sprâncene într-o manieră care spera să-i dea de înțeles că era în regulă să plece. La urma urmei, el era prinț. Cei mai puternici bărbați și femei de pe Pământ îl convocaseră. Ea înțelegea.

Și totuși, el era în continuare acolo, cu ea.

— Mă simt *bine*, insistă ea. Poți să pleci.

Expresia lui de îngrijorare se îmblânzi. Kai se întoarse spre Dr. Erland și scoase ceva din buzunar, punând-o în mâna bărbatului.

— De asemenea, am venit să vă duc asta.

Dr. Erland își puse ochelarii și ridică fiola de sticlă la lumină. Conținea un lichid transparent.

— Și ce e asta?

— Un dar din partea reginei Levana. Ea pretinde că e un antidot pentru letumoză.

Lui Cinder îi stătu inima în loc. Își îndreptă atenția spre fiolă.

Un antidot?

Peony.

Dr. Erland păli și făcu ochii mari.

— Chiar așa?

— Ar putea fi o șmecherie. Nu știu. Chipurile, e o singură doză — suficientă pentru un adult de sex masculin.

— Înțeleg.

— Așadar, credeți că îl puteți multiplica? Dacă e un leac?

Dr. Erland strânse din buze și coborî fiola.

— Asta depinde de multe lucruri, Alteță, spuse el după o pauză lungă. Dar am să-mi dau toată silința.

— Vă mulțumesc! Dați-mi de știre de-ndată ce găsiți ceva.

— Desigur.

Kai părea ușurat. Se întoarse spre Cinder.

— Iar tu ai să-mi dai de știre dacă...

— *Da!*

— ... te vei răzgândi în privința balului?

Cinder strânse din buze.

Zâmbetul lui Kai nu se reflecta și în privire. Cu o înclinare scurtă spre doctor, plecă. Cinder își îndreptă din nou privirea spre fiolă, pe care doctorul o strângea în pumn, și începu să-și facă speranțe. Dar apoi observă că articulațiile degetelor lui se albiseră și își ridică privirea, trezindu-se pironită sub o privire furtunoasă.

— Ce *cauți* aici? întrebă el, lovind cu mâna liberă în birou.

Cinder tresări, surprinsă de vehemența lui.

— Nu-ți dai seama că regina Levana se află aici, acum, în acest palat? Ce n-ai *înțeles* când ți-am spus să stai departe?

— A trebuit să-i returnez androidul prințului. Face parte din munca mea.

— Tu vorbești de trai. Eu vorbesc de *viață*. Nu ești în siguranță aici!

— Dacă vă interesează, androidul ăla poate fi de o importanță *vitală*.

Strânse din dinți și se abținu cu greu să nu mai zică nimic. Oftând adânc, își scoase mănușile înăbușitoare și le vârî în buzunar.

— În fine, îmi pare rău, dar acum sunt aici.

— Trebuie să pleci. Acum. Dacă ea cere să viziteze laboratoarele?

— De ce i-ar păsa reginei de laboratoarele dumneavoastră?

Se așeză pe scaunul din fața doctorului Erland. El rămase în picioare.

— În plus, e prea târziu. Regina m-a văzut deja.

Se aștepta ca doctorul să explodeze la auzul acestei afirmații, dar în schimb încruntătura îi fu iute înlocuită de groază. Sprâncenele sale stufoase dispărură sub bască. Se așeză încetișor pe scaun.

— Te-a *văzut*? Ești sigură?

Cinder încuviință.

— Eram în curte când se desfășurau protestele. Regina Levana a apărut la unul dintre balcoanele de sus și... a făcut ceva. Mulțimii. Le-a spălat creierele sau i-a fermecat sau cum se numește ce le-a făcut. Absolut toți s-au calmat și au renunțat la proteste. A fost atât de *sinistru*. Ca și când toți au uitat motivul pentru care se aflau acolo, că o *urau*. Și pe urmă pur și simplu au plecat.

— Da, spuse Dr. Erland, punând fiola pe birou. Brusc devine limpede cum de e în stare să-și țină propriul popor sub control, nu-i așa?

Cinder se aplecă, bătând cu degetele metalice în birou.

— Totuși, ceva nu-mi dă pace. Spuneați că scoicile nu sunt afectate de farmecul lunar, nu-i așa? De asta a poruncit ca ei — noi — să fim omorâți?

— Corect.

— Dar pe mine m-a afectat. Am avut încredere în ea, la fel ca toți ceilalți. Asta până când programarea mea s-a activat și a preluat controlul.

Se uită în timp ce Dr. Erland își scoase basca, aranjă cozorocul și și-o puse la loc peste părul lui sur și pufos.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, nu-i așa? Fiindcă eu sunt o scoică.

— Nu, răspunse el, fără prea multă convingere. N-ar fi trebuit să se întâmple.

Se ridică de pe scaun și se întoarse cu fața spre ferestrele înalte cât peretele.

Pe Cinder o mâncau degetele să se întindă și să înhațe fiola de pe birou, dar se abținu. Antidotul — dacă era așa ceva — era menit pentru toată lumea.

Înghițind, se sprijini de speteaza scaunului.

— Domnule doctor? Nu păreți prea surprins.

El ridică o mână și bătu cu două degete peste gură înainte să se întoarcă încet spre ea.

— Ți-am interpretat greșit diagnosticul.

Minciună.

Cinder își strânse mâinile în poală.

— Sau mai degrabă nu mi-ați spus adevărul.

Își uni sprâncenele, dar nu negă.

Cinder strânse din degete.

— Deci nu sunt lunară?

— Nu, nu. Categoric ești lunară.

Adevăr.

Se scufundă în scaun, dezamăgită.

— Am făcut niște investigații în ceea ce privește familia ta, domnișoară Linh.

Probabil că doctorul văzuse cum i se luminase privirea, deoarece ridică repede ambele mâini.

— Mă referam la familia ta *adoptivă*. Știai că tutorele tău decedat, Linh Garan, proiecta sisteme de android?

— Ăăă...

Cinder se gândi la diplomele și trofeele care se aflau pe polița șemineului din camera de zi a lui Adri.

— Îmi sună destul de cunoscut.

— Ei bine, cu un an înainte de operația ta, el a dezvăluit o invenție la târgul de știință din Noul Beijing. Un prototip. L-a numit sistem de securitate bioelectric.

Cinder se uită lung.

— Ce anume?

Ridicându-se, Dr. Erland butonă monitorul până ce o hologramă familiară se deschise în fața lor. Făcu să apară în primplan gâtul lui Cinder, unde se vedea o mică pată neagră pe partea de sus a șirei spinării.

— Asta.

Cinder duse mâna la ceafă, masând-o.

— E un dispozitiv care se leagă de sistemul nervos al unei persoane. Are două funcții — pe un pământean, previne manipulările externe asupra bioelectricității lui personale. Pe scurt, face în așa fel încât să fie imun în fața controlului lunar. Pe de altă parte, când e instalat pe un lunar, îl împiedică să manipuleze bioelectricitatea altora. E ca și cum ai pune un lacăt pe harul lunar.

Cinder clătină din cap, frecându-se în continuare la ceafă.

— Un lacăt? Pe magie? E posibil așa ceva?

Dr. Erland ridică un deget spre ea.

— Nu e magie. Când o numești așa nu faci decât să le oferi și mai multă putere.

— Mă rog. Chestia asta bioelectrică. E posibilă?

— Evident. Harul lunar e abilitatea de a-ți folosi creierul pentru a manipula și controla energia electromagnetică. Pentru a bloca această abilitate ar fi necesară modificarea sistemului nervos atunci când pătrunde în trunchiul cerebral, și să reușești să faci asta fără să afectezi mișcările și sistemul senzorial ar fi... de-a dreptul impresionant. Realmente ingenios.

Rămasă cu gură căscată, Cinder îl urmări pe doctor cu privirea în timp ce se așeză pe scaun.

— S-ar fi îmbogățit peste noapte, concluzionă ea.

— Dacă ar fi supraviețuit, probabil că da, aprobă doctorul, oprind ecranul. Când a dezvăluit invenția la târg, prototipul încă nu fusese testat, iar contemporanii lui erau sceptici — pe bună dreptate. Mai întâi trebuia să-l testeze.

— Și pentru asta avea nevoie de un lunar.

— Ideal era să folosească atât un lunar, cât și un subiect pământean — astfel încât să testeze ambele funcții separat. Nu am idee dacă a găsit un subiect pământean, dar e clar că te-a găsit pe tine, și și-a instalat invenția pentru a te împiedica să-ți folosești harul. Asta explică de ce nu ți-ai putut folosi harul de la operație încoace.

Cinder își legăna piciorul, neliniștită.

— Nu mi-ați interpretat greșit diagnosticul. Ați știut asta de la bun început. Din clipa în care ați intrat în acel laborator, ați *știut* că eram lunară și că aveam acest lacăt absurd și... ați *știut*!

Dr. Erland își frământă mâinile. Pentru prima dată, Cinder observă un inel de aur pe degetul său.

— Ce mi-ați făcut? întrebă ea, ridicându-se. Când m-ați atins și m-a durut atât de tare și am leșinat și... apoi s-a întâmplat din nou azi. Ce anume provoacă asta? Ce mi se-ntâmplă?

— Calmează-te, domnișoară Linh.

— De ce? Ca să mă puteți minți în continuare, așa cum l-ați mințit și pe prinț?

— Dacă am mințit, a fost doar ca să te protejez.

— Să mă protejați de ce?

Dr. Erland își uni vârfurile degetelor.

— Înțeleg că ești derutată...

— Ba nu, nu înțelegeți nimic! Acum o săptămână știam exact cine eram, *ce* eram, și poate că eram un cyborg de nimic, dar cel puțin știam asta. Iar acum... acum sunt lunară, o lunară care chipurile ar avea un har magic, dar nu-l poate folosi, iar

acum există o regină nebună care, din cine știe ce motiv, vrea să mă *omoare*.

NIVELURI ÎNALTE DE ADRENALINĂ, o avertiză panoul ei de control. COMPORTAMENT RECOMANDAT: RESPIRAȚII LENTE, MĂSURATE. NUMĂRÂND 1, 2, 3...

— Domnișoară Linh, te rog, *calmează-te*. De fapt, e un lucru bun că ai fost aleasă să primești acest lacăt.

— Sunt sigură că aveți dreptate! *Ador* să fiu tratată ca un cobai, nu știați?

— Îți place sau nu, lacătul ți-a fost de folos.

— Cum?

— Dacă ai înceta să zbieri, aș putea să-ți spun.

Își mușcă buza și simți că respirația i se stabiliza aproape împotriva voinței ei.

— Bine, dar de data asta vă rog să-mi spuneți adevărul.

Împreunându-și brațele, se așeză la loc.

— Domnișoară Linh, uneori mă scoți din sărite, spuse Dr. Erland oftând și scărpinându-se la tâmplă. Vezi tu, manipularea bioelectricității e atât de naturală pentru lunari, încât e imposibil să n-o folosească, mai ales la o vârstă atât de fragedă. Lăsată de capul tău, ai fi atras prea multă atenție. E ca și cum ți-ai fi tatuat cuvântul „lunară" pe frunte. Și chiar dacă ai fi *putut* să înveți să-l controlezi, harul e o parte atât de fundamentală a structurii noastre interne, încât modificarea lui ar putea crea efecte adverse psihologice devastatoare — halucinații, depresie... chiar și nebunie.

Dr. Erland își uni vârfurile degetelor și așteptă.

— Așadar, vezi tu, lacătul de pe harul tău te-a protejat, în multe feluri, de tine însăți.

Cinder îl privea fix.

— Ai înțeles cum v-a fost asta de folos amândurora? continuă doctorul. Linh Garan a avut un subiect, iar tu ai putut să te integrezi printre pământeni fără s-o iei razna.

Cinder se lăsă ușor în față.

— Structurii *noastre?*

— Poftim?

— Ați spus că harul e „o parte fundamentală a structurii *noastre* interne"

Doctorul se ridică, aranjându-și reverele halatului său.

— Ah, așa am spus?

— Sunteți lunar!

Își scoase basca și o aruncă pe birou. Părea mai scund fără ea. Mai în vârstă.

— Nu mă minți!

— Nu aveam de gând s-o fac, domnișoară Linh. Încerc doar să mă gândesc cum să-ți explic asta într-o manieră care să te facă să te uiți la mine mai puțin acuzator.

Încleștându-și maxilarul, Cinder sări din nou de pe scaun și se îndepărtă cu spatele de birou. Îl privea fix, dur, ca și când lui chiar putea să-i apară pe frunte un tatuaj pe care să scrie „lunar"

— Cum aș putea crede o iotă din ce spuneți? Cum aș putea ști că nu mă spălați pe creier chiar în acest moment?

El ridică din umeri.

— Dacă ar fi să mă apuc de fermecat oameni toată ziua, cel puțin m-aș face să par mai înalt, nu crezi?

Cinder se încruntă, ignorându-l. Se gândi la regina de pe balcon, la cum optobionica ei o avertizase de o minciună chiar și când nu fusese spus nimic. Cumva, creierul ei era capabil să distingă între realitate și iluzie, chiar și atunci când ochii ei nu puteau.

Mijind ochii, ridică un deget spre doctor.

— Dumneavoastră *chiar* v-ați folosit harul ca să mă controlați. Când ne-am cunoscut. M-ați... m-ați spălat pe creier. La fel ca regina. M-ați făcut să am încredere în dumneavoastră.

— Fii serioasă. Mă atacai cu o cheie franceză.

Furia ei începu să pălească. Dr. Erland își deschise palmele spre ea.

— Te asigur, domnișoară Linh, că în cei doisprezece ani de când mă aflu pe Pământ, nu am abuzat nici măcar o dată de harul meu, și plătesc în fiecare zi prețul pentru această decizie. Stabilitatea mea mentală, sănătatea mea psihologică, simțurile mele, toate se resimt fiindcă refuz să manipulez gândurile și sentimentele celor din jurul meu. Nu toți lunarii sunt de încredere, știu bine asta, dar în mine *poți* avea încredere.

Cinder înghiți în sec și cuprinse cu brațele speteaza scaunului.

— Kai știe?

— Firește că nu. Nimeni nu știe.

— Dar lucrați la palat. Îl vedeți pe Kai tot timpul. Și împăratul Rikan!

O scânteie de iritare se aprinse în ochii albaștri ai doctorului Erland.

— Da, și de ce te-ar deranja asta pe tine?

— Fiindcă sunteți *lunar*!

— La fel ca tine. Ar trebui să-mi fac griji pentru siguranța prințului doar fiindcă te-a invitat la bal?

— Asta-i altceva!

— Domnișoară Linh, nu fi absurdă. Înțeleg că ai prejudecăți. În multe feluri, sunt de înțeles, ba chiar justificate, ținând cont de istoria Pământului cu Luna. Dar asta nu înseamnă că toți suntem niște diavoli lacomi și egoiști. Crede-mă, nu există nicio persoană pe planeta asta care își dorește mai mult decât mine s-o vadă pe Levana dată jos de pe tron. Aș omorî-o cu mâna mea, dacă aș putea.

Doctorul se făcu roșu la față, iar ochii îi ardeau.

— În regulă.

Cinder strânse tare perna spătarului, până ce simți materialul cedând sub degetele ei de oțel.

— Pot accepta asta. Nu toți lunarii sunt diavoli, și nu toți lunarii pot fi cu ușurință spălați pe creier ca s-o urmeze pe

Levana. Dar chiar și dintre aceia care își doresc s-o sfideze, câți și-ar risca viețile ca să fugă?

Făcu o pauză, fixându-l cu privirea pe doctor.

— Așa că *dumneavoastră* de ce ați făcut-o?

Dr. Erland se foi ca și când urma să se ridice, dar, după ce șovăi o clipă, umerii îi cedară, dezumflându-se.

— Ea mi-a omorât fata.

Adevăr.

Cinder se trase înapoi.

— Cea mai rea parte, continuă doctorul, e că dacă ar fi fost un alt copil, mi s-ar fi părut în regulă.

— Poftim? De ce?

— Fiindcă ea era o scoică.

Își luă basca de pe birou și o studie în timp ce vorbea, plimbându-și degetele peste modelul în carouri.

— În trecut fusesem de acord cu legile, gândindu-mă că scoicile erau periculoase. Că societatea noastră avea să se năruie dacă lor li se permite să trăiască. Dar nu și fetița *mea*.

Un zâmbet ironic i se strecură pe buze.

— După ce s-a născut, am vrut să fug, s-o aduc pe Pământ, dar soția mea era și mai devotată Maiestății Sale decât fusesem eu. Nu voia să aibă nimic de-a face cu copila. Așa că micuța mea Crescent Moon a fost luată, la fel ca toți ceilalți.

Își puse basca la loc pe cap și miji din ochi spre Cinder.

— Acum ar fi fost cam de aceeași vârstă cu tine.

Cinder ocoli scaunul și se așeză pe marginea lui.

— Îmi pare rău.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar am nevoie să înțelegi, domnișoară Linh, prin ce anume a trecut persoana care te-a adus *pe tine* aici. Să meargă atât de departe cât să-ți ascundă harul lunar — să te protejeze.

Cinder își împreună brațele, făcându-se mică.

— Dar de ce pe mine? Eu nu sunt o scoică. Nu eram deloc în primejdie. Nu are noimă.

— Va avea, îți promit. Ascultă-mă cu atenție, căci asta s-ar putea să te șocheze profund.

— Să mă șocheze? Vreți să spuneți că ăsta a fost aperitivul și abia acum urmează felul întâi?

Privirea lui se îmblânzi.

— Harul tău se întoarce, domnișoară Linh. Am putut să-ți manipulez bioelectricitatea pentru a copleși temporar prototipul lui Linh Garan. Asta am făcut în prima zi în care ai fost aici, când ți-ai pierdut cunoștința, iar din cauza asta, lacătul de pe harul tău a fost complet distrus. Cu ceva antrenament, vei putea să anulezi singură autoprotecțiile, până ce vei putea să-ți recapeți din nou controlul asupra harului. Înțeleg că e dureros când vine deodată, așa cum s-a întâmplat azi, dar astfel de întâmplări ar trebui să fie rare, numai în momente de tulburări emoționale extreme. Ce anume crezi că l-a declanșat mai devreme?

Cinder simți un gol în stomac, amintindu-și de apropierea lui Kai din ascensor. Își drese vocea.

— Pe scurt, ceea ce vreți să spuneți e că devin lunară pe bune. Magie și toate alea.

Dr. Erland strâmbă din buze, dar n-o corectă din nou.

— Da. Va dura ceva timp, dar la un moment dat îți vei recăpăta întru totul harul natural cu care te-ai născut.

Dr. Erland își roti degetele în aer.

— Vrei să încerci să-l folosești acum? S-ar putea să poți s-o faci. Nu sunt sigur.

Cinder își imagină o scânteie între cablurile ei, ceva pârâind la baza coloanei vertebrale. Știa că cel mai probabil era în imaginația ei, o panică autoprovocată, dar nu putea fi sigură. Cum era să fii lunar? Să ai acel tip de putere?

Clătină din cap.

— Nu, e în regulă. Nu sunt pregătită pentru asta.

O urmă de zâmbet se întinse pe buzele doctorului, ca și când era ușor dezamăgit.

— Firește. Când ești pregătită.

Cuprinzându-se cu brațele, Cinder inspiră tremurat.

— Domnule doctor?

— Da?

— Și dumneavoastră sunteți imun la letumoză, ca mine?

Dr. Erland îi susținu privirea, imperturbabil.

— Da. Sunt.

— Atunci, de ce nu v-ați folosit propriile mostre de sânge pentru a găsi un leac? Am murit atâția oameni... Și recrutarea de cyborgi...

Ridurile de pe fața lui se îmblânziră.

— Le-am *folosit*, domnișoară Linh. De unde crezi c-au apărut cele douăzeci și șapte de antidoturi pe care le-am testat?

— Și niciunul n-a funcționat.

Își strânse picioarele sub scaun, simțindu-se mică. Insignifiantă — din nou.

— Așadar, imunitatea mea nu e miracolul de care vorbeați.

Ochii ei căzură pe fiolă. Antidotul reginei.

— Domnișoară Linh.

Ridicându-și privirea spre doctor, Cinder zări în ochii lui un licăr care îi provocă o ușoară amețeală, la fel ca prima dată când îl întâlnise.

— Tu ești miracolul pe care îl căutam, spuse el. Dar ai dreptate. Nu era datorită imunității tale.

Cinder se zgâi la el, așteptând mai multe explicații. Ce altceva putea fi special la ea? Oare el chiar căutase ingeniosul lacăt de pe magia ei — prototipul lui Linh Garan?

Comul ei intern sună înainte ca el să poată continua. Tresări, mutându-și privirea în altă parte în timp ce un text verde începu să se desfășoare în câmpul ei vizual.

COM PRIMIT DIN DISTRICTUL 29 AL NOULUI BEIJING, CARANTINA BOLNAVILOR DE LETUMOZĂ. LINH PEONY A INTRAT ÎN AL PATRULEA STADIU AL LETUMOZEI LA 17:24 PE 18 AUGUST 126 T.E.

— Domnișoară Linh?

Degetele începură să-i tremure.

— Sora mea a intrat în al patrulea stadiu.

Privirea îi poposi pe fiola de pe biroul doctorului Erland.

— Înțeleg, spuse el, văzând unde îi căzuse privirea. Al patrulea stadiu avansează cu repeziciune. N-avem timp de pierdut.

Întinzându-se, luă fiola între degetele arătătoare.

— O promisiune e o promisiune.

Inima lui Cinder se izbea de cutia toracică.

— Dar nu aveți nevoie de ea? Pentru a o multiplica?

Ridicându-se, doctorul se îndreptă spre raftul de cărți și trase un stand de pahare gradate spre el.

— Câți ani are?

— Paisprezece.

— Atunci, cred că asta va fi suficient.

Turnă un sfert din antidot în pahar. Punându-i dopul, se întoarse spre Cinder.

— Ești conștientă că vine din partea reginei Levana. Ar putea fi foarte bine o șmecherie.

— Sora mea e deja pe moarte.

El încuviință și i-o întinse.

— Așa mă gândeam și eu.

Cinder se ridică, luă fiola și o puse în palmă.

— Sunteți sigur?

— Cu o singură condiție, domnișoară Linh.

Înghițind, duse fiola la piept.

— Trebuie să-mi promiți că n-ai să te mai apropii de acest palat cât timp regina Levana e aici.

Douăzeci și șase

Prințul Kai întârzie șaptesprezece minute la întrunire. Fu întâmpinat de privirile dezaprobatoare ale lui Torin și ale celorlalți patru oficiali guvernamentali care stăteau așezați la o masă lungă, alături de alte douăsprezece fețe care priveau din respectivele lor monitoare aflate pe peretele cu lambriuri din fața lui. Ambasadori din fiecare țară pământeană — Regatul Unit, Federația Europeană, Uniunea Africană, Republica Americană și Australia. O regină, doi prim-miniștri, un președinte, un guvernator-general, trei reprezentanți statali și doi reprezentanți provinciali. Textul de la baza ecranelor le afișa numele, titlurile și afiliațiile.

— Cât de amabil din partea tânărului prinț să ne onoreze cu prezența sa, spuse Torin, în timp ce oficialii din jurul mesei se ridicară pentru a-l primi pe Kai.

Kai dădu din mână pentru a alunga comentariul lui Torin.

— Credeam că poate vă e de folos înțelepciunea mea.

Pe peretele cu ecrane, Kamin, prim-ministrul Africii, mormăi într-o manieră nedemnă de o doamnă. Toți ceilalți rămaseră tăcuți.

Kai porni spre locul său obișnuit, când Torin îl opri și gesticulă spre scaunul aflat în capul mesei. Scaunul împăratului. Strângând din maxilar, Kai schimbă locurile. Ridică privirea spre grilajul de fețe — chiar dacă toți ceilalți conducători ai lumii se aflau la mii de kilometri depărtare, privind spre proprii

lor pereți plini de monitoare, Kai avea senzația că ochii lor erau fixați asupra lui, dezaprobatori.

Își drese vocea, încercând să nu se fâțâie în scaun.

— Conexiunea conferinței e sigură? se interesă el, întrebarea făcându-l să-și amintească de grijile pentru cipul de comunicare directă pe care Cinder îl găsise în interiorul lui Nainsi.

Ecranele din sală erau echipate cu COM-D-uri, astfel încât să poată susține întruniri internaționale fără teama că cineva îi ascultă pe rețea. Dacă cipul din Nainsi fusese pus acolo de unul dintre apropiații Levanei din același motiv — pentru discreție și intimitate? Dacă așa stăteau lucrurile, ce anume aflase ea?

— Firește, răspunse Torin. Conexiunile au fost verificate timp de aproape douăzeci de minute, Alteță. Tocmai discutam despre relația Pământului cu Luna, când ați binevoit să vă faceți apariția la întrunire.

Kai își împreună mâinile.

— Am înțeles. Acum, e vorba cumva de cea în care pe regina dominatoare o apucă pandaliile și amenință cu război de fiecare dată când nu capătă ce vrea? Despre acea relație discutați?

Nimeni nu râse. Torin își îndreptă privirea spre Kai.

— Alteță, doriți cumva să amânăm întrunirea?

Kai își drese vocea.

— Vă rog să mă iertați. A fost necuvenit.

Întâlni fețele tuturor conducătorilor Pământului, care îl priveau de la mii de kilometri depărtare. Strânse din mâini pe sub masă, simțindu-se ca un copil care lua parte la întrunirile tatălui său.

— Evident, spuse Vargas, președintele Americii, relația dintre Pământ și Luna a fost încordată vreme de mulți ani, iar domnia reginei Levana n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Nu putem învinui niciuna din părțile implicate, dar cel mai important lucru e să o reparăm, înainte...

— Înainte ca ea să înceapă un război, concluzionă un reprezentant provincial din America de Sud, așa cum a observat tânărul prinț în urmă cu câteva momente.

— Totuși, dacă e să fim atenți la veștile care circulă în ultima vreme pe rețea, spuse Williams, guvernatorul-general al Australiei, legăturile dintre Pământ și Luna au fost reluate. E adevărat că Levana se află *în acest moment* pe Pământ? De-abia mi-a venit să cred când am auzit!

— Da, răspunse Torin, cu toate privirile îndreptate asupra lui. Regina a sosit ieri după-amiază, iar întâiul ei taumaturg, Sybil Mira, se află de două săptămâni la curtea noastră, în calitate de invitată.

— V-a informat Levana cu privire la scopul acestei vizite? se interesă prim-ministrul Kamin.

— Pretinde că vrea să ajungem la un acord de pace.

Unul din reprezentanții Republicii Americane începu să râdă în hohote.

— Nu cred până nu văd.

Președintele Vargas ignoră comentariul.

— Cam suspicios momentul ales, nu-i așa? Atât de curând după...

Nu termină. Nimeni nu se uită la Kai.

— Suntem de acord, interveni Torin, dar nu i-am putut refuza această solicitare.

— Dă impresia că a fost mereu mai dornică să discute despre o alianță cu Comunitatea decât cu oricare dintre noi ceilalți, comentă președintele Vargas, însă cerințele ei erau mereu nesatisfăcătoare. S-au schimbat cumva acele cerințe?

Kai urmări cu coada ochiului cum pieptul lui Torin se umflă treptat.

— Nu, răspunse el. Din câte știm, cerințele Maiestății Sale nu s-au schimbat. Ținta ei continuă să fie o alianță matrimonială cu împăratul Comunității.

Deși fețele din sală și de pe ecrane încercară să rămână neschimbate, disconfortul atinse cote maxime printre ei. Kai își strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi creară în palme semiluni. Mereu detestase diplomația acestor întruniri. Toată lumea gândea același lucru, dar nimeni nu era suficient de curajos s-o spună cu voce tare.

Și firește că tuturor le era milă de soarta lui Kai, dar în același timp se bucurau că nu li se întâmplase lor. Erau mânioși că regina Levana putea pătrunde în orice țară pământeană cu dictatura ei, dar în același timp credeau că era o îmbunătățire că nu pătrundea pe Pământ cu armata ei.

— De asemenea, continuă Torin, poziția Comunității nu s-a schimbat.

Asta *chiar* păru să șocheze adunarea.

— N-ai să te căsătorești cu ea? întrebă Camilla, regina Regatului Unit, ridurile de pe fruntea ei adâncindu-se.

Kai ridică din umeri a apărare.

— Tatăl meu a fost foarte ferm când a luat decizia de a evita o asemenea alianță, iar eu consider că motivele sale sunt la fel de valabile și azi, la fel cum erau și săptămâna trecută, sau anul trecut, sau acum zece ani. Trebuie să mă gândesc la ce e mai bun pentru țara mea.

— I-ai comunicat această decizie Levanei?

— N-am mințit-o.

— Și care va fi următoarea ei mișcare? întrebă Bromstad, prim-ministrul Europei, un bărbat blond cu o privire amabilă.

— Păi ce altceva? zise Kai. Intenționează să scoată în continuare și din mânecă, până ce o să ne lase fără cărți.

Toți se întoarseră într-o parte și-n alta, făcând schimb de priviri. Buzele lui Torin deveniseră albe, implorându-l din privire pe Kai să fie cu băgare de seamă. Kai putea să jure că Torin nu intenționase să menționeze antidotul, cel puțin până ce nu plănuiau următoarea lor mișcare — însă letumoza era o pandemie

care îi afecta pe toți. Ei cel puțin aveau dreptul să știe că exista posibilitatea unui antidot. Asta dacă nu cumva Levana îl mințise.

Kai inspiră adânc, răsfirându-și degetele pe masă.

— Levana pretinde c-a găsit un leac pentru letumoză.

Monitoarele părură să pârâie de surprindere, deși conducătorii adunați erau prea uluiți pentru a vorbi.

— A adus o singură doză cu ea, pe care am dat-o deja echipei noastre de cercetare. Nu vom ști dacă e un antidot adevărat până ce nu vor fi avut șansa de a-l studia. Dacă *e* adevărat, atunci va trebui să aflăm dacă-l putem multiplica.

— Și dacă nu-l putem multiplica?

Kai se uită la guvernatorul-general australian. Era mult mai în vârstă decât fusese tatăl lui Kai. Cu toții erau mult mai în vârstă decât el.

— Nu știu, răspunse el. Dar voi face ce trebuie făcut pentru Comunitate.

Pronunță cuvântul „Comunitate" cu mare grijă. Adevărat, alianța lor de șase țări și o singură planetă era puternică, dar cu toții aveau propriile loialități, iar el nu avea s-o uite pe-a sa.

— Chiar și-atunci, spuse Torin, încă putem spera s-o facem să asculte de glasul rațiunii și s-o convingem să semneze Tratatul de la Bremen fără o alianță matrimonială.

— Va refuza, spuse un reprezentant statal al Federației Europene. N-are rost să ne amăgim. Ea e la fel de încăpățânată ca...

— Firește, familia imperială a Comunității nu e singura casă regală cu care ar putea spera să se unească, spuse reprezentantul statal african.

Spuse asta știind că propria lui țară nu putea fi o opțiune, de vreme ce nu era monarhie. Orice legătură matrimonială ar fi fost prea superficială, prea efemeră.

Bărbatul continuă:

— Cred c-ar trebui să explorăm toate opțiunile posibile, astfel încât să putem fi siguri că avem o ofertă pregătită, indiferent de ceea ce decide Levana să facă în continuare. O ofertă pe care noi, în calitate de grup, simțim c-ar putea fi utilă cetățenilor întregii planete.

Kai și ceilalți își îndreptară atenția spre regina Camilla a Regatului Unit, care avea un fiu necăsătorit de vreo treizeci de ani, mai apropiat de vârsta Levanei decât Kai. Observă cât de pasivă încerca să pară regina și se strădui din răsputeri să-și disimuleze satisfacția. Tare bine era să se inverseze rolurile.

Și totuși, din punct de vedere politic, nu era nicio îndoială că el era cea mai bună opțiune în ochii reginei Levana. Prințul Regatului Unit era cel mai tânăr dintre cei trei frați și exista posibilitatea să nu ajungă niciodată rege. Kai, pe de altă parte, avea să fie încoronat peste o săptămână.

— Dacă refuză pe altcineva? întrebă regina Camilla, ridicând o sprânceană care văzuse prea multe operații estetice de-a lungul anilor.

Când nimeni nu răspunse la întrebare, continuă:

— Nu doresc să stârnesc alarme nefondate, dar ați luat cumva în considerare că motivul pentru care a venit pe Pământ ar putea fi pentru a asigura cu forța o alianță? Poate că intenționează să-l spele pe creier pe tânărul prinț pentru a se căsători cu ea.

Lui Kai i se făcu rău. Putea să-și vadă frământarea oglindită în fețele celorlalți diplomați.

— Ar putea să facă asta? întrebă el.

Când nimeni nu sări să-i răspundă, se întoarse spre Torin.

Dură mult, mult prea mult pentru ca Torin să clatine din cap a negare, părând înspăimântător de nesigur.

— Nu, răspunse el. Teoretic, poate, dar nu. Pentru a putea să-și mențină șmecheria, ar trebui să rămână la brațul Alteței Voastre

zi și noapte. De îndată ce nu ați mai fi sub influența ei, ați putea dovedi că mariajul nu e legal. Nu ar risca asta.

— Vrei să spui că *sperăm* că nu va risca asta, îl corectă Kai, care nu se simțea prea liniștit.

— Cum rămâne cu fiica Levanei, prințesa Winter? întrebă președintele Vargas. Au existat ceva discuții legate de ea?

— E fiica ei vitregă, răspunse Torin. Și ce anume ar trebui să discutăm în ceea ce o privește pe prințesa lunară?

— De ce nu putem forma o alianță matrimonială cu ea? întrebă regina Camilla. Nu poate fi mai rea decât Levana.

Torin își împreună mâinile pe masă.

— Prințesa Winter s-a născut dintr-o altă mamă, iar tatăl ei era un biet paznic la palat. Nu posedă sânge regal.

— Dar Luna încă ar putea onora o alianță matrimonială prin ea, spuse Kai. Nu-i așa?

Torin oftă, arătând ca și când își dorea ca prințul să-și fi ținut gura.

— Din punct de vedere politic, poate, dar asta nu schimbă faptul că regina Levana se află în dificila poziție de a necesita o căsătorie și de a produce un moștenitor care îi va continua descendența. Nu cred că va fi de acord să-și mărite fiica vitregă, atâta timp cât *ea* însăși caută un aranjament matrimonial potrivit.

— Și chiar nu există nicio speranță, spuse prim-ministrul african, ca lunarii s-o accepte vreodată ca regină pe prințesa Winter?

— Numai dacă îi puteți convinge să renunțe la superstiții, răspunse Torin, și știm cu toții cât de adânc înrădăcinate sunt ele în cultura lor. Altminteri vor insista mereu să aibă un moștenitor cu descendență regală.

— Și dacă Levana nu va avea niciodată un moștenitor? Ce vor face atunci?

Kai aruncă o privire spre sfetnicul său și ridică dintr-o sprânceană.

— Nu sunt sigur, răspunse Torin. Sunt convins că familia regală are suficienți veri îndepărtați care ar fi dispuși să pună mâna pe tron.

— Carevasăzică, dacă Levana e musai să se căsătorească, spuse reprezentantul sud-american, și se va căsători numai cu un împărat din Comunitate, iar împăratul Comunității refuză să se însoare *cu ea*, atunci ce se va întâmpla? Ne aflăm într-un impas.

— Poate, interveni guvernatorul-general Williams, își va duce la îndeplinire amenințările.

Torin clătină din cap.

— Dacă dorința ei ar fi fost să pornească un război, ar fi avut suficiente ocazii în care s-o facă.

— E limpede, i-o întoarse guvernatorul-general, că dorința ei e să fie împărătească. Dar nu știm ce anume a plănuit dacă voi nu...

— De fapt, avem o oarecare idee, îl întrerupse președintele Vargas, pe un ton solemn. Mă tem că nu mai e nevoie să speculăm dacă Levana intenționează să poarte un război împotriva Pământului. Sursele noastre mă fac să cred că războiul nu e doar posibil, ci iminent.

Un freamăt încărcat de neliniște străbătu sala.

— Dacă teoriile noastre sunt corecte, continuă președintele Vargas, Levana plănuiește să atace Pământul în următoarele șase luni.

Kai se lăsă în față, frecându-și între degete gulerul cămășii.

— Ce teorii?

— Se pare că regina Levana construiește o armată.

Confuzia se așternu în toată sala.

— Cu siguranță luna deține de ceva timp o armată, spuse prim-ministrul Bromstad. Nu e o veste nemaiauzită și nici ceva controversat. Nu le putem cere să renunțe cu totul la armată, oricât de tare ne-am dori asta.

— Asta nu e armata normală a lunii — soldați și taumaturgi, spuse președintele Vargas, și nici nu seamănă cu vreuna dintre armatele pe care le avem pe Pământ. Priviți cele câteva fotografii pe care le-au putut obține agenții noștri de pe orbită.

Imaginea președintelui dispăru și fu înlocuită de o poză neclară, ca și când fusese făcută de la o foarte mare distanță. Fotografii de satelit, făcute fără lumina soarelui. În orice caz, oricât de granuloasă era poza, Kai putu să distingă șiruri întregi de bărbați în formație. Miji ochii, iar o altă poză apăru pe ecran, luată mai de aproape, înfățișând patru bărbați întorși cu spatele și fotografiați de sus, însă Kai observă cu stupoare că aceștia *nu* erau bărbați. Umerii lor erau prea lați, prea aplecați. Profilurile lor de-abia vizibile erau prea întinse. Spinările lor erau acoperite cu ceea ce părea a fi blană.

O altă poză răsări pe ecran. Aceasta arăta șase dintre creaturi, de data asta frontal, cu fețele o combinație între bărbat și bestie. Nasurile și mandibulele aveau poziții ciudate, iar buzele le erau răsucite în grimase veșnice. Din gură le ieșeau puncte albe — Kai nu putea să vadă prea bine, nu era foarte sigur, dar avea impresia că aceia erau colți.

— Ce sunt creaturile astea? întrebă regina Camilla.

— Mutanți, răspunse președintele Vargas. Credem că sunt lunari creați în laborator. E un proiect despre care presupunem că se desfășoară de câteva zeci de ani. Am estimat că numai pe această întindere există vreo șase sute de specimene, dar bănuim că sunt mult mai multe, cel mai probabil în rețeaua de tuburi de lavă de sub suprafața lunii. Din câte știm, ar putea fi mii, poate chiar zeci de mii de astfel de creaturi.

— Și toate sunt înzestrate cu puteri magice?

Era o întrebare șovăitoare pusă de reprezentatul provincial al Canadei.

Poza dispăru, arătându-l din nou pe președintele american.

— Nu știm. Nu i-am putut vedea antrenându-se sau făcând orice altceva, ci doar stând în formație și intrând sau ieșind din caverne.

— Sunt lunari, zise regina Camilla. Dacă nu sunt morți, atunci sunt înzestrați cu magie.

— Nu avem nicio dovadă că ei își omoară copiii neînzestrați, o întrerupse Torin. Oricât de interesant ar fi să privim aceste imagini și să creăm tot felul de speculații absurde, nu trebuie să uităm că regina Levana încă nu a atacat Pământul, și nu avem nicio dovadă că aceste creaturi au fost create pentru un asemenea atac.

— Pentru ce altceva ar fi putut fi create? întrebă guvernatorul-general Williams.

— Mână de lucru? sugeră Torin, provocând pe oricine să nege posibilitatea.

Guvernatorul-general pufni, dar nu spuse nimic.

— Ar trebui, firește, să fim pregătiți în cazul în care vom avea totuși parte de un război. Dar, între timp, prioritatea noastră trebuie să fie formarea unei alianțe cu Luna, nu îndepărtarea ei din cauza paranoiei și a neîncrederii.

— Ba nu, îl contrazise Kai, lăsându-și bărbia în pumn. Cred că e momentul propice pentru paranoia și neîncredere.

Torin se încruntă.

— Alteță...

— Se pare că ați ratat cu toții adevărata însemnătate a acestor poze.

Președintele Vargas își umflă pieptul.

— La ce te referi?

— Spuneați că cel mai probabil au construit această armată timp de câteva zeci de ani? Perfecționând știința folosită pentru a crea aceste... creaturi?

— Așa se pare.

— Păi, de ce am observat-o de-abia acum?

Flutură din mână spre ecran, acolo unde în urmă cu câteva momente se aflaseră imaginile.

— Sute de astfel de specimene, stând sub cerul liber ca și când n-ar avea ceva mai bun de făcut. *Așteptând* să li se facă poze.

Își împreună mâinile pe masă, privind în timp ce expresiile nesigure ale celorlalți se întoarseră spre el.

— Regina Levana voia ca noi să-i vedem armata spectrală. Voia să luăm aminte.

— Crezi că încearcă să ne amenințe? întrebă prim-ministrul Kamin.

Kai închise ochii, având imaginea cu șirurile de bestii întipărită în minte.

— Nu. Cred că încearcă să mă amenințe pe mine.

Douăzeci și șapte

Planotorul se opri cu un huruit lângă carantină. Cinder zbură pe trapa laterală și dădu înapoi aproape imediat, acoperindu-și nasul cu brațul. Îi venea să vomite de la duhoarea de carne putrezită, intensificată de căldura înăbușitoare a după-amiezii. Lângă intrarea depozitului, un grup de med-droizi încărcau cadavre într-un planotor care avea să le ducă în alt loc, trupuri umflate și decolorate, fiecare cu o despicătură roșie la încheietura mâinii. Cinder se uită în altă parte, ferindu-și privirea și ținându-și respirația în timp ce se strecură pe lângă ei și intră în depozit.

Lumina orbitoare a soarelui deveni întunecoasă, captată de prelata verde a ferestrelor din acoperiș. Data trecută, carantina fusese aproape goală; acum dădea pe dinafară de victime — de toate vârstele și sexele. Ventilatoarele din tavan nu prea reușeau să alunge căldura sufocantă sau mirosul morții, care încărca aerul.

Med-droizii se plimbau printre paturi, însă nu erau suficienți pentru a avea grijă de toți bolnavii.

Cinder înaintă pe un culoar, încercând să respire prin mânecă. Zări pătura verde din brocart a lui Peony și se grăbi să ajungă la picioarele patului.

— Peony!

Când Peony nu făcu nicio mișcare, Cinder puse o mână pe umărul ei. Pătura era moale, caldă, dar forma de sub ea nu mișca.

Tremurând, Cinder apucă de marginea păturii și o dădu la o parte.

Peony scânci, un protest vag, ceea ce trimise fiori de ușurare pe brațele lui Cinder. Se prăbuși lângă pat.

— Pe stelele mele, Peony! Am venit de îndată ce am primit vestea.

Peony își miji ochii împăienjeniți spre ea. Fața îi era cadaverică, buzele uscate. Petele întunecate de pe gât începuseră să devină de culoare lavandei sub pielea ei fantomatică. Cu ochii pe Cinder, își scoase brațul de sub pătură și își răsfiră degetele, arătându-i vârfurile negre-albăstrui și nuanța gălbuie a unghiilor.

— Știu, dar va fi bine.

Încă gâfâind, Cinder desfăcu buzunarul lateral al pantalonilor ei cargo și scoase mănușa care în mod normal își făcea veacul pe mâna ei dreaptă. Fiola se afla într-unul din degetele mănușii, protejată.

— Ți-am adus ceva. Poți să te ridici puțin?

Peony își strânse mâna pumn cu dificultate și o vârî din nou sub pătură. Ochii îi erau lipsiți de viață. Cinder nu credea că o auzise.

— Peony?

Un clopoțel sună în capul lui Cinder. Afișajul ei arăta un mesaj în așteptare de la Adri, iar atacul de anxietate care veni odată cu el îi puse un nod în gât lui Cinder.

Alungă mesajul.

— Peony, ascultă-mă. Trebuie să te ridici. Poți să faci asta?

— Mamă? șopti Peony, adunând salivă la colțul buzelor.

— E acasă. Nu știe...

Că ești pe moarte. Dar, desigur, Adri știa. În mod sigur primise și ea comul.

Cu pulsul accelerat, Cinder se apleacă peste Peony și o cuprinse cu brațul pe la spate.

— Hai, te-ajut eu.

Expresia lui Peony nu se schimbă — privirea absentă, cadaverică —, dar scoase un geamăt de durere când Cinder o ridică.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar trebuie să bei asta.

Un alt clopoțel, un alt mesaj de la Adri. De data asta, iritată, Cinder închise rețeaua, blocând intrarea altor mesaje.

— E de la palat. S-ar putea să te-ajute. Înțelegi?

Nu îndrăzni să ridice vocea, de teamă ca nu cumva ceilalți pacienți s-o audă și să se revolte împotriva ei. Dar privirea lui Peony rămase goală.

— Un *leac*, Peony, șuieră ea la urechea fetei. Un antidot.

Peony nu spuse nimic, ținându-și capul sprijinit de umărul lui Cinder. Trupul îi devenise inert, dar era la fel de ușoară ca o păpușă din lemn.

Cinder își simți gâtul iritat în timp ce privi în ochii goi ai lui Peony. Ochi care priveau pe lângă ea, prin ea.

— Nu... Peony, nu m-ai auzit?

Cinder o trase pe Peony cu totul peste ea și scoase dopul fiolei.

— Trebuie să bei asta.

Duse fiola spre buzele lui Peony, dar sora ei nu făcu nicio mișcare. Nici măcar nu tresări.

— *Peony!*

Cu mâini tremurânde, îi dădu capul pe spate. Buzele ei ca pergamentul se deschiseră.

Cinder își forță mâna să se liniștească în timp ce ridică fiola, temându-se să nu scape vreo picătură. Lipi sticla de buzele lui Peony și îșiținu răsuflarea, dar se opri o clipă. Inima i se zgudui și credea că în orice moment avea să-i explodeze capul din pricina lacrimilor care nu voiau să curgă. Clătină vehement.

— Peony, *te rog!*

Când văzu că printre buzele ei nu trecu nici măcar un șuierat, coborî fiola. Își îngropă capul în curbura gâtului lui Peony, scrâșnind din dinți până ce începu să o doară maxilarul.

De fiecare dată când respira, aerul, încărcat de duhoarea din jurul ei, îi ardea gâtul, deși din când în când venea câte o boare în care se simțea mirosul șamponului pe care Peony îl folosise pentru ultima oară în urmă cu multe zile.

Strângând fiola în pumn, îi dădu drumul cu blândețe lui Peony, lăsând-o să alunece înapoi pe pernă. Încă avea ochii deschiși.

Cinder izbi cu pumnul în saltea. O parte din antidot se revărsă peste degetul ei mare. Strângând din ochi până ce văzu stele, se prăbuși și își îngropă fața în pătură.

— Fir-ar să fie! *Fir-ar să fie!* Peony!

Legănându-se pe călcâie, inspiră cu dificultate și se uită la chipul în formă de inimă al surioarei ei și la ochii săi lipsiți de viață.

— Mi-am ținut promisiunea. Ți l-am adus.

De-abia se abținea să nu spargă fiola din pumn.

— În plus, am vorbit cu Kai. Peony, o să danseze cu tine! Mi-a spus c-o va face. Nu înțelegi? *Nu poți* să mori. Sunt aici... Eu...

O durere de cap sfâșietoare o izbi de pat. Se apucă de marginea saltelei și își coborî capul, lăsându-l să atârne la piept. Durerea venea din nou din vârful coloanei sale, dar de data asta nu o copleși. Simțea doar o căldură inconfortabilă, precum o arsură de soare pe dinăuntru.

Trecu, lăsând în urmă doar un zvâcnet surd și privirea goală a lui Peony bântuind-o. Înălță capul și, fără prea multă energie, puse dopul pe fiolă, vârând-o la loc în buzunar. Întinzând mâna, închise ochii lui Peony.

Cinder auzi bine-cunoscuta rotire a șenilelor pe cimentul murdar și zări un med-droid venind spre ea, fără apă sau cârpe umede în clești. Se opri de cealaltă parte a patului lui Peony, își deschise torsul și scoase un bisturiu.

Cinder se întinse peste pat și își puse mâna acoperită de mănușă peste încheietura lui Peony.

— Nu! spuse ea, mai tare decât intenționase.

Pacienții din apropiere își întoarseră capetele spre ea.

Senzorul androidului se ridică spre ea, cu lumina în continuare scăzută.

Hoțomani. Condamnați. Fugari.

— Pe ăsta nu.

Androidul o privi cu fața lui albă și inexpresivă. Bisturiul îi ieșea în afară din tors, cu picături de sânge uscat pe margine.

Fără să spună ceva, androidul întinse brațul liber și se agăță de cotul lui Peony.

— Am fost programat...

— Nu-mi pasă ce-ai fost programat să faci! Pe ăsta nu poți să-l iei!

Cinder trase brațul lui Peony din strânsoarea androidului. Cleștii lui lăsară zgârieturi adânci pe pielea ei.

— Trebuie să-i scot și să-i păstrez cipul de identificare, spuse androidul, întinzându-se din nou spre fată.

Cinder se aplecă peste pat și își puse mâna peste senzorul androidului, ținându-l la distanță.

— Am spus că n-ai să-l primești! Las-o în pace!

Androidul răsuci bisturiul în sus, înfigându-i vârful în mănușa lui Cinder. Acesta zăngăni, metal pe metal. Cinder dădu înapoi surprinsă. Lama atârna de materialul gros al mănușilor ei de lucru.

Scrâșnind din dinți, smulse bisturiul din mănușă și îl înfipse în senzorul androidului. Sticla se sparse. Lumina galbenă se stinse. Androidul se mișcă înapoi pe roți, legănându-și brațele metalice, din difuzoarele lui ascunse revărsându-se bipuri asurzitoare și mesaje de eroare.

Cinder se rostogoli peste pat și trase un pumn în capul androidului. Acesta se prăbuși la pământ, amuțit, încă zvâcnind din brațe.

Gâfâind, Cinder aruncă o privire prin jur. Pacienții care puteau se ridicau în șezut în pat, clipind din ochii lor umezi. Un med-droid aflat la patru culoare distanță își lăsă pacientul și porni spre ea.

Cinder inspiră. Lăsându-se pe vine, întinse mâna spre senzorul spart al androidului și înșfăcă bisturiul. Se răsuci înapoi spre Peony — așternuturile răvășite, zgârieturile de pe brațul ei, buricele degetelor albastre atârnând peste marginea patului. Îngenunchind lângă ea, își ceru iute iertare și apucă încheietura fragilă a surorii ei.

Vârî bisturiul în țesutul subțire. Sângele se scurse din rană în mănușa ei, amestecându-se cu ani și ani de murdărie. Degetele lui Peony zvâcniră când Cinder atinse un tendor, făcând-o să tresară.

Când tăietura fu suficient de lată, băgă degetul mare și o desfăcu, scoțând la iveală mușchiul de un roșu deschis. Sânge. I se întoarse stomacul pe dos, dar împinse vârful lamei înăuntru cu foarte mare grijă, eliberând cipul pătrat.

— Îmi pare tare, tare rău, șopti ea, punând încheietura mutilată pe stomacul lui Peony și ridicându-se.

Scârțâitul scos de șenilele androidului se auzea din ce în ce mai aproape.

— Cenușă, cenușă...

Cu bisturiul strâns ferm într-o mână și cu cipul lui Peony protejat în cealaltă, se întoarse spre vocea răgușită și monotonă.

Băiețelul de pe următorul culoar se făcu mic când ochii săi dilatați zăriră arma. Cântecul pentru copii se stinse ușor-ușor. Lui Cinder îi luă o clipă să-l recunoască. Chang Sunto, de la piață. Fiul Sachei. Pielea lui era acum lucioasă de la transpirație,

iar părul negru ridicat într-o parte de la prea mult dormit. *Cenușă, cenușă, cu toții cădem.*

Toți cei care erau suficient de puternici se ridicau în capul oaselor ca să se zgâiască la ea.

Inspirând scurt, Cinder se îndreptă spre Sunto. Scoase fiola din buzunar și i-o puse cu forța în degetele lui lipicioase.

— Bea asta.

Med-droidul ajunse la picioarele patului, iar Cinder îl împinse într-o parte. Acesta se duse grămadă la pământ, precum un pion căzut. Ochii deliranți ai lui Sunto o urmăreau fără să dea vreun semn c-ar recunoaște-o.

— Bea-o! îi porunci ea, scoțând dopul și ridicând fiola cu forța la gura lui.

Cinder așteptă ca buzele lui să se închidă peste fiolă, iar apoi fugi.

Soarele o orbi preț de câteva clipe când țâșni pe stradă. Împiedicată să ajungă la planotorul ei de câțiva med-droizi și două târgi cu pacienți decedați, se răsuci și fugi în cealaltă direcție.

Dădu un colț și apucase să alerge patru cvartale, când auzi un alt planotor deasupra, zumzăitul magneților trezindu-se sub ciocănitul picioarelor ei.

— Linh Cinder, bubui o voce prin difuzor, începând din acest moment ți se poruncește să te oprești și să fii luată în mod pașnic în custodie.

Cinder blestemă. O *arestau*?

Înfigându-și picioare în pământ, se întoarse să înfrunte planotorul alb, gâfâind. Era un vehicul de poliție, manevrat de și mai mulți androizi. Cum de ajunseseră atât de repede la ea?

— Nu l-am furat! strigă ea, ridicând pumnul în care ținea cipul lui Peony. Aparține familiei ei, nu vouă sau altcuiva!

Planotorul ateriză pe pământ, cu motorul încă huruind. Un android coborî pe o rampă, scanând-o cu lumina lui galbenă în

timp ce se apropie de ea. Ținea un aparat de electroșocuri în clești.

Ea se împletici îndărăt, împrăștiind cu călcâiele pietricele pe strada pustie.

— N-am greșit cu nimic, spuse ea, întinzând mâinile spre android. Med-droidul ăla m-a atacat. A fost în legitimă apărare.

— Linh Cinder, spuse vocea mecanică a mașinăriei, am fost contactați de tutorele tău legal în ceea ce privește dispariția ta neautorizată. Prin urmare, ai încălcat Legea de Protecție a Cyborgilor și ai fost catalogată drept un cyborg fugar. Ordinele noastre sunt să te imobilizăm și cu forța, în cazul în care e necesar, și să te returnăm tutorelui tău legal. Dacă nu opui rezistență, această infracțiune nu va fi înregistrată în cazierul tău.

Cinder miji ochii, derutată. O broboană de sudoare îi alunecă peste sprânceană în timp ce-și mută privirea de la androidul care vorbise spre un al doilea android, care tocmai cobora pe rampa planotorului.

— Stați puțin, spuse ea, lăsând mâinile în jos. Adri v-a trimis?

Douăzeci și opt

Tăcerea incomodă din sala de mese era întreruptă doar de zăngănitul bețișoarelor pe porțelan și de pașii grăbiți ai servitorilor. Erau prezenți numai servitori umani — o concesie pentru profunda neîncredere a Levanei față de androizi. Ea pretindea că era împotriva moravurilor poporului ei și a legilor naturii să oferi emoții și gânduri false mașinăriilor inventate de om.

În orice caz, Kai știa că ei nu îi erau pe plac androizii doar din cauză că nu le putea spăla creierele.

Stând vizavi de regină, Kai își dădu seama că făcea eforturi să n-o privească — era deopotrivă tentant și respingător, iar ambele sentimente îl iritau. Torin stătea lângă el, iar Levana era flancată de Sybil și de al doilea taumaturg. Cei doi paznici lunari stăteau lipiți de perete. Kai se întreba dacă mâncau vreodată.

Locul împăratului din capul mesei avea să rămână neocupat până la încoronare. Nici spre scaunul acela gol nu voia să privească.

Levana făcu un gest elegant și pompos, atrăgând atenția tuturor, doar ca să ia o gură de ceai. Surâse când puse ceașca jos, intersectându-și privirea cu a lui Kai.

— Sybil mi-a povestit că micul vostru festival are loc anual, spuse ea cu o voce la fel de melodioasă ca un cântec de leagăn.

— Da, răspunse Kai, ridicând cu bețișoarele un wonton[1] cu creveți. Cade în cea de-a noua lună plină a fiecărui an.

[1] Specialitate chinezească, asemănătoare cu gălușca.

— O, ce drăguț din partea voastră să vă bazați sărbătorile pe ciclurile planetei mele.

Kai ar fi vrut să pufnească la auzul cuvântului *planetă*, dar se abținu.

— Sărbătorim sfârșitul celui de Al Patrulea Război Mondial, interveni Torin.

Levana plescăi din limbă.

— Asta-i problema când există prea multe țărișoare pe un singur glob. Foarte multe războaie.

Ceva țâșni pe farfuria lui Kai. Își coborî privirea și văzu că umplutura wonton-ului fusese stoarsă din înveliș.

— Atunci, poate c-ar trebui să fim bucuroși că războiul a avut loc și a obligat țările să se unească, așa cum s-a și întâmplat.

— Nu prea cred că a dăunat bunăstării cetățenilor, spuse Levana.

Kai își simțea pulsul în urechi. Milioane de oameni muriseră în Al Patrulea Război Mondial; întregi culturi fuseseră devastate, zeci de orașe transformate în cenușă — inclusiv vechiul Beijing. Ca să nu mai pomenim de nenumăratele resurse naturale care fuseseră distruse prin războaie nucleare și chimice. Da, el era destul de sigur că provocase câteva daune bunăstării cetățenilor.

— Alteță, mai doriți puțin ceai? întrebă Torin, speriindu-l pe Kai.

Prințul își dădu seama că strângea bețișoarele precum o armă.

Mormăind ceva, se lăsă pe spătar, permițându-i unui servitor să-i reumple ceașca.

— Trebuie să recunoaștem că datorită războiului s-a semnat Tratatul de la Bremen, spuse Torin, care până în momentul de față a fost în beneficiul tuturor țărilor Uniunii Pământene. Sperăm, desigur, ca într-o bună zi să vedem și semnătura Maiestății Voastre pe document.

Regina strânse din buze.

— Într-adevăr. Avantajul tratatului e discutat în amănunt în cărțile voastre de istorie. Și totuși, nu pot să nu simt că Luna — o singură țară, condusă de un singur guvern — oferă un aranjament și mai bun. Unul care este corect și în beneficiul tuturor locuitorilor.

— Presupunând că guvernul conducător *este* corect, comentă Kai.

Regina își încordă maxilarul cu un oarecare dispreț, care se transformă aproape instantaneu într-un zâmbet senin.

— Ceea ce, firește, Luna deține, așa după cum se poate observa în sutele de ani în care nu a existat nicio răzmeriță — nici măcar un protest, fie el cât de mic. Cărțile *noastre* de istorie atestă acest lucru.

Ca să vezi! ar fi bombănit Kai, dacă nu ar fi observat încruntarea cu care îl privea Torin.

— E o dovadă pe care și-o dorește fiecare conducător, spuse Torin.

Servitorii înaintară și ridicară de pe masă primul fel, înlocuindu-l cu tăvi acoperite cu capace din argint.

— Regina mea e la fel de dornică precum Înălțimea Voastră să pecetluiască o legătură între Luna și Pământ, spuse Sybil. E mare păcat că nu s-a putut ajunge la o înțelegere sub domnia împăratului Rikan, dar sperăm că Înălțimea Voastră va fi mult mai deschisă în a accepta condițiile noastre.

Kai se strădui din nou să slăbească strânsoarea cu care ține bețișoarele, de teamă ca nu cumva, din greșeală, să sară peste masă și să înfigă unul în ochiul vrăjitoarei. Tatăl său acceptase fiecare compromis cu putință pentru a forma o alianță cu Luna, mai puțin singurul lucru cu care nu putea fi de acord. Singurul lucru despre care era sigur că avea să semnifice sfârșitul libertății pentru poporul său. O căsnicie cu regina Levana.

Dar nimeni nu obiectă la comentariul lui Sybil. Nici măcar el. Nu-și putea scoate din minte imaginea întrunirii de azi. Mutanții lunari, armata de creaturi asemănătoare cu bestiile. Așteptând.

Îl luă cu fiori nu numai din cauza a ceea ce văzuse, ci din cauza a ceea ce-și imagina că nu văzuse. Dacă avea dreptate, atunci Levana își scosese armata în văzul lumii ca să se dea în spectacol și pentru a lansa o amenințare. Dar el știa că ea nu avea să-și dea cărțile pe față cu atâta ușurință.

Așadar, ce altceva mai ascundea ea?

Și oare îndrăznea el să riște pentru a afla?

Căsătorie. Război. Căsătorie. *Război.*

Servitorii ridicară simultan capacele de argint ale tăvilor, eliberând nori de aburi cu miros de usturoi și ulei de susan.

Kai mormăi peste umăr un mulțumesc servitorilor, însă cuvintele fură întrerupte de țipătul reginei. Își împinse scaunul departe de masă. Picioarele acestuia scârțâiră pe podea.

Speriat, Kai privi în farfuria reginei. În loc să vadă o bucată de file de porc tăiată subțire și tăiței din orez, pe farfurie se găsea o mică oglindă de mână, încastrată într-o ramă alb-argintie strălucitoare.

— *Cum ți-ai permis așa ceva?*

Levana își întoarse privirea înflăcărată spre servitoarea care îi livrase felul — o femeie de vârstă mijlocie și cu părul sur. Servitoarea se împletici îndărăt, cu ochii la fel de rotunzi ca oglinda.

Levana se ridică atât de brusc, încât scaunul se rostogoli în spatele ei pe podea. Un cor de picioare de scaun scârțâiră pe podea când toată lumea se ridică.

— Vorbește, pământeană dezgustătoare ce ești! Cum îndrăznești să mă insulți?

Servitoarea își dădu capul pe spate, mută.

— Maiestatea Voastră... începu Kai.

— Sybil!

— Regina mea!

— Această ființă umană nu mi-a acordat respectul cuvenit. E intolerabil.

— Maiestate! interveni Torin. Vă rog să vă calmați. Nu știm dacă e vina acestei femei. Nu trebuie să tragem concluzii pripite.

— Atunci va servi drept exemplu, spuse Sybil pe un ton destul de rece, iar adevăratul făptaș va duce pe umeri vina, ceea ce e o pedeapsă mult mai aspră.

— *Nu* așa funcționează sistemul nostru, se răsti Torin, care se înroșise de mânie. Atâta timp cât vă aflați în Comunitate, veți respecta legile noastre.

— Nu voi respecta nicio lege a voastră, atâta timp cât ele permit ca nesupunerea să prospere! răspunse Levana. Sybil!

Sybil ocoli scaunul căzut al reginei. Servitoarea dădu înapoi, făcând plecăciuni, murmurând scuze și implorând milă, fără să știe ce spune.

— Încetează! Las-o în pace! exclamă Kai, grăbindu-se spre servitoare.

Sybil înșfăcă un cuțit de pe masa de serviciu și întinse mânerul spre femeie, care luă cuțitul, plângând, implorând în timp ce o făcea.

Kai rămase cu gura căscată. Era deopotrivă dezgustat și uluit în vreme ce servitoarea întoarse lama spre pieptul ei, ținând mânerul cu ambele mâini.

Frumosul chip al lui Sybil rămase satisfăcut.

Mâinile servitoarei tremurară și ridicară lent cuțitul, până ce marginea strălucitoare ajunse la același nivel cu coada ochiului.

— Nu, scânci ea. *Vă rog!*

Kai se cutremură când își dădu seama ce anume o obliga Sybil pe femeie să facă. Cu inima bubuindu-i în piept, se îndreptă de spate.

— *Eu am făcut-o!*

Încăperea rămase nemișcată, amuțită, cu excepția bâiguielilor și suspinelor femeii.

Toată lumea se întoarse spre Kai. Regina, Torin, servitoarea cu mica zgârietură inflamată de lângă pleoapă, ținând în continuare cuțitul în mână.

— Eu am făcut-o, repetă el.

Se uită la Sybil, care îl privea fără nicio expresie, iar apoi la regina Levana.

Regina își strânse mâinile pumn. Privirea ei întunecată mocnea. Tenul îi licărea. Pentru o fracțiune de secundă deveni urâtă, cu respirația întretăiată și cu buzele corai crispate într-o expresie sarcastică.

Kai își trecu limba uscată peste cerul gurii.

— I-am poruncit bucătăresei să pună oglinda pe tava Domniei Voastre.

Își lipi mâinile de coapse, pentru a le ascunde tremurul.

— Intenționam doar să fac o glumă nevinovată. Acum înțeleg că a fost o decizie ignorantă și că există diferențe culturale de neîncălcat, motiv pentru care vă prezint scuzele mele și vă rog să mă iertați.

Îi susținu privirea Levanei.

— Dar dacă nu mă puteți ierta, atunci vă rog ca măcar să vă îndreptați furia spre mine și nu spre servitoare, care nu ar fi avut de unde să știe că oglinda se afla acolo. Pedeapsa ar trebui să-mi aparțină.

Dacă atmosfera încordată fusese greu de suportat când luaseră aperitivul, acum îl asfixia.

Levana își potoli respirația în timp ce ochii ei cântăreau opțiunile. Nu îl credea — era o minciună și toată lumea din sală știa asta. Dar el tocmai își recunoscuse fapta.

Ea își deschise pumnii, întinzându-și degetele peste materialul rochiei.

— Eliberează servitoarea.

Energia se risipi. Kai își simți urechile pocnind, ca și când presiunea aerului din sală se schimbase.

Cuțitul zăngăni pe jos și servitoarea se împletici îndărăt, izbindu-se de un perete. Mâinile ei tremurânde se lipiră de ochi, de față, de cap.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate, Alteță, spuse Levana pe un ton neutru și stins. Scuzele îți sunt acceptate.

Femeia plângăcioasă fu scoasă din sala de mese. Torin se întinse peste masă, ridică domul din argint și acoperi oglinda.

— Aduceți-i celei mai onorabile invitate a noastre gustarea.

— Nu va fi necesar, spuse Levana. Mi-a cam pierit pofta de mâncare.

— Maiestate... începu Torin.

— Mă voi retrage în apartamentul meu, spuse regina.

Încă îl înfrunta pe Kai peste masă, cu privirea rece și calculată, iar el nu se putea uita în altă parte.

— În seara asta am învățat ceva valoros despre dumneata, tinere prinț. Sper că acest lucru e reciproc.

— Că preferați să cârmuiți prin teamă și nu prin dreptate? Îmi pare rău, Maiestate, dar mă tem că știam asta deja.

— Nu, nicidecum. Dar sper c-ai observat că sunt în stare să-mi aleg bătăliile.

Schițând un zâmbet, frumusețea îi reveni în toată splendoarea ei.

— Dacă prin asta se câștigă războiul.

Ieși din sală cu ușurința unui fulg, ca și când nu se întâmplase nimic, anturajul său pornind la pas în urma ei. Abia atunci când tropăielile paznicilor se pierdură pe culoar Kai se prăbuși pe cel mai apropiat scaun, lăsându-și capul să-i atârne peste genunchi. Avea spasme de vomă și era cu nervii la pământ.

Auzi un scaun tras în spate și pe Torin așezându-se lângă el, oftând profund.

— Ar trebui să aflăm cine e de vină cu adevărat pentru oglindă. Dacă e cineva din personal, ar trebui să fie suspendat până la plecarea reginei de la palat.

Kai își înălță capul suficient cât să privească peste marginea mesei, unde zări domul de argint în fața scaunului abandonat al reginei. Inspirând adânc, întinse mâna și luă oglinda, după care strânse mânerul ei subțire. Era neted ca sticla, dar strălucea ca diamantele când îl roti în lumina slabă. Nu mai văzuse decât o singură dată un astfel de material. Pe o navetă spațială.

Ridicând oglinda spre Torin, clătină din cap dezgustat.

— Misterul a fost rezolvat, spuse el, răsucind oglinda, astfel încât sfetnicul său să poată vedea bizara rună lunară sculptată pe spatele ramei.

Torin făcu ochii mari.

— V-a testat.

Kai lăsă oglinda să cadă pe masă. Se frecă pe frunte cu degetele răsfirate, încă tremurând.

— Alteță!

Un mesager își lovi călcâiele în cadrul ușii.

— Am un mesaj urgent de la Ministrul Sănătății și Siguranței Publice.

Kai își lăsă capul într-o parte, mijind ochii spre mesager prin breton.

— Nu putea să trimită un com? întrebă el, verificându-și cureaua cu mâna liberă înainte să-și aducă aminte că Levana ceruse să nu existe vreun ecran portabil la cină.

Mormăi și se ridică.

— Care e mesajul?

Mesagerul păși în sala de mese, cu ochii ageri.

— A avut loc o altercație la carantina Districtului 29. O persoană neidentificată a atacat doi med-droizi, a scos din uz unul, după care a evadat.

Kai se încruntă, îndreptându-se de spate.

— Un pacient?

— Nu suntem siguri. Singurul android care ar fi putut înregistra câteva imagini bune e cel care a fost scos din uz. Un alt android a prins câteva cadre de la distanță, dar numai cu spatele făptașului. Nu l-am putut identifica. Totuși, făptașul nu părea bolnav.

— Toți cei de la carantină sunt bolnavi.

Mesagerul șovăi. Kai se apucă de brațele scaunului.

— Trebuie să-l găsim. Dacă e bolnav...

— Se pare că e o femeie, Alteță. Și asta nu e tot. Materialul video pe care-l avem o arată vorbind cu alt pacient, la câteva momente după ce a atacat primul med-droid. Un băiat numit Chang Sunto. A fost internat ieri la carantină, cu letumoză în stadiul al doilea.

— Și?

Servitorul își drese vocea.

— Se pare că băiatul își revine.

— De pe urma atacului?

— Nu, Alteță. Se pare că-și revine de pe urma bolii.

Douăzeci și nouă

Cinder trânti ușa apartamentului și porni spre camera de zi. Adri ședea bățoasă lângă șemineu, zgâindu-se la Cinder ca și când o așteptase.

Cinder își încleștă pumnii.

— Cum îndrăznești să trimiți după mine de parcă aș fi o infractoare de rând? Nu te-ai gândit că poate aveam ceva de făcut?

— Cum îndrăznesc să te tratez ca pe un cyborg de rând, la asta te referi? întrebă Adri, împletindu-și mâinile în poală. Ești un cyborg de rând, și unul care se află sub tutela mea. Este de datoria mea să mă asigur că nu devii o amenințare pentru societate, și părea destul de limpede că făceai abuz de privilegiile pe care ți le-am acordat în trecut.

— Ce privilegii?

— Cinder, mereu ți-am îngăduit libertatea să faci ce vrei, să mergi unde vrei. Dar am fost informată că nu respecți limitele și responsabilitățile care vin odată cu libertatea.

Cinder se încruntă și dădu înapoi. Își pregătise un discurs furios, pe care îl repetase pe tot drumul spre casă. Nu se așteptase ca Adri să contracareze cu propriu-i discurs.

— Te porți așa din cauză că nu ți-am răspuns la comuri?

Adri se îndreptă de spate.

— Cinder, ce căutai azi la palat?

Lui Cinder îi stătu inima în loc.

— La palat?

Adri înălță calm o sprânceană.

— Mi-ai urmărit cipul de identificare.

— Tu m-ai făcut să iau astfel de măsuri de precauție.

— N-am *făcut* nimic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Avertismentele interne ale lui Cinder se activară. Adrenalina creștea alarmant. Inspiră adânc.

— M-am dus să protestez alături de ceilalți, bine? E împotriva legii sau ce?

— Eu aveam impresia că te afli la subsol, luerând, așa cum ar fi trebuit să faci. Să te furișezi din casă fără acordul meu, fără ca măcar să mă informezi, pentru a participa la o paradă absurdă, în timp ce Peony...

Vocea i se frânse. Adri își coborî privirea, se adună, însă vocea îi era mai groasă când vorbi din nou.

— De asemenea, registrul îmi arată și că ai mers cu un planotor azi, către periferia orașului, în districtul depozitelor vechi. E limpede că încercai să fugi.

— Să fug? Nu. Este o... Acolo am...

Șovăi.

— Acolo se află un magazin de componente vechi. Mă duceam să cumpăr câte ceva.

— A, da? Și rogu-te, spune-mi, de unde ai avut bani să mergi cu planotorul?

Mușcându-și buza, Cinder își coborî privirea în pământ.

— E inacceptabil, spuse Adri. N-am de gând să tolerez un astfel de comportament din partea ta.

Cinder auzi pași pe hol. Aruncând o privire spre ușă, o văzu pe Pearl ieșind tiptil din dormitor, atrasă de tonul ridicat al mamei ei. Cinder se întoarse spre Adri.

— După tot ce-am făcut pentru tine, continuă Adri, după tot ce noi am sacrificat, ai tupeul să mă și *furi*.

Cinder se încruntă.

— N-am furat de la tine.

— A, nu?

Degetele lui Adri se albiră.

— Cinder, aș fi putut să închid ochii pentru cei câțiva univi folosiți la călătoria cu planotorul, dar spune-mi, de unde ai obținut cei 600 de univi ca să-ți plătești...

Își coborî privirea spre ghetele lui Cinder, după care surâse cu dispreț.

— ... noul *membru*? Nu e adevărat că acei bani erau rezervați pentru chirie și mâncare și cheltuielile de întreținere a casei?

Lui Cinder i se strânse stomacul.

— Am revizuit memoria lui Iko. 600 de univi într-o singură săptămână, fără să mai pomenim de faptul că te-ai jucat cu perlele pe care Garan mi le-a dăruit la aniversarea noastră. Mi se face rău doar când mă gândesc câte alte lucruri mi-ai mai ascuns.

Cinder își lipi pumnii tremurânzi de coapse, bucuroasă, măcar de data asta, că nu-i spusese niciodată lui Iko că era lunară.

— Nu m-am...

— Nu vreau s-aud! se răsti Adri, strângând din buze. Dacă n-ai fi ieșit toată ziua să pierzi vremea, ai fi știut că — vocea i se ridică, întărâtată, ca și când furia putea ține la distanță lacrimile — acum am de plătit o înmormântare. Cu 600 de univi i-aș fi putut cumpăra fetei mele o placă respectabilă, și intenționez să recuperez acei bani. Vom vinde o parte din bunurile noastre personale ca să ne-o putem permite, iar tu va trebui să contribui cu o parte.

Cinder strânse clanța ușii. Voia să-i spună lui Adri că nicio placă elegantă nu avea să i-o aducă pe Peony înapoi, dar nu avea forța necesară pentru a o face. Închizând ochii, își lipi fruntea de lemnul rece al tocului ușii.

— Nu sta acolo, prefăcându-te că înțelegi prin ce trec acum. Nu faci parte din această familie. Tu nici măcar nu mai ești *om*.

— Sunt om, o contrazise Cinder, încet, sleită de furie.

Nu voia decât ca Adri să tacă, astfel încât să se poată duce în camera ei, să fie singură și să se gândească la Peony. La antidot. La evadarea lor.

— Nu, Cinder. Oamenii plâng.

Cinder se prăbuși, cuprinzându-se cu brațele în mod protector.

— Hai! Varsă o lacrimă pentru surioara ta! Se pare că sunt secată în seara asta, așa că ce-ar fi să împarți cu mine această povară?

— Nu mi se pare corect!

— Nu ți se pare corect? lătră Adri. Ceea ce nu mi se pare corect e că *tu* încă trăiești, în timp ce *ea* nu mai e. Asta nu mi se pare corect! Ar fi trebuit să mori în accidentul ăla. Ar fi trebuit să te lase să mori și să-mi lași familia în pace!

Cinder izbi din picior.

— Încetează să mai dai vina pe mine! N-am cerut eu să trăiesc. N-am cerut eu să fiu adoptată. N-am cerut eu să fiu făcută cyborg. N-am nicio vină! Și nici Peony nu e vina mea, așa cum nici Garan nu e. Nu eu am adus molima asta pe lume, nu eu...

Se opri brusc când cuvintele doctorului Erland tăbărâră asupra ei. Lunarii aduseseră molima pe Pământ. Lunarii erau de vină. Lunarii.

— Ai făcut scurtcircuit?

Cinder alungă gândul și, fără să zică nimic, îi aruncă o căutătură urâtă lui Pearl, după care se întoarse spre Adri.

— Pot face rost de bani, spuse ea. Pot face rost de suficienți cât să-i cumpărăm lui Peony cea mai frumoasă placă — sau chiar și un mormânt adevărat.

— E prea târziu pentru asta. Mi-ai dovedit că tu nu faci parte din această familie. Mi-ai dovedit că nu se poate avea încredere în tine.

Adri își netezi fusta peste genunchi.

— Drept pedeapsă pentru furtișagul tău și pentru încercarea de a fugi azi după-amiază, am hotărât că nu-ți voi permite să iei parte la balul anual.

Cinder își reprimă un râs amar. Oare Adri chiar o lua de proastă?

— Până la noi ordine, continuă Adri, în timpul săptămânii vei putea merge doar până la subsol, iar pe durata festivalului numai la standul tău, astfel încât să poți începe să-mi restitui banii pe care mi i-ai furat.

Cinder își înfipse unghiile în coapse, prea mânioasă pentru a se certa cu ea. Fiecare fibră, fiecare nerv, fiecare cablu din ea tremura.

— Și-ai să-mi lași mie piciorul tău.

Cinder tresări.

— Poftim?

— Cred că e cea mai bună soluție. La urma urmei, l-ai cumpărat cu banii mei, prin urmare, e al meu și pot face cu el ce doresc. Cinder, în unele țări ți-ar tăia mâna pentru așa ceva. Consideră-te norocoasă.

— Dar e piciorul meu!

— Și va trebui să te descurci fără el până ce vei găsi unul mai ieftin cu care să-l înlocuiești.

Se uită urât spre picioarele lui Cinder și se strâmbă dezgustată.

— Cinder, tu *nu* ești om. E timpul să conștientizezi asta.

Mișcând din maxilar, Cinder se strădui să formuleze un argument. Dar, din punct de vedere legal, banii fuseseră ai lui Adri. Din punct de vedere legal, *Cinder* îi aparținea lui Adri. Nu avea niciun drept, nicio posesiune. Nu era decât un cyborg.

— Poți să pleci acum, spuse Adri, mutându-și privirea spre polița goală a șemineului. Nu uita să-ți lași picior pe hol înainte să te duci la culcare în seara asta.

Cu pumnii încleștați, Cinder se retrase pe hol. Pearl se făcu una cu peretele, privind-o pe Cinder cu dezgust. Obrajii îi erau roșii și umezi din pricina lacrimilor.

— Cinder, așteaptă, mai e ceva.

Ea înlemni.

— Vei descoperi că am început deja să-ți vând o parte din obiectele care nu-ți făceau trebuință. Am lăsat în camera ta câteva părți componente defecte, pe care le-am considerat inutile. Poate că poți să faci ceva cu ele.

Când deveni limpede că Adri terminase, Cinder traversă holul valvârtej, fără să privească înapoi. Clocotea de furie. Voia să se dezlănțuie prin casă, să distrugă totul, dar o voce liniștită din capul ei o calmă. Adri își dorea asta. Adri căuta o scuză s-o aresteze, să scape de ea odată pentru totdeauna.

Avea nevoie doar de timp. Încă o săptămână, maximum două, și mașina urma să fie gata.

Apoi avea să devină cu adevărat un cyborg fugar, dar, de data asta, Adri nu va putea s-o urmărească.

Intră cu pași apăsați în dormitorul ei și trânti ușa, lăsându-se peste ea cu o respirație fierbinte, sacadată. Închise ochii strâns. Încă o săptămână. *Încă o săptămână.*

Când respirația începuse să i se potolească și avertismentele din câmpul ei vizual dispăruseră, Cinder deschise ochii. Camera ei era la fel de dezordonată ca întotdeauna, cu ustensile vechi și părți componente împrăștiate peste păturile pătate de vaselină care îi țineau loc de pat, însă ochii ei poposiră imediat pe un lucru nou aflat în harababură.

Inima i se opri în loc.

Îngenunche deasupra mormanului de părți inutile pe care Adri îl lăsase ca ea să-l găsească. O șenilă uzată, în care erau prinse pietricele și reziduuri. Un ventilator antic cu o lamelă strâmbă. Două brațe din aluminiu — unul care încă avea panglica de catifea a lui Peony legată la încheietură.

Strângând din maxilar, începu să cotrobăie printre piese. Cu grijă. Una câte una. Degetele ei tremurară deasupra fiecărui șurub deformat. Deasupra fiecărei bucăți de plastic topit. Clătină din cap, implorând în tăcere. Implorând.

Într-un târziu găsi ceea ce căuta.

Cu un suspin uscat și recunoscător, se lăsă peste genunchi și strânse la piept cipul de personalitate al lui Iko, pe care nimeni nu-l dorise.

Cartea a patra

Prințul pusese ca scara să fie unsă cu smoală,
iar când Cenușăreasa încercă să fugă,
pantoful stâng îi rămase înfipt acolo.

Treizeci

Cinder stătea în interiorul standului său, cu bărbia sprijinită în ambele palme, urmărind ceva pe uriașul monitor care se afla în celălalt capăt al pieței aglomerate. Din pricina haosului, nu putea auzi comentariul reporterului, dar nici nu avea nevoie — acesta discuta despre festivalul în mijlocul căreia era captivă ea. Reporterul părea să se distreze mult mai bine decât ea, gesticulând animat spre jonglerii și vânzătorii de mâncare ambulanți, contorsioniștii din carele alegorice în miniatură și coada unui zmeu în formă de dragon al norocului. Cinder putea să-și dea seama datorită gălăgiei că reporterul transmitea din scuarul aflat la un cvartal distanță de ea, unde aveau loc cele mai multe evenimente ale zilei. Era mult mai festiv decât strada cu standurile vânzătorilor, dar cel puțin a ei era la umbră.

Ziua *ar fi putut* să-i meargă bine comparativ cu zilele obișnuite de piață — mulți potențiali clienți se interesaseră de prețurile ecranelor portabile stricate și de părțile de android —, însă ea fusese obligată să-i refuze pe toți. Nu avea să mai accepte clienți în Noul Beijing. Nu s-ar fi aflat deloc acolo dacă Adri n-ar fi forțat-o să vină, lăsând-o la stand în timp ce ea și Pearl se duseseră să cumpere ultimele accesorii pentru bal. Bănuia că Adri nu voia decât să vadă cum toată lumea se uita gură-cască la ea șchiopătând, fata cu un sigur picior.

Nu-i putea spune mamei sale vitrege că Linh Cinder, celebrul mecanic, își închisese prăvălia pentru totdeauna.

Fiindcă nu-i putea spune lui Adri că pleca.

Oftă, alungându-și de pe față o șuviță de păr. Căldura era insuportabilă. Umiditatea se agăța de pielea lui Cinder, lipindu-i tricoul de șira spinării. Împreună cu norii care se adunau la orizont, aceasta promitea ploaie, multă ploaie.

Care nu era ideală pentru condus.

Dar asta n-avea s-o oprească. Peste douăsprezece ore avea să se afle la mulți kilometri în afara orașului, punând cât mai multă distanță cu putință între ea și Noul Beijing. După ce Adri și Pearl se culcau, Cinder cobora la garaj în fiecare seară, țopăind cu ajutorul unor cârje făcute de ea, astfel încât să poată lucra la mașină. Cu o seară în urmă, pentru prima dată, motorul prinsese viață cu un muget.

În fine, mai bine zis, prinsese viață cu un bolborosit și scuipase noxe pe țeava de eșapament, care o făcuseră să tușească fără oprire. Folosise aproape jumătate din banii pe care Erland îi transferase pentru cercetare și cumpărase o canistră de benzină care, dacă era norocoasă, avea s-o ducă cel puțin până la următoarea provincie. Urma să fie o călătorie cu peripeții. Urma să fie o călătorie cu mirosuri.

Dar avea să fie liberă.

Ba nu — *ele* aveau să fie libere. Ea, cipul de personalitate al lui Iko și cipul de identificare al lui Peony. Aveau să evadeze împreună, așa cum spusese mereu c-o vor face.

Deși știa că n-o putea aduce înapoi pe Peony, spera ca într-o bună zi să poată găsi un alt trup pentru Iko. Poate o altă carcasă de android — sau poate chiar o escortă, cu formele lor feminine aparent perfecte. Știa că lui Iko i-ar fi plăcut așa ceva.

Monitorul trecu la următoarea știre preferată a săptămânii. Chang Sunto, copilul minune. Supraviețuitorul molimei. Fusese intervievat de nenumărate ori datorită recuperării lui incredibile, și de fiecare dată când îl vedea, inima de silicon a lui Cinder se umplea de mândrie.

Pe ecrane se mai difuzau și imagini cu fuga ei din zona carantinei, însă reportajul nu îi arăta niciodată fața, iar Adri fusese prea distrasă — de bal și de înmormântarea la care Cinder nu fusese invitată să ia parte — pentru a-și da seama că fata misterioasă trăia sub acoperișul ei. Sau poate că Adri pur și simplu nu o băga prea tare în seamă, astfel că oricum nu avea cum s-o recunoască.

Umblau tot felul de zvonuri despre fată și despre miraculoasa recuperare a lui Chang Sunto, și în vreme ce unele vorbeau despre un antidot, nimeni nu lămurise situația. Băiatul se afla acum sub supravegherea echipei de cercetare de la palat, ceea ce însemna că Dr. Erland avea un nou cobai cu care să se joace. Spera să fie suficient, având în vedere că rolul ei de voluntar pentru cercetare se terminase. Încă nu avusese curajul să-i spună asta doctorului, iar vina o măcina în fiecare dimineață, când primea câte un nou transfer de bani. Dr. Erland își ținuse partea de promisiune — îi deschisese un cont conectat la cipul ei de identitate, astfel încât numai Cinder să-l poată accesa, nu și Adri, și făcuse plăți aproape zilnic din fondul de cercetare și dezvoltare. Deocamdată nu ceruse nimic la schimb. Singurele lui comuri fuseseră trimise pentru a-i spune că încă se folosea de mostrele ei de sânge și să îi readucă aminte să nu se întoarcă la palat până la plecarea reginei.

Cinder se încruntă, scărpinându-se pe obraz. Dr. Erland nu avusese niciodată ocazia să-i explice de ce era atât de specială, atâta timp cât și el era imun. Curiozitatea nu-i dădea pace, dar nu era la fel de puternică precum hotărârea ei de a fugi. Unele mistere aveau să rămână nerezolvate.

Își trase trusa de unelte pe masă, cotrobăind prin ea doar ca să-și țină mâinile ocupate. Plictiseala ultimelor cinci zile o făcuse să-și organizeze cu meticulozitate fiecare șurub și piuliță. Acum începuse să le numere, creând un inventar digital în minte.

În fața mesei sale de lucru apăru o copilă cu părul negru mătăsos prins în cosițe.

— Mă scuzați, spuse ea, împingând un ecran portabil pe masă. Puteți să reparați asta?

Cinder își mută privirea plictisită de la copilă la portabil. Era suficient de mic cât să-i încapă în palmă și acoperit cu o carcasă roz sclipitoare. Oftând, ridică portabilul și îl întoarse. Apăsă pe butonul de pornire, dar ecranul se umplu cu șiruri de text indescifrabil. Surâzând, izbi colțul ecranului de două ori pe masă. Fata sări înapoi.

Cinder apăsă din nou pe butonul de pornire și fu întâmpinată de ecranul de bun venit.

— Data viitoare când nu mai merge, încearcă și tu asta, o sfătui ea, după care i-l aruncă înapoi copilei, care se strădui să-l prindă.

Ochii fetei se luminară. Îi afișă un rânjet cu doi dinți lipsă, înainte să se facă nevăzută în mulțime.

Cinder se aplecă, sprijinindu-și bărbia pe antebrațe și dorindu-și pentru a mia oară ca Iko să nu fi fost captivă într-o bucățică de metal. S-ar fi amuzat împreună pe seama vânzătorilor cu fețe transpirate și înroșite, care-și făceau vânt sub paravanele standurilor. Ar fi vorbit despre toate locurile pe care voiau să le viziteze — Taj Mahal-ul, Marea Mediterană, linia cu levitație magnetică transatlantică. Iko ar fi vrut să meargă la cumpărături în Paris.

Când o luă cu fiori, Cinder își îngropă fața în curbura cotului. Cât de mult avea să poarte asupra ei fantomele lor?

— Te simți bine?

Speriată, își ridică privirea. Kai stătea rezemat de colțul standului, cu un braț proptit pe șina de oțel a ușii și cu celălalt ascuns la spate. Era din nou deghizat, cu gluga hanoracului gri trasă peste cap, dar chiar și în acea căldură înăbușitoare, el reușea să pară extrem de relaxat. Cu părul ușor ciufulit, cu soarele

luminos în spatele lui — inima lui Cinder începu să se mărească, după care o trase la loc.

Nu se deranjă să se ridice, dar își trase nepăsătoare cracul pantalonilor în jos pentru a acoperi cât mai mult din cabluri, fiind din nou recunoscătoare pentru fața de masă subțire.

— Alteță!

— Uite ce e, nu vreau să-ți dau sfaturi despre cum ar trebui să-ți conduci afacerea sau ceva de genul ăsta, spuse el, dar te-ai gândit să taxezi oamenii pentru serviciile prestate?

Preț de o clipă, cablurile ei părură să se chinuie pentru a se conecta în creierul ei, înainte să-și aducă aminte de fata care fusese pe la ea în urmă cu câteva minute. Își drese vocea și aruncă o privire prin jur. Fata ședea pe trotuar, cu fusta întinsă peste genunchi, fredonând odată cu muzica din căști. Cumpărătorii umblau de colo-colo, legănând sacoșe peste șolduri și luând o gustare din ouă fierte în ceai[1]. Cumpărătorii erau ocupați să transpire. Nimeni nu îi băga pe cei doi în seamă.

— Nu vreau să-ți dau sfaturi despre cum să fii prinț, dar n-ar trebui să mergi însoțit de niște gărzi de corp sau ceva de genul ăsta?

— Gărzi de corp? Cine ar vrea să-i facă rău unui tip atât de șarmant ca mine?

Când Cinder îi aruncă o privire urâtă, el îi zâmbi și își flutură încheietura mâinii spre ea.

— Crede-mă, ei știu exact unde mă aflu, oricând, dar încerc să nu mă gândesc la asta.

Cinder luă o șurubelniță dreaptă din trusa de unelte și începu s-o răsucească între degete, orice pentru a-și ține mâinile ocupate.

---

[1] Gustare tradițională chinezească, în care ouăle fierte sunt crăpate și apoi fierte din nou în ceai, sos și/sau mirodenii. Mai sunt cunoscute și sub numele de ouă marmorate, întrucât crăpăturile cojilor creează dungi întunecate cu modele asemănătoare marmorei.

— Ce cauți aici? N-ar trebui să fii, nu știu... N-ar trebui să te pregătești pentru încoronare sau ceva de genul ăsta?

— Mă crezi sau nu, se pare că am din nou ceva probleme de ordin tehnic.

Își scoase ecranul portabil de la curea și își coborî privirea spre el.

— Vezi tu, m-am gândit că probabil e prea mult să sper că cel mai renumit mecanic din Noul Beijing are probleme cu portabilul *ei*, așa că m-am gândit că probabil e ceva în neregulă cu al meu.

Schițând un zâmbet, izbi colțul portabilului de masă, apoi verifică ecranul și oftă adânc.

— Nup, nimic. Poate că-mi ignoră comurile dinadins.

— Poate c-am fost ocupată?

— A, da, pari de-a dreptul copleșită.

Cinder își dădu ochii peste cap.

— Uite, ți-am adus ceva.

Kai dădu la o parte ecranul portabil și scoase de la spate o cutie lungă și scundă, împachetată în folie aurie și legată cu o panglică albă. Hârtia era superbă, împachetarea mai puțin.

Cinder scăpă șurubelnița cu un zăngănit.

— Pentru ce-i asta?

O expresie rănită îi traversă chipul lui Kai.

— Ce? N-am voie să-ți cumpăr un cadou? întrebă el pe un ton care aproape că-i opri impulsurile electrice din cabluri.

— Nu. Nu după ce ți-am ignorat șase comuri în ultima săptămână. Ești tâmpit?

— Deci le-ai primit!

Cinder își sprijini coatele pe masă, îngropându-și bărbia în ambele palme.

— Normal că le-am primit.

— Atunci, de ce mă ignori? Am greșit cu ceva?

— Nu. Da.

Închise strâns din ochi, masându-și tâmpla. Crezuse că partea cea mai grea trecuse. Că ea avea să dispară, iar el să-și vadă în continuare de viață. Ea avea să-și petreacă restul vieții uitându-se cum prințul, ba nu, *împăratul* Kai ținea discursuri și adopta hotărâri. Cum mergea în misiuni diplomatice în jurul lumii. Cum dădea mâna cu oameni și săruta bebeluși. Avea să-l vadă căsătorindu-se. Avea să-i vadă soția oferindu-i copii — fiindcă întreaga lume avea să vadă asta.

Dar el avea s-o uite. Iar asta era ceea ce trebuia să se întâmple.

Cât de naivă fusese crezând că va fi atât de simplu.

— Nu? Da?

Bombăni, gândindu-se că *ar fi trebuit* să fie ușor să dea vina pentru tăcerea ei pe Adri, nemiloasa ei mamă vitregă, care refuzase s-o lase să iasă din casă, dar nu era atât de ușor. Nu putea risca să-i dea speranțe false lui Kai. Nu putea risca orice avea puterea de a o face să se răzgândească.

— Pur și simplu s-a întâmplat ca eu...

Dădu dinapoi, fiind conștientă că trebuia să-i spună. El o considera un simplu mecanic, și poate că era dispus să treacă peste *acea* barieră socială. Dar să fie și cyborg, și lunară? Să fie urâtă și disprețuită de toate culturile din galaxie? El avea să înțeleagă într-o clipită de ce trebuia s-o uite.

Mai mult decât atât, probabil că *avea* s-o uite la fel de repede.

Degetele ei metalice zvâcniră. Mâna ei dreaptă era fierbinte sub mănușa din bumbac.

Scoate-ți mănușile și arată-i.

Duse nepăsătoare mâna spre marginea mănușii, frecând între degete materialul pătat de vaselină.

— Fiindcă vorbeai întruna despre balul ăla tâmpit, spuse ea, făcându-se mică când își auzi propriile cuvinte.

El aruncă o privire rapidă spre cutia aurie din mâinile lui. Încordarea se topi până ce își lăsă brațele să-i cadă în laturi.

— Pe stele mele, Cinder, dacă aș fi știut că aveai să-mi faci zile fripte fiindcă te-am invitat să ieșim, n-aș mai fi îndrăznit.

Ea își ridică privirea către cer, dorindu-și ca prințul să fi fost măcar un pic enervat de răspunsul ei.

— Bine, am înțeles, nu vrei să mergi la bal. N-am să mai aduc vorba de el.

Cinder se juca cu degetele mănușilor ei.

— Îți mulțumesc!

El puse cutia pe masă. Cinder se foi incomodă, neputând să ajungă la ea.

— N-ai nimic important de făcut? De pildă, să conduci o țară?

— Poate...

Lipindu-și o mâna de birou, se aplecă și încercă să tragă cu ochiul în poala lui Cinder. Ei îi sări inima din piept în timp ce se trase mai aproape de masă, împingând piciorul cât mai departe cu putință de câmpul lui vizual.

— Ce faci? întrebă el. Te simți bine?

— Foarte bine. De ce?

— De obicei ești cel mai bun exemplu într-ale etichetei regale, dar nici măcar nu te-ai ridicat. Și eram atât de pregătit să fiu un adevărat domn și să te rog să te așezi la loc.

— Îmi pare atât de rău că ți-am furat *acel* moment de mândrie, spuse ea, adâncindu-se în scaun. Dar mă aflu aici de la ivirea zorilor și sunt epuizată.

— De la ivirea zorilor! Cât e ceasul acum? întrebă el, ducând mâna spre ecranul portabil.

— 13:04.

Se opri cu mâna pe dispozitivul de la talie.

— Păi, atunci înseamnă că e timpul să iei o pauză, nu? zise el radiind. Ai vrea să-mi faci onoarea de a ieși cu mine să luăm prânzul?

Pe Cinder o cuprinse panica și se îndreptă de spate.

— Firește că nu!

— De ce?

— Fiindcă lucrez. Nu pot pur și simplu să plec.

El ridică dintr-o sprânceană spre grămăjoarele de șuruburi frumos aranjate pe masă.

— La ce anume lucrezi?

— Ca să știi și tu, aștept o comandă mare de părți componente să sosească și cineva trebuia să fie aici pentru a o primi.

Era mândră că minciuna părea atât de credibilă.

— Unde ți-e androidul?

I se tăie respirația.

— Ea... nu e aici.

Kai făcu un pas înapoi și aruncă o privire exagerată prin jur.

— Roagă pe unul dintre ceilalți vânzători să arunce un ochi la standul tău.

— Categoric nu. Plătesc bani buni ca să închiriez standul ăsta. N-am să-l abandonez doar fiindcă așa-mi cere un oarecare *prinț*.

Kai se apropie din nou de masă.

— Haide! Nu pot să te invit la... chestia aia care începe cu *B*; nu pot să te invit să luăm prânzul. În cazul în care nu iau decizia de a-mi scoate din funcțiune unul din androizi, asta ar putea fi ultima oară când ne vedem.

— Mă crezi sau nu, eu m-am cam obișnuit deja cu acest gând.

Kai își sprijini cotul de masă, aplecându-se astfel încât gluga să-i ascundă ochii de ea. Degetele lui găsiră un șurub și începură să-l răsucească.

— Măcar ai să urmărești ceremonia de încoronare?

Cinder șovăi înainte să ridice din umeri.

— Firește c-am s-o fac.

Încuviințând scurt, Kai folosi vârful unui șurub pentru a se scărpina sub unghie, deși Cinder nu văzu nici pic de murdărie acolo.

— În seara asta cică ar trebui să fac un anunț. Nu la încoronare, ci la bal. Despre negocierile de pace pe care le-am purtat săptămâna trecută. Nu va fi înregistrat, din cauza politicii absurde a Levanei de a interzice camerele, dar voiam să știi.

Cinder se îmbățoșă.

— S-au făcut ceva progrese?

— S-ar putea spune și-așa.

Se uită la ea, dar nu putu să-i susțină privirea prea mult. Curând avea să privească pe lângă ea, spre piesele abandonate.

— Știu că e stupid, dar o parte din mine simțea că dacă veneam azi să te văd, dacă te puteam convinge să mă însoțești diseară, atunci poate că încă aș fi putut schimba lucrurile. E prostesc, știu. Nu e ca și când Levanei îi pasă dacă eu, știi tu, aș avea cu adevărat sentimente pentru cineva.

Își răsuci din nou capul, aruncând șurubul înapoi în grămăjoara lui.

Lui Cinder îi zbârnâia trupul de bucurie, dar înghiți adânc, alungând senzația de amețeală care începuse să pună stăpânire pe ea. Își aduse aminte că asta era ultima oară când avea să-l vadă.

— Vrei să spui că...

Cuvintele rămaseră în aer. Își coborî vocea.

— Dar cum rămâne cu Nainsi? Cum rămâne cu lucrurile pe care ea... pe care ea le știa?

Kai își vârî mâinile în buzunare, privirea încurcată dispărându-i de pe chip.

— E prea târziu. Chiar dacă aș putea s-o găsesc. Nu se putea întâmpla azi, sau chiar mai devreme... Iar apoi mai e și antidotul, iar eu... eu nu mai pot să aștept o minune. Mult prea mulți oameni mor.

— Dr. Erland n-a aflat nimic?

Kai încuviință, încet.

— L-a confirmat ca fiind un antidot autentic, dar spune că nu-l poate multiplica.

— Poftim? De ce?

— Bănuiesc că unul dintre ingrediente se găsește doar pe lună. Ironic, ha? Și apoi mai e și băiatul care s-a însănătoșit săptămâna trecută, iar Dr. Erland l-a supus la tot felul de teste și analize, dar e foarte secretos în această privință. Spune că n-ar trebui să-mi fac speranțe că însănătoșirea băiatului ar putea duce la noi descoperiri. N-a spus-o chiar așa, dar... am impresia că doctorul își pierde treptat speranța de a găsi un antidot în viitorul apropiat. Cel puțin un antidot care să nu îi aparțină Levanei. Ar putea trece mulți ani până să facem noi progrese, iar când vom ajunge acolo...

Șovăi, cu privirea abătută.

— Nu știu dacă aș mai putea suporta să văd atâția oameni murind.

Cinder își coborî privirea.

— Îmi pare rău! Mi-aș dori să pot face ceva.

Kai se îndepărtă de masă, stând din nou drept.

— Încă te mai gândești să pleci în Europa?

— O, da, categoric. Mă gândesc să plec, răspunse ea, inspirând adânc. Vrei să mergi cu mine?

Kai râse scurt și își îndepărtă părul de pe față.

— Da. Glumești? Cred că asta e cea mai bună propunere pe care am primit-o.

Cinder îi zâmbi, dar nu dură mult. Un singur moment de fericire, în care ambii se prefăcură.

— Trebuie să mă întorc, spuse el, aruncând o privire cutiei subțiri învelite în auriu.

Cinder aproape că uitase de ea. Kai o împinse ușor peste masă, împrăștiind și câteva șuruburi odată cu ea.

— Nu. Nu pot...

— Ba sigur că poți.

Ridică din umeri, părând să se simtă incomod, expresie care nu-i stătea deloc rău.

— Mă gândisem că le vei putea purta la bal, dar... Ei bine, de-acum, pentru următoarea ocazie, cred.

Curiozitatea dădea pe dinafară, dar Cinder se forță să împingă cutia spre el.

— Nu, te rog!

El își puse ferm mâna peste a ei — putea să-i simtă căldura chiar și prin mănușa groasă.

— Acceptă-l, spuse el, și îi oferi bine-cunoscutul său zâmbet de prinț fermecător, ca și când nu era nimic. Și gândește-te la mine.

— Cinder, ia astea!

Cinder tresări la auzul vocii lui Pearl și își trase mâna din strânsoarea lui Kai. Pearl își trecu mâna peste masa ei de lucru, trimițând șuruburile și piulițele pe jos, după care trânti un maldăr de cutii subțiri în locul lor.

— Pune-le undeva prin spate, unde nu vor putea fi furate, zise Pearl, gesticulând spre partea din spate a standului. Într-un loc *curat*, dacă există așa ceva pe-aici.

Cu inima bubuindu-i în piept, Cinder se întinse spre cutii și le trase spre ea. Se gândi panicată la glezna ei goală, la cum va trebui să șchiopăteze până în spatele standului, la cum nu avea nicio metodă de a-și ascunde diformitatea.

— Ce, nu tu un „te rog" sau un „mulțumesc"? comentă Kai.

Cinder se înfioră, dorindu-și ca prințul să fi plecat înainte ca Pearl să-i strice ultimele clipe pe care le mai avea în compania lui.

Pearl se zbârli toată. Își dădu părul lung peste un umăr în timp ce se întoarse spre prinț, cu ochii întunecați.

— Cine ești tu ca să-mi...

Cuvintele dispărură, lăsând-o surprinsă și cu buzele țuguiate.

Kai își vârî mâinile în buzunare și o priviri cu un dispreț de-abia mascat.

Cinder își trecu degetele prin sfoara care lega cutiile lui Pearl.

— Alteță, v-o prezint pe sora mea vitregă, Linh Pearl.

Pearl rămase cu gura căscată când prințul îi oferi o scurtă plecăciune.

— O plăcere, zise el pe un ton prea înțepat.

Cinder își drese vocea.

— Alteță, vă mulțumesc din nou pentru această plată atât de generoasă. Și, ăăă, mult noroc la încoronare!

Privirea lui Kai se îmblânzi când se desprinse de pe Pearl. Surâse conspirativ, ceva mult prea sugestiv pentru a trece neobservat de Pearl. Kai înclină capul spre Cinder.

— Mă tem că a sosit momentul să ne luăm rămas-bun. Apropo, oferta mea rămâne valabilă, în caz că te răzgândești.

Spre ușurarea lui Cinder, el nu continuă, ci doar se întoarse și dispăru în mulțime.

Pearl îl urmări cu privirea. Cinder voia s-o facă și ea, dar se forță să privească maldărul de cutii de cumpărături.

— Da, desigur, spuse ea, ca și când întreruperea prințului nu avusese loc. Am să le pun pe raftul de-acolo.

Pearl își trânti mâna peste a lui Cinder, oprind-o. Ochii ei erau mari, uluiți.

— Ăla era prințul!

Cinder se prefăcu indiferentă.

— I-am reparat unul din androizii regali săptămâna trecută. A trecut pe-aici ca să mă plătească.

O cută se formă între sprâncenele lui Pearl. Buzele i se întinseră. Privirea ei suspicioasă căzu pe cutia aurie subțire pe care Kai o lăsase în urmă. Fără să ezite, o înșfăcă.

Cinder icni și întinse mâna spre cutie, dar Pearl se îndepărtă de ea. Cinder își ridică genunchiul pe masă, pregătită să se arunce spre ea, când își dădu seama ce catastrofă ar fi însemnat asta. Cu pulsul gonind, înlemni și privi cum Pearl rupse funda și o aruncă pe pământul prăfos, după care sfâșie hârtia aurie. Cutia de dedesubt era simplă și albă, neînsemnată. Ridică repede capacul.

Cinder își înclină capul, încercând să vadă ce conținea, în timp ce Pearl privea uluită cadoul. Putea să vadă bucățele de hârtie subțire și ceva alb și mătăsos. Studie chipul lui Pearl, încercând să-i judece reacția, dar nu vedea decât confuzie.

— E o *glumă*?

Fără să spună ceva, Cinder dădu ușor înapoi, coborându-și genunchiul de pe masă.

Pearl înclină cutia, astfel încât Cinder să poată vedea. În-untru se afla cea mai elegantă pereche de mănuși pe care și-ar fi putut-o imagina. Mătase pură care strălucea alb-argintiu. Erau suficient de înalte cât să-i acopere coatele, și un șir de perle minuscule de-a lungul tivurilor le ofereau cea mai simplă notă de eleganță. Erau mănuși demne de o prințesă.

Chiar părea o glumă. Pearl râse ascuțit.

— El nu știe, nu-i așa? El nu știe despre... despre *tine*!

Apucă mănușile, rupându-le de pe suportul lor, și azvârli cutia pe stradă.

— Ce credeai c-o să se-ntâmple?

Flutură mănușile spre Cinder, degetele goale atârnând neajutorate.

— Credeai că prințului chiar îi *place* de tine? Credeai că vei putea merge la bal, ca să dansezi cu noile tale mănuși și cu...

Analiză hainele lui Cinder, pantalonii cargo murdari, tricoul pătat, cureaua de unelte prinsă la brâu, și râse din nou.

— Desigur că nu, răspunse Cinder. Nu am de gând să merg la bal.

— Atunci, de ce ar avea un cyborg nevoie de *așa ceva*?

— Nu știu. Eu nu... El doar...

— Poate credeai că n-o să conteze, zise Pearl, plescăind din limbă. Asta e, nu-i așa? Credeai că prințul... ba nu... *împăratul* va reuși să treacă peste toate...

Răsuci din mână.

— ... defectele tale?

Cinder strânse din pumni, încercând să ignore înțepătura cuvintelor.

— E doar un client.

Lumina zeflemitoare se stinse în ochii lui Pearl.

— Ba nu. E prințul. Și dacă ar ști adevărul despre tine, nici nu te-ar mai băga în seamă.

Acel comentariu învie indignarea lui Cinder, care îi aruncă o privire încărcată de ură.

— Cam cum s-a întâmplat și cu tine, nu-i așa?

Își dorea să-și fi ținut cuvintele în momentul în care le rosti, dar furia care îi incendie chipul lui Pearl aproape că făcu să merite totul.

Până ce Pearl aruncă mănușile pe jos, apoi luă trusa de unelte de pe masă și o răsturnă deasupra lor. Cinder țipă îngrozită. Piulițele și șuruburile alunecară până pe stradă. Oamenii se opreau să se uite la ele, la haosul creat.

Pearl se întoarse spre ea cu un aer demn și cu buzele strânse.

— Ai face mai bine să cureți astea înainte de închiderea festivalului. Voi avea nevoie de ajutorul tău diseară. La urma urmei, trebuie să particip la un bal regal.

Cablurile lui Cinder încă zumzăiau când Pearl își luă cutiile de cumpărături și plecă, dar nu pierdu timpul și sări peste masă, îngenunchind lângă cutia de unelte răsturnată. O întoarse cu fața în sus, dar ignoră piesele împrăștiate, întinzând-se în schimb după mănușile de la baza mormanului.

Erau murdare de pământ și praf, însă petele de vaselină fură cele care îi strânseră inima de durere. Cinder le puse peste genunchi și încercă să netezească mătasea boțită, reușind doar să întindă uleiul. Erau frumoase. Cele mai frumoase lucruri pe care le deținuse vreodată.

Dar dacă învățase un lucru după ani și ani în meseria de mecanic, acela era că unele pete nu se duceau niciodată.

Treizeci și unu

Drumul până acasă era lung. Adri și Pearl plecaseră de la piață fără ea, nerăbdătoare să se pregătească pentru bal, ceea ce pentru Cinder fusese o ușurare la început, dar după primul kilometru de mers cu cârjele ei improvizate la subrațe și cu geanta izbindu-i-se de șold, începuse să-și blesteme mama vitregă cu fiecare pas șchiopătat.

Nu că Cinder se grăbea să ajungă acasă. Nu-și putea imagina cu ce pregătiri o putea ajuta pe Pearl, dar nu se îndoia că erau menite s-o tortureze. Încă o seară de servitute. Încă o seară.

Acele gânduri îi dădură curaj să meargă mai departe.

Când ajunse într-un târziu la apartament, găsi culoarele straniu de tăcute. Toată lumea era la festival sau se pregătea pentru bal. Strigătele care în mod normal se auzeau de după ușile închise fuseseră schimbate cu râsete și chicoteli.

Cinder vârî cârjele la subrațul ei inflamat și se folosi de perete pentru a ajunge la ușă.

Apartamentul părea gol când intră, dar auzi podelele scârțâind în timp ce Adri și Pearl se plimbau prin dormitoarele lor aflate în spate. Sperând să poată parcurge întreaga seară fără să le vadă, Cinder șontâcăi spre odaia ei și închise ușa. Tocmai se gândea să-și facă bagajele, când cineva bătu la ușă.

Oftând, o deschise. Pearl era pe hol, îmbrăcată în rochia ei aurie, toată numai mătase și perluțe și un decolteu la fel de generos pe cât îl ceruse Adri.

— Mai încet de-atât nu puteai să vii acasă? comentă ea. Plecăm de-ndată ce încoronarea ia sfârșit.

— Ei bine, aș fi putut să ajung mai repede, doar că cineva mi-a furat piciorul!

Pearl o privi urât preț de o clipă, după care păși înapoi pe hol și făcu o semi-piruetă, lăsând fusta să se înfoaie în jurul gleznelor.

— Ce crezi, Cinder? O să mă observe prințul în asta?

Cinder de-abia se abținu să nu-și șteargă mâinile soioase de rochie. În schimb, își scoase mănușile de lucru și le vârî în buzunarul de la spate.

— Aveai nevoie de ceva?

— Da, de fapt. Voiam să-ți cer părerea.

Pearl își ridică fusta și Cinder văzu două încălțări diferite. În piciorul stâng avea o botină din catifea albă, care se lega la gleznă. În piciorul drept era o sanda aurie, legată cu panglici strălucitoare și mici talismane în formă de inimi.

— Având în vedere că ești atât de apropiată de prinț, mă gândeam să te întreb: ce crezi că i-ar plăcea, încălțările aurii sau cele albe?

Cinder se prefăcu a lua în considerare opțiunile.

— Botinele îți fac gleznele să pară umflate.

Pearl surâse.

— Învelișul metalic îți face *ție* glezna să pară umflată. Ești doar geloasă fiindcă eu am picioare frumoase.

Suspină fals.

— Ce păcat că tu n-o să ai niciodată parte de așa ceva.

— Mă bucur c-ai găsit cel puțin *o parte* a trupului pe care s-o consideri frumoasă.

Pearl își dădu părul într-o parte, afișând un zâmbet arogant. Știa că împunsătura lui Cinder nu era întemeiată, iar Cinder se enervă când acea insultă nu îi aduse nicio satisfacție.

— Am tot repetat conversația pe care o voi purta cu prințul Kai, zise Pearl. Desigur, intenționez să-i spun *totul.*

Se legănă ușor și lumina se reflectă în fusta ei.

— Mai întâi, am să-i povestesc totul despre extremitățile tale metalice urâte și rușinea prin care ne faci să trecem. Apoi va înțelege în ce creatură dezgustătoare te-au putut transforma oamenii ăia. Și, de asemenea, am să mă asigur că-și dă seama că *eu* sunt o partidă mult mai bună.

Cinder se rezemă de tocul ușii.

— Ce bine era dacă știam mai din timp de această pasiune a ta, Pearl! Știi, înainte ca Peony să plece dintre noi, am putut să obțin o promisiune de la Alteța Sa că în seara asta avea să danseze cu ea. Aș fi putut cere același lucru și pentru tine, dar bănuiesc că acum e prea târziu pentru asta. Păcat!

Pearl se făcu roșie ca sfecla.

— N-ar trebui să-i pronunți numele, spuse ea cu o voce răgușită, de-abia perceptibilă.

Cinder clipi.

— Peony?

Furia din ochii lui Pearl se intensifică, lăsând în urmă tachinările copilărești.

— Știu că tu ai omorât-o. Toată lumea știe c-a fost vina ta.

Cinder o privi cu gura căscată, deconcertată din pricina trecerii bruște de la fanfaronade infantile la seriozitate.

— Nu-i adevărat! Eu n-am fost niciodată bolnavă.

— E vina ta c-a fost la cimitirul de vechituri. Acolo s-a îmbolnăvit.

Cinder deschise gura, dar nu spuse nimic.

— Dacă n-ai fi fost tu, în seara asta ar fi mers la bal, așa că nu încerca să te prefaci că i-ai făcut favoruri. Cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci pentru Peony ar fi fost s-o lași în pace. Atunci poate că încă ar mai fi fost printre noi.

În ochii lui Pearl începură să se adune lacrimi.

— Și încerci să te prefaci că îți pasă de ea, de parcă era sora ta, și asta nu-i corect. Ea era bolnavă și tu... te întâlneai cu

prințul, încercând să-i atragi atenția, când tu știi prea bine ce sentimente nutrea pentru el. E dezgustător.

Cinder își împreună brațele, protejându-se.

— Știu că nu crezi asta, dar chiar am iubit-o pe Peony. Chiar o iubesc.

Pearl își trase nasul o dată, zgomotos, ca și când încerca să oprească plânsetul înainte s-o acapareze.

— Ai dreptate. Nu te cred. Ești o mincinoasă și o hoață, și nu îți pasă de nimeni în afară de tine. Făcu o pauză, după care continuă: Și am să mă asigur că prințul știe asta.

Ușa de la dormitorul lui Adri se deschise, iar ea ieși îmbrăcată într-un kimono în nuanțe de alb și magenta, brodat cu cocori eleganți.

— Acum de ce vă mai ciondăniți? Pearl, ești gata?

O studie pe Pearl cu un ochi de expert, încercând să stabilească dacă mai necesita vreun retuș.

— Nu pot să cred că mergeți, spuse Cinder. Ce-or să creadă oamenii, când voi două încă sunteți în doliu?

Știa că acela era un buton pe care nu trebuia să-l apese, un comentariu incorect, mai ales când le auzise pe amândouă prin pereții subțiri plângând, dar nu avea dispoziția necesară să fie corectă. Chiar dacă ar fi avut de ales, tot nu s-ar fi dus. Nu fără Peony.

Adri o fulgeră cu privirea și strânse din buze.

— Încoronarea stă să înceapă, spuse ea. Du-te și spală planotorul. Vreau s-arate ca nou.

Bucuroasă că nu trebuia să urmărească încoronarea cu ele, Cinder nu zise nimic. Își luă cârjele și porni spre ușă.

Încă o seară.

Activă conexiunea de rețea de îndată ce ajunse în ascensor, micșorând încoronarea într-un colț al câmpului ei vizual. Deocamdată încă se difuza pre-ceremonia. O paradă de oficiali

guvernamentali intra în palat, înconjurată de o mare de jurnaliști și de camere de luat vederi.

Luă o găleată și săpun din camera de depozit înainte să pornească șontâcăind spre parcarea acoperită, ascultând cu jumătate de ureche în timp ce crainicul explica simbolismul din spatele diferitelor elemente ale încoronării. Broderia de pe mantia lui Kai, modelele de pe blazoanele care aveau să fie înălțate la depunerea jurămintelor, numărul de gonguri care avea să se audă când el cobora estrada, toate datinile care se repetau de secole, adunate din atâtea culturi, încât ajunseseră să formeze Comunitatea.

Jurnalul de știri oscila întruna între festivalul din centrul orașului și ocazionalele imagini cu Kai din timpul pregătirilor. Numai aceste fragmente din urmă îi distrăgeau atenția lui Cinder de la găleata cu apă spumoasă. Nu putea înceta să-și imagineze că se afla în palat cu el și nu în această parcare rece și întunecoasă. Kai dând mâna cu un delegat necunoscut. Kai întâmpinând mulțimea. Kai încercând să fure o conversație între patru ochi cu sfetnicul său. Kai întorcându-se spre ea, zâmbindu-i, bucuros că era lângă el.

Totuși, acele imagini sporadice aveau un efect liniștitor, nu demoralizator, asupra inimii lui Cinder. Era o aducere-aminte că în lume se întâmplau lucruri mult mai însemnate, iar dorința de libertatea a lui Cinder, și provocările lui Pearl, și toanele lui Adri, și până și flirturile lui Kai nu-și aveau locul în acea schemă a lucrurilor.

Comunitatea Orientală își încorona noul împărat. Astăzi, întreaga lume privea.

Veșmintele lui Kai îmbinau tradițiile vechi cu cele noi. Turturelele brodate pe gulerul său mandarin simbolizau pace și iubire. Peste umeri purta o mantie bleumarin brodată cu șase stele argintii, care semnificau pacea și uniunea celor șase regate pământene, și douăsprezece crizanteme, care semnificau cele

douăsprezece provincii ale Comunității și cum aveau să prospere ele sub domnia lui.

Un sfetnic al casei regale stătea lângă Kai pe podium. Primele rânduri ale mulțimii erau formate din oficiali guvernamentali din fiecare sector și provincie. Dar privirea lui Cinder era mereu atrasă spre Kai, prinzându-se ca un magnet de el, de fiecare dată.

Apoi, pe unul din culoare își făcu apariția un mic alai, ultimii care își ocupau locurile — regina Levana, împreună cu doi taumaturgi. Regina purta un văl alb delicat, care îi ajungea până la coate, ascunzându-i chipul și făcând-o să semene mai degrabă cu o nălucă decât cu un invitat al casei regale.

Cinder se înfioră. Nu credea că vreun lunar fusese vreodată prezent la o încoronare a Comunității. Totuși, acea priveliște, în loc s-o facă să se simtă optimistă în privința viitorului, îi puse un nod în gât. Întrucât poziția trufașă a Levanei sugera că aparținea acelui loc mai mult decât oricare alt cetățean pământean. Ca și când *ea* urma să fie încoronată.

Regina și alaiul ei își ocupară locurile rezervate în primul rând. Cei așezați în jurul lor încercară, fără succes, să-și ascundă dezgustul de a se afla atât de aproape de ea.

Cinder scoase cârpa din găleată și își puse anxietatea la muncă, frecând planotorul lui Adri pentru a-l face lună.

Încoronarea începu cu un bubuit de tobe.

Prințul Kai îngenunche pe un podium îmbrăcat în mătase în timp ce o paradă de bărbați și femei trecu prin fața lui, fiecare punându-i la gât o panglică, un medalion sau o piatră prețioasă. Toate darurile erau simbolice — viață lungă, înțelepciune, bunătate, generozitate, răbdare, bucurie. După ce primi toate lănțișoarele, camera luă în prim-plan chipul lui Kai. Părea surprinzător de senin, cu ochii coborâți, dar cu capul ținut sus.

După cum cerea obiceiul, din toate celelalte cinci regate pământene fusese selectat un reprezentant care avea să oficieze

încoronarea, astfel încât să demonstreze că celelalte țări vor onora și respecta dreptul noului suveran de a guverna. Îl alese-seră pe Bromstad, premierul Federației Europene, un bărbat înalt, blond și lat în umeri. Cinder mereu crezuse că aducea mai degrabă a fermier decât a politician. Acesta scoase un sul de pergament de modă veche care conținea toate promisiunile pe care Kai le făcea poporului său când accepta rolul de împărat.

Prim-ministrul desfășură sulul și îl ținu de ambele capete, rostind o serie de jurăminte, pe care Kai le repetă.

— Jur solemn să guvernez popoarele Comuńității Orientale conform legilor și obiceiurilor care au fost stabilite de generațiile anterioare de conducători, recită el. Mă voi folosi de toată puterea conferită pentru a promova dreptatea, pentru a fi îngăduitor, pentru a onora drepturile inerente ale tuturor popoarelor, pentru a respecta pacea dintre națiuni, pentru a conduce cu bunătate și răbdare și pentru a căuta înțelepciunea și sfatul semenilor și fraților mei. Toate acestea promit să le fac azi și în fiecare zi a domniei mele, în fața tuturor martorilor Pământului și cerurilor.

Lui Cinder i se umflă pieptul de mândrie în timp ce spăla capota. Nu-l mai văzuse niciodată pe Kai atât de serios sau atât de chipeș. Se temea un pic pentru el, știind cât de neliniștit era, dar în acel moment el nu era prințul care îi adusese un android stricat la piață și aproape că o sărutase într-un ascensor.

El era împăratul ei.

Prim-ministrul Bromstad îi ridică bărbia.

— Prin aceasta te declar Împăratul Kaito al Comunității Orientale. Trăiască Maiestatea Sa Imperială!

Mulțimea izbucni în strigăte de bucurie și scanda *„Trăiască împăratul!"* în timp ce Kai se întoarse cu fața spre poporul său.

Era imposibil să-ți dai seama dacă era fericit cu noua sa poziție. Buzele îi erau neutre și privirea rezervată în timp ce se ridică pe estradă în aplauzele mulțimii.

După acel moment îndelungat în care el făcu față cu seninătate ropotelor de aplauze, un pupitru fu adus pe scenă pentru primul discurs al împăratului. Mulțimea amuți.

Cinder aruncă apă peste vehicul.

Kai rămase lipsit de expresie pentru o clipă, privind spre marginea podiumului și strângând marginile pupitrului.

— Sunt onorat, începu el, că încoronarea mea coincide cu cea mai venerată sărbătoare a noastră. În urmă cu 126 de ani, acel coșmar, acea catastrofă care a însemnat Al Patrulea Război Mondial a luat sfârșit, dând naștere Comunității Orientale. Aceasta a crescut din unificarea mai multor popoare, culturi și idealuri. A fost întărită de o singură convingere solidă, că împreună, uniți ca un singur popor, suntem puternici. Avem capacitatea de a ne iubi unii pe ceilalți, în pofida diferențelor noastre. De a ne ajuta, în pofida slăbiciunilor noastre. Am ales pacea în locul războiului. Viața în locul morții. Am ales să încoronăm un om pentru a ne fi suveran, pentru a ne călăuzi, pentru a ne încuraja — nu să conducă, ci să servească.

Făcu o pauză.

Cinder își luă atenția de la afișajul retinal suficient cât să facă o inspecție scurtă planotorului. Era prea întunecat ca să-și dea seama dacă făcuse o treabă bună, însă își pierduse interesul în perfecțiune.

Mulțumită, lăsă cârpa să cadă în găleată și se sprijini de peretele de beton din spatele șirului de planotoare parcate, acordându-i toată atenția micului ecran.

— Eu sunt stră-stră-strănepotul primului împărat al Comunității, continuă Kai. Lumea noastră s-a schimbat din zilele lui. Continuăm să înfruntăm noi probleme, noi neplăceri. Deși pe acest pământ nu s-a mai purtat niciun război vreme de 126 de ani, acum ducem o nouă luptă. Tatăl meu a purtat un război împotriva letumozei, ciuma care a devastat planeta noastră pentru mai bine de doisprezece ani. Această boală a adus

moartea și suferința la ușile noastre. Oamenii buni ai Comunității, și toți frații noștri pământeni, au pierdut prieteni, rude, oameni dragi, vecini. Și, odată cu acest pierderi, înfruntăm pierderea negoțului și comerțului, căderea economiei, condițiile de trai înrăutățite. Unii oameni au pierit din pricina lipsei de mâncare, căci nu există suficienți fermieri pentru a munci pământul. Unii au pierit din pricina lipsei de căldură, căci rezervele noastre de energie scad alarmant. Acesta este războiul cu care ne confruntăm acum. Acesta este războiul căruia tatăl meu era hotărât să-i pună capăt, iar acum eu jur să preiau ștafeta. Împreună vom găsi un leac pentru această boală. O vom înfrânge. Și îi vom reda măreței noastre țări fosta splendoare.

Publicul aplaudă, dar Kai nu arăta niciun semn de bucurie la rostirea acelor cuvinte. Expresia lui era resemnată, întunecată.

— Ar fi urât din partea mea, zise el când publicul se potolise, să nu menționez un al doilea tip de conflict. Unul nu mai puțin mortal.

Mulțimea murmură neliniștită. Cinder își rezemă capul de peretele rece.

— După cum sunt convins că mulți dintre voi știți, relația dintre națiunile pământene și Luna a fost încordată vreme de multe generații. De asemenea, după cum sunt convins că mulți dintre voi știți, în ultima săptămână, suverana Lunii, Maiestatea Sa Regina Levana, ne-a onorat cu prezența. E primul suveran lunar care a pus piciorul pe Pământ timp de aproape un secol și prezența sa deschide porțile speranței de a putea ajunge la o adevărată pace între noi într-un viitor nu foarte îndepărtat.

Cadrul se schimbă, arătând-o pe regina Levana în primul rând. Mâinile ei de culoarea laptelui erau împreunate cu falsă modestie în poală, ca și când era măgulită de acea recunoaștere. Cinder era sigură că nu păcălea pe nimeni.

— Tatăl meu și-a petrecut ultimii ani din viață purtând discuții cu Maiestatea Sa în speranța de a forma o alianță. Nu a

trăit suficient pentru a vedea rezultatul acelor discuții, dar eu sunt hotărât să am grijă ca eforturile sale să nu fi fost în van. Este adevărat că au existat numeroase obstacole pe acest drum către pace. Că am avut dificultăți de a ajunge la un consens cu Luna, o soluție care să satisfacă ambele părți. Dar nu am renunțat la speranța de a ajunge la o rezoluție.

Inspiră adânc, apoi făcu o pauză cu buzele încă întredeschise. Privirea îi coborî spre pupitru. Se prinse cu degetele de marginile lui.

Cinder se apleacă, ca și când putea să-l privească mai bine pe prinț în timp ce el se străduia să-și găsească următoarele cuvinte.

— Voi...

Tăcu din nou, se îndreptă și își concentră atenția spre un punct invizibil aflat undeva la distanță.

— Voi face orice e necesar pentru a asigura bunăstarea țării mele. Voi face orice e necesar pentru a vă proteja. Aceasta este promisiunea mea.

Își dezlipi mâinile de pe pupitru și coborî înainte ca mulțimea să aibă timp să reacționeze, plecând însoțit de câteva aplauze timide, dar politicoase.

Cinder simți că i se strânge inima în piept când ecranul afișă un alt cadru cu lunarii din primul rând. Poate că vălul ascundea atitudinea trufașă a reginei, însă rânjetele arogante ale celor doi însoțitori ai ei nu puteau fi interpretate greșit. Credeau că tocmai câștigaseră.

Treizeci și doi

Cinder aștepta jumătate de oră înainte să șchiopăteze înapoi spre ascensor. Clădirea de apartamente prinsese din nou viață. Stătea lipită de perete, târând cârjele după ea, în timp ce vecinii ei treceau în pas de dans îmbrăcați în haine elegante. Câteva priviri compătimitoare se întoarseră spre Cinder în timp ce ea încerca să nu le stea în cale și să le păteze ținutele frumoase, dar cei mai mulți vecini o ignorau.

Reușind să ajungă la apartament, închise ușa în urma ei și ascultă pentru o clipă pustietatea binecuvântată a camerei de zi. Trecu în revistă tot ce voia să ia, umplându-și câmpul vizual cu șiruri de text verde. În camera ei, Cinder își întinse pătura și o umplu cu câteva lucruri personale — haine pătate de ulei, ustensile care nu se întorseseră niciodată în trusa de scule, mici cadouri absurde pe care Iko i le dăduse de-a lungul anilor, ca de pildă un „inel de aur" care era de fapt o șaibă ruginită.

Atât cipul de personalitate al lui Iko, cât și cel de identificare al lui Peony erau depozitate în siguranță în compartimentul de la gambă, unde aveau să stea până ce le găsea un loc mai bun.

Își închise ochii, simțindu-se brusc obosită. Cum era posibil să simtă deodată dorința copleșitoare de a se întinde și de a trage un pui de somn, când libertatea era la o aruncătură de băț de ea? Toate nopțile acelea lungi petrecute reparând la mașină își spuneau cuvântul.

Alungând acea senzație de oboseală, termină de împachetat pe cât de repede putu, dându-și silința să nu se gândească la

riscurile pe care și le asuma. De data asta avea să fie considerată cu adevărat un cyborg fugar. Dacă era prinsă vreodată, Adri o putea trimite după gratii.

Nu își lăsă mâinile să se odihnească. Încerca să nu se gândească la Iko, care ar fi trebuit să-i fie alături. Sau la Peony, care ar fi convins-o să rămână. Sau la prințul Kai.

Împăratul Kai.

Nu avea să-l mai vadă vreodată.

Înnodă furioasă colțurile păturii. Gândea prea mult. Trebuia doar să plece. Pas cu pas avea să ajungă la mașină, lăsând totul în urmă. Punându-și desaga pe umăr, străbătu șontâc-șontâc culoarul și labirintul subteran de spații de depozitare. Șchiopătând în camera de depozitare, lăsă desaga pe podea.

Se opri doar o clipă pentru a-și trage sufletul înainte să continue, desfăcând capacul trusei de unelte și băgând în ea tot ce se afla pe masa de lucru. Avea să le sorteze mai târziu. Dulapul de unelte care îi ajungea până la piept era mult prea mare pentru a încăpea în mașină, astfel că trebuia lăsat în urmă. Oricum, o asemenea greutate în spatele mașinii avea să crească consumul de benzină.

Studie încăperea unde petrecuse cea mai mare parte a ultimilor cinci ani. Era cel mai apropiat lucru de o casă pe care îl cunoscuse vreodată, chiar și cu plasa de sârmă care îi conferea un aspect de cușcă și cu toate acele cutii care miroseau a mucegai. Nu se aștepta să îi ducă dorul prea mult.

Rochia de bal mototolită a lui Peony încă era aruncată peste aparatul de sudură. Asemenea dulapului de unelte, nici el nu avea s-o însoțească.

Se mută spre rafturile din oțel înalte aflate pe peretele din spate și începu să cotrobăie după părți componente care aveau să fie utile mașinii sau trupului ei în cazul în care ceva nu funcționa cum trebuie, aruncând piesele într-un morman pe podea.

Se opri când mâinile ei dădură peste ceva ce crezuse că n-o să mai vadă vreodată.

Piciorul mic și învechit al unui cyborg în vârstă de unsprezece ani.

Îl ridică de pe raft, unde fusese ascuns de ochii lumii. Probabil că Iko îl salvase, chiar și după ce Cinder o rugase să-l arunce.

Probabil că în mintea lui Iko era cel mai apropiat lucru de un papuc de android pe care îl deținuse vreodată. Cinder strânse piciorul la piept. Cât de tare urâse acest picior! Și cât de bucuroasă era să-l vadă acum!

Cu un zâmbet ironic, se lăsă pe scaunul de la masă pentru ultima dată. Scoțându-și mănușile, ochi încheietura mâinii stângi, încercând să-și imagineze un mic cip sub piele. Asta o făcu să se gândească la Peony. La degetele ei cu vârfuri albastre. La bisturiul pe pielea ei albă.

Cinder închise ochii, alungând amintirea cu forța. Trebuia să facă asta.

Se întinse după cuțitul aflat pe colțul mesei, care stătea cu lama scufundată într-o conservă cu alcool. Îl scutură, inspiră adânc și își puse mâna de cyborg cu palma în sus pe masă. Își aduse aminte că văzuse cipul pe hologramа doctorului Erland și știa că se afla la doi centimetri și jumătate de locul unde pielea se unea cu metalul. Provocarea era să-l scoată fără să taie din greșeală vreun cablu important.

Obligându-și mintea să tacă și mâna să nu se mai miște, apăsă lama în încheietură. Simți o durere acută, dar nu făcu nicio mișcare. Ușor. Ușor.

Un bip o sperie. Cinder sări, ridicând lama și întorcându-se cu fața spre peretele cu rafturi. Inima îi bubui în piept când văzu toate piesele și uneltele pe care avea să le lase în urmă.

Bipul se auzi din nou. Cinder își coborî privirea spre vechiul monitor care încă stătea proptit de rafturi. Știa că era deconectat

de la rețea, și totuși, un pătrat albastru luminos clipea într-un colț. Un alt bip.

Punând cuțitul jos, Cinder se ridică de pe scaun și îngenunche în fața ecranului.

Pe pătratul albastru scria:

CERERE DE CONEXIUNE DIRECTĂ PRIMITĂ DE LA UN UTILIZATOR NECUNOSCUT. ACCEPTAȚI?

Lăsând capul într-o parte, zări cipul COM-D încă introdus în unitatea monitorului. Luminița verde de lângă el clipea. În umbra ecranului, arăta ca un cip obișnuit, dar Cinder își aduse aminte de răspunsul lui Kai când ea îi descrisese materialul argintiu strălucitor al cipului. Un cip lunar.

Înșfăcă o cârpă murdară din mormanul de obiecte pe care intenționa să le ia și o lipi de rana care de-abia sângera.

— Ecran, acceptă conexiunea.

Bipăitul se opri. Căsuța albastră dispăru și fu înlocuită de o spirală.

— *Alo?*

Cinder tresări.

— *Alo, alo, alo — e cineva acolo?*

Oricine era, ziceai că mai avea un pic și ceda nervos.

— Vă rog, of, vă rog, cineva să răspundă. Unde-i androidul ăla tâmpit? *ALO?*

— A... lo? zise Cinder nesigură, apropiindu-se de ecran.

Fata icni, urmată de o tăcere scurtă.

— Alo? Mă auzi? E cineva...

— Da, te aud. Stai puțin, cred că nu merge cablul video.

— O, Slavă cerului! exclamă vocea în timp ce Cinder lăsă cârpa jos.

Întoarse ecranul cu fața pe podeaua de ciment și deschise ușa panoului de control.

— Mă gândeam că poate se stricase cipul sau că îl programasem eu cu o conexiune de identificare greșită sau ceva de genul ăsta. Te afli în palat în momentul de față?

Cinder descoperi că era deconectat cablul video; probabil că ieșise când Adri îi făcuse vânt de pe perete. Cinder îl băgă la loc și o lumină albastră se împrăștie pe podea.

— Gata, spuse ea, îndreptând ecranul.

Sări înapoi când o văzu pe fata care se afla de cealaltă parte a conexiunii. Probabil că era cam de aceeași vârstă cu Cinder și avea cel mai lung, mai buclat, mai dezordonat și mai încâlcit păr blond cu putință. Cuibul auriu din jurul capului ei era prins într-un nod mare deasupra unui umăr și se revărsa într-o harababură de cosițe și onduleuri, învăluind unul din brațele fetei înainte să se piardă undeva departe de marginile ecranului.

Dacă n-ar fi avut acel păr dezordonat, ar fi fost tare frumoasă. Avea o față drăguță în formă de inimă, ochi mari ca albastrul cerului și câțiva pistrui pe nas.

Cumva, nu era deloc ceea ce se așteptase Cinder.

Fata părea la fel de surprinsă s-o vadă pe Cinder, cu mâna ei de cyborg și cu tricoul ei ponosit.

— Cine ești? întrebă fata.

Ochii ei țâșniră în spatele lui Cinder, studiind lumina slabă și gardul de plasă.

— De ce nu te afli la palat?

— Nu am avut voie să merg, răspunse Cinder.

Miji ochii spre încăperea din spatele fetei, întrebându-se dacă nu cumva se uita la o casă de pe lună... Dar nu semăna deloc cu o casă. Fata era mai degrabă înconjurată de pereți metalici și mașinării și ecrane și computere și mai multe manete și butoane și lumini decât carlinga unui cargobot.

Cinder se așeză turcește, lăsându-și gamba fără picior să atârne mult mai confortabil peste coapsă.

— Ești lunară?

Fata clipi des, ca și când acea întrebare o luase prin surprindere. În loc să răspundă, se aplecă în față.

— Trebuie să vorbesc imediat cu cineva de la Palatul Noului Beijing.

— Atunci, de ce nu ai trimis un com la centrul de informații al palatului?

— Nu pot!

Țipătul fetei fu atât de neașteptat, atât de disperat, încât Cinder aproape că se dezechilibră.

— Nu am un cip de com global — asta e singura conexiune directă pe care am putut s-o găsesc pe Pământ!

— Deci ești lunară.

Ochii fetei se căscară în două cercuri aproape perfecte.

— Asta nu-i...

— Cine ești? întrebă Cinder, ridicând vocea. Lucrezi pentru regină? Tu ești cea care a instalat cipul în acel android? Tu ai făcut-o, nu-i așa?

Sprâncenele fetei se uniră, dar în loc să pară iritată de întrebările lui Cinder, părea mai degrabă înspăimântată. Ba chiar stânjenită.

Cinder strânse din maxilar pentru a nu da frâu liber numeroaselor întrebări și inspiră adânc înainte să întrebe calm:

— Ești un spion lunar?

— Nu! Firește că nu! Vreau să zic... ei bine... oarecum.

— *Oarecum?* La ce te referi cu...

— Te rog, ascultă-mă!

Fata strânse din mâini, ca și când în ea se dădea o luptă.

— Da, eu am programat cipul, și lucrez pentru regină, dar nu e ceea ce crezi. Am programat toate dispozitivele de spionaj pe care Levana le-a folosit pentru a-l urmări pe împăratul Rikan în ultimele luni, dar n-am avut de-ales. Stăpâna m-ar omorî dacă... Ferească stelele, m-ar *omorî* dac-ar afla despre asta.

— Care Stăpână? Te referi la regina Levana?

Fata strânse tare din ochi, cu fața contorsionată de durere. Când îi redeschise, aceștia luceau.

— Nu. Stăpâna Sybil. Ea e întâiul taumaturg al Maiestății Sale... și tutorele meu.

Avea noimă. Kai bănuia că taumaturgul reginei pusese cipul în Nainsi.

— Dar e mai degrabă temnicera mea, continuă fata. Eu nu sunt decât o prizonieră și o scla-avă.

Sughiță la ultimul cuvânt și își îngropă fața într-un cocoloș de păr, suspinând.

— Îmi pare rău! Îmi pare nespus de rău! Sunt o fată ticăloasă, inutilă și afurisită.

Cinder simți un junghi de compasiune — înțelegea ce înseamnă să fii sclav pentru „tutorele" tău, dar niciodată nu se temuse că Adri o va omorî. În fine, excepție făcând acea dată când o vânduse celor care se ocupau de cercetările pentru molimă.

Își încleștă maxilarul pentru a-și înfrâna senzația de milă, amintindu-și că această fată era lunară. O ajutase pe regina Levana să-i spioneze pe împăratul Rikan și pe Kai. Preț de câteva clipe se întrebă dacă nu cumva fata îi manipula acum sentimentele, înainte să-și aducă aminte că lunarii nu puteau controla oameni prin intermediul monitoarelor.

Suflându-și câteva șuvițe rebele de păr, Cinder se aplecă în față și strigă:

— Încetează! Încetează să mai plângi!

Plânsetele încetară. Fata își ridică ochii mari și injectați.

— De ce încercai să intri în contact cu palatul?

Fata se făcu mică și suspină, dar se părea că alungase lacrimile.

— Trebuie să-i transmit un mesajul împăratului Kai. Trebuie să-l avertizez. El e în primejdie, tot Pământul e... Regina Levana... Și nu e vina mea. Dacă aș fi fost mai puternică, dacă

aș fi încercat măcar să lupt, asta nu s-ar fi întâmplat. E numai vina mea.

— Ferească stelele, vrei să *încetezi cu plânsul*? spuse Cinder înainte ca fata să cadă pradă din nou istericalelor. Trebuie să te-aduni! La ce te referi când spui că împăratul e în primejdie? Ce-ai făcut?

Fata se cuprinse cu mâinile, implorând-o din privire pe Cinder, ca și când numai ea îi putea oferi iertarea.

— Eu sunt programatoarea reginei, așa cum ți-am mai spus. Mă pricep destul de bine — sparg conexiuni de rețea și sisteme de securitate și tot tacâmul.

Spuse astea fără vreun pic de aroganță în vocea ei tremurândă.

— În ultimii câțiva ani, Stăpâna mi-a cerut să deviez conexiunile private ale liderilor politici de pe Pământ către palatul Maiestății Sale. La început erau doar discuții judecătorești, întruniri, transferuri de documente, nimic foarte interesant. Maiestatea Sa nu afla lucruri noi față de ceea ce îi spusese deja împăratul, așa încât nu mă gândeam că fac vreun rău cuiva.

Fata își răsuci părul în jurul degetelor de la ambele mâini.

— Dar apoi mi-a cerut să-i programez un cip COM-D pe care să-l poată instala într-unul din androizii casei regale, gândindu-se că îl putea spiona pe împărat în afara rețelei.

Își ridică ochii cuprinși de vină spre Cinder.

— Dacă ar fi fost oricare alt android, orice android din lume, nici în momentul de față n-ar fi știut ceva. Dar acum știe! Și e numai din vina mea!

Scânci și își puse o șuviță de păr în gură ca pe un căluș.

— Stai puțin.

Cinder ridică mâna, încercând s-o facă pe fată să vorbească mai rar.

— Ce anume știe Levana?

Fata își scoase părul din gura în timp ce lacrimile începură să-i alunece pe obraji.

— Știe tot ce știa androidul ăla, tot ce-a cercetat. Știe că prințesa Selene trăiește și că prințul... pardon, împăratul Kai o căuta. Știe că împăratul voia s-o găsească pe prințesă și s-o declare în fața întregii lumi drept adevărata regină lunară.

Pe Cinder o apucă groaza.

— Știe numele doctorilor care au ajutat-o să evadeze și al bietei bătrâne din Federația Europeană care a găzduit-o vreme îndelungată... Maiestatea Sa a trimis deja oameni s-o vâneze, folosind informațiile pe care le avea Kai. Și când o vor găsi...

— Dar ce-o să-i facă lui Kai? o întrerupse Cinder. Levana a câștigat deja. Kai mai-mai c-a spus c-o să-i ofere ce-și dorește, așa că ce mai contează acum?

— El a încercat s-o uzurpe! Nu o cunoști pe regină, nu știi cât de ranchiunoasă e. N-o să-l ierte niciodată pentru asta. Trebuie să-i transmit un mesaj, lui sau cuiva de la palat. Trebuie să știe c-a fost o capcană.

— O capcană? Ce fel de capcană?

— Să devină împărătească! Odată ce va pune mâna pe controlul Comunității, intenționează să-și folosească armata pentru a purta un război împotriva restului planetei. Și o poate face — armata ei... această armată...

Se cutremură, ferindu-se ca și când cineva încercase să-i tragă o palmă.

Cinder clătină din cap.

— Kai nu ar permite una ca asta.

— Nu contează. Odată ce se vede împărătească, el nu-i va mai fi de folos.

Sângele năvăli în urechile lui Cinder.

— Crezi? Dar ar fi proastă să încerce să-l omoare. Toată lumea ar ști că ea a făcut-o.

— Lunarii bănuiesc că ea a omorât-o pe regina Channary *și* pe prințesa Selene, dar ce pot face ei în legătură cu asta? Chiar dacă s-ar gândi să se revolte, odată ce-ar ajunge în prezența ei, i-ar spăla pe creier pe toți pentru a se potoli.

Cinder își frecă fruntea cu degetele.

— Avea de gând să anunțe asta la balul de diseară, murmură Cinder în sinea ei. Își va anunța intenția de-a se căsători cu ea.

Inima îi gonea și gândurile se revărsau în creierul ei.

Levana știa că el pornise în căutarea prințesei Selene. Avea să-l omoare. Avea să preia Comunitatea. Avea să poarte un război împotriva... împotriva întregii planete.

Se apucă de cap cu mâinile în timp ce lumea începu să se învârtească în jurul ei.

Trebuia să-l avertizeze. Nu-l putea lăsa să facă anunțul.

Putea să-i trimită un com, dar care erau șansele ca el să îl verifice în timpul balului?

Balul.

Cinder privi în jos spre hainele ei șterse. Spre glezna ei goală.

Rochia lui Peony. Fostul picior pe care îl salvase Iko. Mănușile din mătase.

Capul ei începu să se miște în sus și-n jos înainte ca ea să știe cu ce anume era de acord, și se folosi de rafturi pentru a se ridica.

— Mă duc, murmură ea. Am să-l găsesc eu.

— Ia cipul, spuse fata de pe ecran. În caz că trebuie să ne contactăm una pe cealaltă. Și, te rog, nu-i spune despre mine. Dacă Stăpâna mea află vreodată...

Fără s-o aștepte să termine, Cinder se aplecă și scoase cipul din unitate. Ecranul deveni negru.

Treizeci și trei

Cinder avea senzația că era învăluită în iederă otrăvitoare când își puse rochia de mătase. Privi în jos la corsajul argintiu cu ornamente din dantelă delicată, la fusta largă, la micuțele perle, dorindu-și să se facă mică și să dispară. Asta nu era rochia ei. Era o falsă în ea, o impostoare.

Oricât de ciudat părea, faptul că era șifonată precum fața unui bătrân o făcea să se simtă mai bine.

Înșfăcă fostul picior de pe raft — chestia aceea mică și ruginită cu care se trezise după operația ei, când era o fetiță derutată și neiubită în vârstă de unsprezece ani. Jurase să nu și-l mai pună niciodată, dar în momentul de față puteai să zici că era făcut din cristale, la cât de prețios arăta pentru ea. În plus, era suficient de mic cât să încapă în botinele lui Pearl.

Cinder căzu pe scaunul ei și scoase o șurubelniță. Era cea mai grăbită reparație pe care o făcuse vreodată, iar piciorul era chiar mai mic și mai inconfortabil decât și-l amintea, dar nu trecu mult timp și mergea din nou pe două picioare.

Mănușile de mătase păreau prea elegante, prea delicate, prea fine și își făcea griji că și le putea agăța în vreun șurub prost înfiletat. Cel puțin și ele erau pline de pete de vaselină, completând afrontul.

Era un dezastru pe două picioare și știa asta. Avea să fie norocoasă dacă o lăsau să intre la bal.

Dar de asta trebuia să se ocupe când ajungea acolo.

Ascensorul era gol când coborî în parcarea acoperită. Fugi spre mașina abandonată, botinele țăcănind incomod pe podeaua din beton în timp ce încerca să nu se împiedice de piciorul prea mic și să-și luxeze glezna. Simțea că era precar atașat la capătul piciorului ei. Neavând timp să-l conecteze la sistemul nervos cu toate cablurile, simțea că târăște după ea un prespapier. Încercă să-l ignore, gândindu-se doar la Kai și la anunțul pe care trebuia să-l facă în acea seară.

Ajunse la colțul întunecat al parcării, asudând deja din pricina efortului și știind că situația nu avea decât să se înrăutățească odată ce ajungea la umiditatea neînduplecată a orașului. În fața ei, mașina era înghesuită între două planotoare aerodinamice cu accente cromate. Luminile pâlpâitoare ale parcării făceau ca îngrozitoarea culoare portocalie să pară mai ștearsă. Nu-și avea locul printre celelalte vehicule.

Cinder știa senzația.

Se urcă la volan și fu întâmpinată de mirosul de gunoaie vechi și de mucegai. Cel puțin înlocuise capitonajul scaunului și îl acoperise cu o pătură veche, astfel încât să nu trebuiască să-și facă griji pentru excrementele șobolanilor. Totuși, își închipuia ce pete lăsau podeaua și cadrul mașinii pe rochia lui Peony.

Alungă gândurile, întinse mâinile sub coloana de direcție și apucă cablurile bateriei și ale motorului, pe care deja le tăiase și le legase cu bandă izolatoare. Bâjbâi după cablul maro de pornire.

Își ținu răsuflarea și le uni.

Nu se întâmplă nimic.

O broboană de sudoare i se scurse pe pulpa piciorului. Le uni din nou. Și din nou.

— Te rog, te rog, te rog!

O scânteie țâșni dintre cabluri, urmată de bolborosirea nefericită a motorului.

— *Da!*

Apăsă piciorul pe accelerație, turând motorul, simțind mașina vibrând și huruind sub ea.

Cinder își permise un strigăt de ușurare copleșitor, apoi își apăsă piciorul pe ambreiaj și o băgă în viteză, recitând instrucțiunile pe care le descărcase în urmă cu o săptămână și le studiase zi de zi. Cum să conducă.

Ieșirea din parcare se dovedi a fi cea mai dificilă parte. Odată ajunsă pe drum, traseul ei era ghidat de felinarele stradale solare și de licărirea gălbuie a ferestrelor apartamentelor — iluminarea constantă a orașului era o binecuvântare, de vreme ce farurile mașinii fuseseră sparte. Cinder era surprinsă de cât de stricate erau drumurile și de cantitatea de gunoaie și de moloz care acoperea asfaltul, de vreme ce planotoarele nu mai aveau nevoie ca drumurile să fie lipsite de obstacole. Călătoria era hurducăită și dificilă, și totuși Cinder simțea un val de putere cu fiecare răsucire a volanului, cu fiecare apăsare a accelerației, cu fiecare cârâială a schimbătorului de viteze și cu fiecare scârțâit al anvelopelor.

O briză călduță se infiltra prin geamul lipsă din spate, zbârlindu-i părul lui Cinder. Norii poposiseră deasupra orașului și atârnau amenințător deasupra zgârie-norilor, învăluind seara într-un giulgiu cenușiu. Spre celălalt orizont, cerul era încă larg deschis și afișa cu mândrie a noua lună plină a anului. O sferă perfectă pe cerul înnegrit. Un ochi alb, rău prevestitor, o urmărea peste tot. Ignorându-l, Cinder călcă accelerația până la podea, obligând mașina să meargă mai repede — să zboare.

Și zbură. Nu lin sau grațios precum un planotor, ci cu tot mugetul și puterea unei bestii mândre. Nu putu să nu zâmbească, știind că ea făcuse asta. Ea îi dăduse o nouă viață acestei monstruozități. Îi era datoare acum și ea părea să știe asta.

Ar fi reușit, gândi ea, în timp ce palatul începea să se întrevadă, înălțându-se deasupra orașului pe țărmul lui stâncos abrupt. Până acum ar fi trebuit să se apropie de periferia orașului.

Prinzând viteză. Urmărind luminile trecând în viteză pe lângă ea. Gonind spre orizont fără să privească măcar o dată în urmă.

O picătură mare de ploaie se sparse pe parbrizul crăpat.

Cinder apucă volanul mai bine în timp ce porni pe drumul șerpuitor, plin de curbe, care ducea la intrarea palatului. Nu exista niciun planotor cu care să se întreacă — avea să fie ultimul invitat care sosea la bal.

Ajunse în vârful dealului, bucurându-se de senzația de evadare, de libertate, de putere — iar apoi începu să toarne cu găleata. Ploaia învălui mașina și încețoșă luminile palatului. Sunetul tăbăra pe metalul și sticla mașinii. Fără faruri, lumea dispărea dincolo de parbriz.

Cinder călcă pedala de frână.

Nu se întâmplă nimic.

Panica puse stăpânire pe ea și trase disperată de frâna de mână. O umbră se întrezărea prin furtună. Cinder țipă și își acoperi fața.

Mașina se izbi de un cireș japonez și Cinder se trezi împinsă în față cu o smucitură. Metalul scârțâi în jurul ei. Motorul bolborosi și muri. Centura îi ardea pieptul.

Tremurând, Cinder privea uluită furtuna care se dezlănțuie peste parbriz. Frunze umede maronii cădeau de pe crengile de deasupra, lipindu-se de sticlă. Își aduse aminte să respire în timp ce adrenalina îi curgea prin vene. Panoul ei de control îi recomanda următoarea conduită: respirații lente, măsurate. Însă respirațiile o sufocau, la fel și centura, până ce întinse o mână tremurândă spre sistemul de prindere și o desfăcu.

În acel moment descoperi că garniturile geamului ei aveau o gaură pe unde se scurgea apa, picurând pe umărul ei.

Cinder își sprijini capul de tetieră, întrebându-se dacă mai avea putere să meargă pe jos. Poate că era mai bine să aștepte ca musonul să treacă. Astfel de furtuni de vară nu durau niciodată prea mult; avea să se transforme în burniță într-o clipită.

Își ridică mănușile îmbibate de apă și se întrebă la ce anume se aștepta. Nu la mândrie. Nu la respectabilitate. În momentul de față, faptul că era udă leoarcă putea fi chiar un avantaj.

Inspirând adânc, împinse mânerul portierei și lovi cu piciorul pentru a o forța să se deschidă. Ieși în ploaia torențială, simțind-o rece și revitalizantă pe pielea ei. Trântind portiera, se întoarse pentru a constata daunele, dându-și părul de pe frunte.

Botul mașinii înconjura trunchiul copacului, capota fiind strânsă ca un acordeon până la aripa din dreapta. Inima i se frânse un pic când privi epava — toată munca ei, distrusă într-o fracțiune de secundă.

Și — până atunci nu îi trecuse prin minte — șansa ei de a evada se dusese pe apa sâmbetei.

Tremurând în ploaie, alungă acele gânduri. Mașini mai existau. În momentul de față, trebuia să-l găsească pe Kai.

Brusc, ploaia încetă să mai tabere asupra ei. Ridică ochii spre umbrela de deasupra, după care se întoarse. Un recepționer privea cu ochii mari mașina bușită, strângând cu ambele mâini mânerul umbrelei.

— A, salutare! se bâlbâi ea.

Bărbatul își întoarse privirea uluită spre ea. Spre părul ei, spre rochia ei. Arăta tot mai îngrozit cu fiecare secundă.

Cinder înșfăcă umbrela de la el și îi oferi un zâmbet.

— Mersi! spuse ea și traversă în goană curtea spre ușile duble ale palatului care tocmai se deschideau, aruncând umbrela pe scări.

Culoarul era flancat de paznici îmbrăcați în uniforme stacojii, care conduceau invitații departe de zona ascensoarelor și către sala de bal din aripa de sud, ca și când clinchetele paharelor și orchestra nu se auzeau suficient de tare. Drumul spre sala de bal fu lung și anevoios. Cinder nu știa dacă paznicii își îndreptau privirile stoice spre ea în timp ce trecea, cu botinele umede scârțâind, iar ea nu îndrăznea să-i privească, chiar dacă

ei ar fi făcut-o. Singura ei grijă era să trimită ordine prin cablurile ei spre butucul acela numit picior.

Fii grațioasă. Fii grațioasă. Fii grațioasă.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare. Sala era decorată cu zeci de statui din piatră elegante — zei și zeițe de mult uitate. Camere de supraveghere ascunse. Scanere de identificare deghizate. Se simțea paranoică, aducându-și aminte că încă avea cipul de identificare al lui Peony la eă, ascuns în compartimentul piciorului. Își imagina alarmele urlând și luminile pâlpâind când depistau că ea avea două cipuri de identificare asupra ei — ceea ce ar fi suspicios, dacă nu chiar de-a dreptul ilegal —, dar nu se întâmplă nimic.

Ieșind de pe culoar, se trezi în vârful unei scări maiestuoase care cobora în sala de bal. Un șir de paznici și servitori flancau scările, cu fețele la fel de inexpresive ca ale celor de pe culoar. Tavanul înalt fusese decorat cu sute de felinare stacojii din hârtie, fiecare aruncând o lumină bogată, sclipitor de aurie. Peretele din spate era plin de ferestre înalte de jos până în tavan, care dădeau spre grădinile palatului. Ploaia bătea geamurile, aproape mai tare decât orchestra.

Ringul de dans fusese amenajat în centru, înconjurat de mese rotunde. Fiecare masă fusese împodobită cu aranjamente elegante din orhidee și cu sculpturi din jad. Pereții sălii erau mărginiți de panouri din mătase pictate de mână, cu modele de cocori și țestoase și bambus, vechi simboluri ale longevității, care doreau să transmită un singur mesaj: trăiască împăratul.

Din locul în care se afla, putea să vadă întreaga sală, plină de mătăsuri și crinoline elegante, strasuri și pene de struț. Începu să-l caute pe Kai.

Nu dură mult până să-l găsească — dansa. Mulțimea se dădu la o parte pentru el și partenera lui, cea mai frumoasă, mai grațioasă și mai divină femeie din încăpere. Regina lunară. Cinder nu putea să-și înăbușe un icnet de uluială la vederea ei.

I se întoarse stomacul, căci impresia de moment se transformă în repulsie. Regina afișa un zâmbet senin, însă expresia lui Kai era la fel de insensibilă precum o piatră în timp ce valsau pe podeaua din marmură.

Cinder se retrase înainte ca regina s-o observe. Scrută mulțimea, convinsă că împăratul nu făcuse încă anunțul, altminteri atmosfera din încăpere n-ar mai fi fost atât de veselă. Kai era bine. Era în siguranță. Tot ce trebuia să facă era să găsească o modalitate de a vorbi cu el, într-un loc privat, pentru a-i aduce la cunoștință planurile reginei și faptul că ea știa despre investigația lui asupra nepoatei ei. Atunci avea să cadă în sarcina lui să amâne acceptarea termenilor reginei până la...

Ei bine, Cinder știa că nu exista nimic care să poată amâna planurile reginei Levana la nesfârșit fără s-o convingă să nu pornească războiul cu care amenințase atâta amar de vreme.

Dar poate, doar poate, că prințesa Selene putea fi găsită înainte ca asta să se întâmple.

Expirând lent, Cinder păși din cadrul masiv al ușii și se ascunse pe după cea mai apropiată coloană, poticnindu-se cu piciorul ei mic. Scrâșnind din dinți, aruncă o privire prin jur, însă paznicii și servitorii din apropiere rămaseră la fel de dezinteresați precum un perete din beton.

Cinder se lipi de coloană, încercând să-și netezească părul, astfel încât măcar să poată pretinde că face parte dintre ei.

Muzica se opri și mulțimea începu să aplaude.

Îndrăzni să arunce o privire spre ringul de dans și îi văzu pe Kai și pe Levana despărțindu-se — el cu o plecăciune bățoasă și ea cu grația unei gheișe. Când orchestra începu să cânte din nou, întreaga sală de bal se alătură dansului.

Cinder urmări strălucitoarele bucle negre ale reginei îndreptându-se spre o scară aflată de cealaltă parte a încăperii, mulțimea dându-se imediat la o parte din fața ei. Îl căută din nou pe Kai și îl găsi îndreptându-se în direcția opusă — spre ea.

Ținându-și răsuflarea, se îndepărtă de coloana care o proteja. Asta era șansa ei. Ce bine era dacă el și-ar fi ridicat privirea ca s-o vadă. Ce bine era dacă el s-ar fi îndreptat spre ea. Avea să-i spună totul, iar apoi putea să dispară în noapte și nimeni nu trebuia să știe că ea fusese acolo vreodată.

Strânse rochia argintie în pumni, uitându-se fix spre capul împăratului, dorindu-și ca el să-și ridice privirea. Uită-te la mine. *Uită-te la mine.*

Kai înlemni ușor perplex, iar Cinder crezu cu bucurie că izbutise — oare ea își folosise cumva harul lunar?

Dar apoi observă o pată aurie lângă Kai, o mânecă dantelată atingându-i brațul. Lui Cinder i se tăie răsuflarea.

Era Pearl, mângâind cotul lui Kai, toată numai zâmbete năucitoare și fluturări din gene în timp ce făcu o reverență.

Cu stomacul ghem, Cinder se sprijini din nou de coloană.

Pearl începu să vorbească, iar Cinder monitoriză expresiile lui Kai în timp ce pulsul îi bubuia în urechi. La început, el afișă doar un zâmbet șters, dar la scurt timp după aceea deveni confuz. Derutat. O încruntătură nesigură. Cinder încerca să ghicească ce anume îi spunea Pearl: *Da, eu sunt fata de azi-dimineață de la festival. Nu, Cinder nu vine. Nu am îndrăzni să dezonorăm această ocazie memorabilă permițându-i acelei urâțenii de cyborg, sora mea vitregă, să participe. A, nu știați că e cyborg?*

Cinder se înfioră, cu ochii lipiți de ei. Pearl avea să-i spună lui Kai totul, iar ea nu putea să facă nimic decât să privească și să aștepte îngrozitorul moment când Kai își dădea seama că flirtase cu un cyborg. El nu mai voia să aibă deloc de-a face cu ea. Nu voia să-i audă scuzele. Cinder avea să fie forțată să se împleticească după el pentru a-i spune de ce venise, simțindu-se ca o adevărată monstruozitate.

Cineva își drese vocea, iar Cinder sări ca arsă din transa ei, aproape luxându-și glezna. Era evident că unul dintre servitori se săturase să stea nemișcat și imparțial și acum o studia cu o repulsie de-abia mascată.

— Mă scuzați, spuse el pe un ton înțepat. Trebuie să vă scanez cipul de identificare.

Cinder își feri instinctiv mâna de el, lipindu-și încheietura mâinii de stomac.

— De ce?

Ochii lui tâșniră spre paznici, pregătit să-i strige pentru a o escorta de-acolo în orice moment.

— Pentru a mă asigura că sunteți pe lista invitaților, firește, spuse el, ridicând un mic scaner de mână.

Cinder se lipi cu spatele de coloană, toată agitată.

— Dar... am crezut că fiecare cetățean din oraș e invitat.

— Într-adevăr, așa e.

Bărbatul rânji, părând aproape bucuros la ideea de a o *dez*invita pe fata din fața lui.

— Dar trebuie să ne asigurăm că îi primim pe cei care au răspuns la invitație. E o măsură de siguranță.

Înghițind, Cinder aruncă o privire spre ringul de dans. Kai încă era încolțit de Pearl, iar acum Cinder o putea vedea pe Adri dând târcoale nu foarte departe de ei, părând pregătită să intervină în conversație în cazul în care Pearl spunea ceva stânjenitor. Pearl încă nu renunțase la șarmul ei timid și cochet. Stătea cu capul plecat și cu o mână lipită delicat de claviculă.

Kai încă părea perplex.

Cu pielea de găină, Cinder se întoarse spre curtean și încercă să copieze inocența veselă a lui Peony.

— Desigur, spuse ea.

Ținându-și respirația, își întinse brațul. Născocea deja câteva scuze și justificări — probabil că răspunsul ei fusese încurcat cu al altcuiva, sau poate că era o confuzie, de vreme ce mama ei vitregă și sora ei ajunseseră deja fără ea, sau...

— Ah!

Bărbatul tresări, privind lung spre micul ecran.

Cinder se încordă, întrebându-se ce șanse avea să-l pună la pământ cu o lovitură rapidă la cap fără că vreunul din paznicii aceia să observe.

Ochii lui uluiți îi studiară din nou rochia și părul, după care se reîntoarseră la ecranul său. Putea să vadă lupta internă a bărbatului în timp ce încerca să zâmbească și să fie politicos.

— Ei bine, Linh-mèi, e o plăcere! Ne bucurăm că ați putut fi alături de noi în această seară.

Cinder ridică din sprâncene.

— Vă bucurați?

Bărbatul îi oferi o plecăciune bățoasă.

— Vă rog să-mi iertați ignoranța. Sunt sigur că Maiestatea Sa Imperială se va bucura că ați sosit. Vă rog, urmați-mă pe-aici și-am să vă anunț.

Ea clipi și îi acceptă brațul în tăcere în timp ce el coborî treptele.

— Ai să mă ce?

El tastă ceva în ecranul portabil, înainte să se întoarcă din nou spre Cinder. O măsură din nou din cap până-n picioare, ca și când nu-i venea să creadă ce era pe cale să facă, însă zâmbetul său politicos nu păli.

— Toți invitații speciali ai Maiestății Sale Imperiale sunt anunțați cum se cuvine, ca o recunoaștere a importanței lor. Desigur, de obicei ei nu sosesc atât de... târziu.

— Stai puțin. Invitații speciali ai... oh. Oh! Nu, nu, nu trebuie să...

Cinder fu acoperită de urletul trompetelor înregistrate care se auzea prin difuzoarele invizibile de deasupra. Se făcu mică din pricina zgomotului, căscând ochii, în timp ce melodia scurtă luă sfârșit. Odată cu ultimul tril al cornilor, o voce maiestuoasă răsună în toată sala de bal:

— *Îi urăm bun venit la cel de-al 126-lea Bal Anual al Comunității Orientale unei invitate speciale a Maiestății Sale Imperiale: Linh Cinder din Noul Beijing.*

Treizeci și patru

Temperatura sălii de bal urcă brusc în timp ce sutele de fețe se întoarseră spre Cinder.

Poate că mulțimea s-ar fi întors cu spatele o clipă mai târziu, indiferentă, dacă n-ar fi descoperit că invitata specială a împăratului era o fată cu părul ud și pete de noroi pe tivul rochiei sale argintii șifonate. În orice caz, privirile rămaseră nemișcate, pironind-o pe Cinder în capul scărilor. Picioarele ei de dimensiuni diferite rămaseră înțepenite pe lespedea din piatră, ca și când betonul se întărise în jurul lor.

Se uită la Kai, care rămase cu gura căscată în timp ce o studia.

Se așteptase în tot acest timp ca ea să sosească. Îi rezervase un loc pe lista lui personală. Își închipuia că acum regreta amarnic acea decizie.

Lângă el, fața lui Pearl începuse să ardă sub strălucirea candelabrelor. Cinder se uită la sora ei vitregă, apoi la Adri, examinându-le expresiile îngrozite și încremenite, și își aminti să respire.

Se terminase deja pentru ea.

Pearl cel mai probabil îi povestise deja lui Kai că ea era cyborg.

Curând, regina Levana avea s-o vadă și ea și să știe că era lunară. Avea să fie luată, poate chiar omorâtă. Acum nu mai avea ce să facă.

Însă își asumase riscul. Ea luase decizia de a veni.

Nu avea să fie în van.

Se îndreptă de spate. Își ridică bărbia.

Ochii i se transformară în ceva asemănător cu amuzamentul, ca și când o asemenea apariție neîngrijită era tot ce se putea aștepta de la un mecanic celebru.

Un murmur străbătu mulțimea și în timp ce călcâiul botinei lui Cinder lovi podeaua de marmură cu o precizie forțată, marea de ținute începu să se dea la o parte. Femeile șopteau pe după mâinile ridicate. Bărbații își întindeau gâturile pentru a auzi bârfele.

Până și servitorii se opriseră s-o privească, ținând ridicate tăvi cu delicatese. Mirosul de usturoi și ghimbir plutea prin jurul lor, făcând să-i chiorăie stomacul lui Cinder, care își dădu brusc seama că era lihnită. Pregătirile pentru fuga ei nu-i lăsaseră timp nici măcar să mănânce. Laolaltă cu anxietatea ei, aproape c-o făcu să leșine. Încercă să-l ignore, să fie puternică, însă starea de agitație se întindea prin mușchii ei încordați cu fiecare pas. Își simțea pulsul ca pe o bătaie de tobe în capul ei.

Fiecare pereche de ochi o măsura din cap până-n picioare, luând-o în râs. Fiecare cap se întorcea să șoptească, zvonurile prinzând deja zbor. Urechile lui Cinder zbârnâiau, auzind fragmente de conversații — *O invitată specială? Dar cine e? Și ce e chestia aia de pe rochia ei?* —, până ce Cinder își ajustă interfața auditivă, amuțind cuvintele.

Niciodată în viață ei nu mai fusese atât de bucuroasă că nu putea roși.

Kai schiță un zâmbet, și cu toate că încă părea încurcat, nu era furios sau dezgustat. Cinder înghiți. În timp ce se apropia, își dorea să se poată cuprinde cu brațele, pentru a-și acoperi cât mai bine cu putință rochia murdară, șifonată și pătată de apă, dar nu își permitea să facă asta. Ar fi fost inutil, iar lui Kai nu-i păsa de rochia ei.

Mai degrabă, probabil că încerca să discearnă cât din ea era metal și silicon.

Își ținu capul sus, chiar dacă ochii o usturau, chiar dacă panica îi umplea câmpul vizual cu avertismente și precauții.

Nu era vina ei că el o plăcuse.

Nu era vina ei că era cyborg.

Nu avea să-și ceară scuze.

Se concentra doar pe mers, un pas răsunător după altul, în timp ce mulțimea se dădea la o parte din fața ei și apoi se unea la loc după ce ea trecea.

Dar înainte să ajungă în fața împăratului, o siluetă își făcu loc prin mulțime și se proțăpi în fața ei. Cinder înlemni, paralizată de privirea mânioasă a mamei sale vitrege.

Clipi, confuză, în timp ce realitatea își făcu loc în acel moment tăcut. Uitase că Adri și Pearl erau acolo.

Obrajii roșii ai lui Adri, plini de pete, se vedeau prin machiajul ei alb, iar pieptul îi urca și cobora pe sub decolteul modest al kimonoului. Chicotelile confuze încetară, împingând întrebările către cei din spatele mulțimii, care nu puteau vedea ce se întâmpla, dar care fără îndoială simțeau tensiunea întinzându-se în jurul lor.

Mâna lui Adri țâșni în față, prinzând fusta lui Cinder în pumn. Trase de material.

— De unde ai luat asta? sâsâi ea pe un ton coborât, ca și când îi era teamă să nu se dea în spectacol și mai mult decât o făcuse deja Cinder.

Strângând din dinți, Cinder făcu un pas înapoi, trăgându-și rochia departe de mama ei vitregă.

— Iko a salvat-o. Peony și-ar fi dorit ca eu s-o port.

În spatele ei, Pearl icni, ducându-și repede mâinile la gură. Cinder se uită la ea și o găsi pe Pearl privind în jos, îngrozită.

Cinder se înfioră, imaginându-și că piciorul ei bionic putea fi văzut de toată lumea, până ce Pearl întinse mâna spre picioarele ei și strigă:

— Botinele mele! Alea sunt botinele mele! În picioarele *ei*!

Ochii lui Adri se îngustară.

— *Hoață* mică ce ești! Cum îndrăznești să vii aici și să-mi faci familia de râs?

Ridică degetul peste umărul lui Cinder, spre scara grandioasă.

— Îți poruncesc să te duci acasă în această clipă, înainte să mă faci de râs în continuare!

— Nu, refuză ea, încleștându-și pumnii. Am aceleași drepturi ca și tine să fiu aici.

— Poftim? *Tu?* ridică Adri vocea. Dar tu nu ești decât un...

Lăsă fraza în aer, nedorind nici măcar acum să împărtășească îngrozitorul secret despre fiica ei vitregă. În schimb, își desfăcu palma și ridică mâna deasupra umărului.

Mulțimea icni și Cinder se făcu mică, însă lovitura nu sosi.

Kai stătea lângă mama ei vitregă, ținând-o ferm de încheietura mâinii. Adri se întoarse spre el, clocotind de furie, însă expresia i se domoli imediat.

Dădu înapoi, bâlbâindu-se.

— Maiestate!

— Suficient, spuse el pe o voce blândă, dar aspră, și îi dădu drumul.

Adri făcu o reverență jenantă, dând întruna din cap.

— Îmi pare atât de rău, Maiestate! Emoțiile mele... Temperamentul meu... Fata asta e... Îmi pare rău că v-a întrerupt... Ea e pupila mea... Nu trebuia să se afle aici...

— Firește că trebuia.

Exista o lejeritate în cuvintele sale, ca și când credea că numai prezența ei putea risipi ostilitatea lui Adri. Își fixă privirea asupra lui Cinder.

— Ea e invitata mea specială.

Aruncă o privire peste capetele publicului șocat, spre scena unde orchestra încetase să mai cânte.

— Aceasta este o seară de petrecere și voie bună, spuse el tare. Vă rog să reluați dansul.

Orchestra își reluă activitatea, la început timid, până ce muzica răsună din nou în sala de bal — Cinder nu-și putea aduce aminte când încetase s-o audă, deși interfața auditivă continua să amortizeze zgomotele din jurul ei.

Kai o privea din nou. Ea înghiți și descoperi că tremură — de furie, de groază, de nervi și de senzația de a fi captivată de ochii săi căprui. Mintea îi era goală, nesigură dacă voia să-i mulțumească sau să se întoarcă și să continue să urle la mama ei vitregă, însă el nu-i oferi ocazia de a face vreo alegere.

Kai se întinse și o luă de mână, și înainte să-și dea seama ce se întâmpla, el o trăsese departe de mama și sora ei vitregă și o luase în brațe.

Dansau.

Cu inima bubuindu-i, Cinder își dezlipi ochii de pe el și privi peste umărul lui.

Ei erau singurii care dansau.

Probabil că și Kai observase, căci pentru o secundă își ridică mâna de pe talia ei, gesticulând spre mulțimea stupefiată, și spuse pe un ton care era parțial încurajator și parțial poruncitor:

— Vă rog, sunteți invitații mei. Bucurați-vă de muzică!

Simțindu-se incomod, cei aflați în apropiere făcură schimb de priviri cu partenerii lor, și curând ringul de dans se umplu cu fuste înfoiate și fracuri. Cinder riscă și privi spre locul în care le abandonaseră pe Adri și Pearl — ambele stăteau nemișcate în mulțimea care se foia de colo-colo, privind în timp ce Kai o conducea cu dibăcie pe Cinder tot mai departe de ele.

Dregându-și vocea, Kai murmură:

— Habar n-ai să dansezi, nu-i așa?

Cinder îl fixă cu privirea, încă ametită.

— Eu sunt de meserie *mecanic*.

Kai ridică din sprâncene cu un aer batjocoritor.

— Crede-mă, am observat. Pe mănușile pe care ți le-am dăruit sunt pete de vaselină?

Îngrozită, privi spre degetele lor întrepătrunse și la petele negre de pe mănușile ei din mătase albă. Înainte să-și poată cere scuze, se trezi delicat împinsă și rotită sub brațul lui. Icni, pentru o clipă simțindu-se la fel de ușoară ca un fluture, înainte să se împiedice de piciorul ei bionic subdimensionat și să cadă peste el.

Kai rânji, prinzând-o de spate peste brațul întins, dar nu o necăji.

— Așadar, ea e mama ta vitregă.

— Tutorele meu legal.

— Da, greșeala mea. Ce ființă deosebită!

Cinder râse batjocoritor și începu să se simtă mai bine. Fără să aibă vreun simț în picior, avea impresia că încerca să danseze cu o bilă de fier sudată de glezna ei. Piciorul începea să o doară din această cauză, dar își înăbuși nevoia de a șchiopăta, imaginându-și-o pe veșnic grațioasa Pearl în rochia și pantofii ei de bal, dorindu-și ca trupul ei să se miște cu aceeași agilitate.

Cel puțin trupul ei părea să memoreze tiparul pașilor de dans, executând fiecare mișcare ceva mai bine decât anterioara, până ce aproape că ajunse să simtă că știe ce face. Firește, apăsarea tandră a mâinii lui Kai pe talia ei nu o durea.

— Îți cer scuze pentru asta, spuse ea. Pentru ea, și pentru sora mea vitregă. Poți să crezi că ele mă consideră *pe mine* o rușine?

O făcu să sune a glumă, dar nu putu să nu analizeze răspunsul lui, pregătindu-se pentru acel moment când avea s-o întrebe dacă era adevărat.

Dacă era cu adevărat cyborg.

Apoi, în timp ce zâmbetul începu să-i pălească, își dădu seama că momentul sosise prea repede și își dorea cu disperare să-și retragă acel comentariu. Își dorea ca amândoi să se poată preface că secretul ei era în continuare în siguranță. Că el încă nu știa.

Că el încă voia ca ea să fie invitata lui specială.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Kai pe un ton coborât, deși erau înconjurați de râsete gălăgioase și țăcănitul tocurilor.

Cinder deschise gura, dar cuvintele îi rămaseră blocate în gâtlej. Voia să nege afirmația lui Pearl, s-o facă mincinoasă. Dar ce i-ar fi adus asta? Și mai multe minciuni. Și mai multe trădări. Degetele mâinii sale metalice se strânseră pe umărul lui, limitele rigide și implacabile ale membrului ei. El nu tresări, ci doar aștepta.

Voia să se simtă ușurată, acum că nu mai existau secrete între ei. Dar nici asta nu era adevărat. El încă nu știa că ea e lunară.

Deschise gura din nou, nesigură de ceea ce avea să spună, până ce cuvintele șoptite ieșiră singure:

— Nu știam cum s-o fac.

Ochii lui Kai se îmblânziră, formând mici riduri în colțuri.

— Aș fi înțeles, spuse el.

Aproape imperceptibil, se apropie de Cinder, iar ea își găsi cotul urcând pe umărul lui într-un fel care părea imposibil de natural. Totuși, el nu dădu înapoi. Nu se înfioră și nici nu se încordă.

Știa, dar nu era dezgustat? Încă voia s-o atingă? Cumva, de necrezut, oare el poate chiar o mai plăcea?

Dacă ar fi putut, ar fi plâns.

Buricele degetelor ei se strânseră șovăitor în jurul părului său de la ceafă, și descoperi că tremura, fiind sigură că avea s-o împingă din clipă în clipă. Dar n-o făcu. Nu se retrase. Nu se schimonosi.

Buzele lui se deschiseră ușor, iar Cinder se gândi că poate nu era singura căreia îi venea greu să respire.

— Doar că, începu ea, trecându-și limba peste buze, nu e un subiect de care-mi face plăcere să vorbesc. N-am spus niciunei persoane care... care...

— Care n-o cunoștea?

Cuvintele lui Cinder se risipiră. *N-o cunoștea?*

Simțindu-și degetele înțepenite, și le retrase din părul lui și își puse palma înapoi pe umărul său.

Intensitatea privirii lui se transformă în compasiune.

— Înțeleg de ce n-ai spus nimic. Dar acum mă simt atât de egoist.

Își încordă maxilarul și adoptă o expresie vinovată.

— Știu, ar fi trebuit să ghicesc din momentul în care mi-ai spus că e bolnavă, dar cu încoronarea, cu balul și cu vizita reginei Levana pe cap, eu am... Bănuiesc c-am uitat. Știu că asta mă face să fiu cel mai mare măgar din lume, și ar fi trebuit să-mi dau seama că sora ta a... și ăsta era motivul pentru care îmi ignorai comurile. Acum are noimă.

Kai o trase mai aproape, până ce aproape că putea să-și pună capul pe umărul lui, dar n-o făcu. Trupul îi devenise din nou rigid și uitase și pașii de dans.

— Îmi doresc ca tu să-mi fi spus asta.

Se uită peste umărul lui, cu privirea pierdută.

— Știu, murmură ea. Ar fi trebuit să-ți spun.

Avea senzația că toate părțile ei artificiale se strângeau laolaltă, strivind-o pe dinăuntru.

Kai nu știa.

Și totuși, să simtă mângâietoarea prezență a acceptării, doar ca să cadă din nou pradă secretelor, era și mai insuportabil decât să-l mintă.

— Kai, spuse ea, alungând nefericirea care o amenința.

Făcu un pas înapoi, reîntorcându-se la o distanță care era acceptabilă pentru doi străini — sau pentru o fată-mecanic care dansa cu împăratul ei. Pentru prima dată, Kai rată un pas de dans, clipind surprins. Ea ignoră vina care o măcina.

— Am venit aici ca să-ți spun ceva. E important.

Aruncă o privire prin jur, asigurându-se că nu-i putea auzi nimeni. Deși zări câteva încruntături geloase aruncate spre ea,

nimeni nu era suficient de aproape să audă peste muzică, iar regina lunară nu era de văzut pe nicăieri.

— Ascultă. Nu te poți căsători cu Levana. Indiferent de ceea ce-și dorește, indiferent de amenințările ei.

Kai se înroși la auzul numelui reginei.

— La ce te referi?

— Ea nu-și dorește numai Comunitatea. O să pornească oricum un război împotriva Pământului. Doar că titlul de împărătească îi va facilita calea.

Fu rândul lui să arunce o privire prin jur, reușind în același timp să adopte o mină de indiferență rece peste cea de panică, deși, de aproape, Cinder putea să-i vadă îngrijorarea din ochi.

— Și asta nu-i tot. Ea *știe* despre Nainsi... despre ceea ce a descoperit Nainsi. Știe că încercai s-o găsești pe prințesa Selene, și a intrat în posesia informațiilor pe care tu le-ai găsit, iar acum e pe urmele ei. Și-a pus oamenii s-o caute... dacă nu cumva au găsit-o deja.

Făcând ochii mari, Kai se uită din nou la ea.

— Iar tu știi, continuă ea, nepermițându-i lui Kai s-o întrerupă, tu *știi* că ea n-o să te ierte fiindcă ai încercat s-o găsești pe prințesă.

Cinder înghiți.

— Kai, de îndată ce te însori cu ea, iar ea primește ceea ce-și dorește... o să te omoare.

Lui Kai i se scurse tot sângele din obraji.

— De unde știi toate astea?

Cinder inspiră adânc, oarecum epuizată la gândul că trebuia să-i ofere toate informațiile, ca și când își rezervase suficientă energie doar cât s-o aducă până în momentul de față.

— De la cipul COM-D pe care l-am găsit în Nainsi. Era o fată, programatoarea lui... Of! E complicat.

Șovăi, gândindu-se că mai bine îi dădea cipul lui Kai cât încă mai avea ocazia. Poate că el putea scoate mai multe

informații de la fată, doar că în graba ei de a ajunge la bal, îl ascunsese în compartimentul de la gambă. Stomacul i se făcu ghem. Să-l scoată acum ar fi însemnat să-și dezvăluie secretul în fața lui Kai și a tuturor celor din jurul ei.

Înghiți, încercând să alunge neliniștea tot mai mare. Era mai important pentru ea să-și salveze mândria?

— Putem merge undeva? întrebă ea. Departe de mulțime? Am să-ți spun totul.

El aruncă o privire prin jur. În dansul lor, traversaseră aproape întreaga sală de bal, iar acum se aflau în apropierea unor uși uriașe care dădeau spre grădinile regale. Dincolo de trepte, o salcie plângătoare vărsa fără încetare lacrimi de ploaie într-un heleșteu timid care aproape că dădea pe dinafară. Rafalele furtunii veneau în valuri, aproape acoperind muzica orchestrei.

— Grădinile? întrebă el, dar înainte să poată face vreo mișcare, o umbră căzu peste ei.

Ridicându-și privirea, Cinder văzu expresia nefericită a unui oficial al casei regale care îl privea pe Kai cu buzele atât de strânse, încât începuseră să se albească. Nu o băgă în seamă pe Cinder.

— Maiestate, spuse el, cu fața trasă. A sosit timpul.

Treizeci și cinci

Cinder își ridică privirea spre bărbat, conexiunea ei la baza de date a rețelei informând-o că acesta era Konn Torin, sfetnicul casei regale.

— A sosit timpul? întrebă ea, întorcându-se spre Kai. Timpul pentru ce?

Kai îi aruncă o privire prin care își cerea scuze, dar care totodată era și temătoare. Lui Cinder i se făcu stomacul ghem.

Era timpul să pecetluiască soarta Comunității Orientale.

— Nu, șopti ea. Kai, nu poți să...

— Maiestate, spuse Konn Torin, alegând s-o ignore în continuare pe Cinder. V-am oferit libertatea pe care v-ați dorit-o, dar a sosit timpul să punem punct acestui lucru. Vă faceți de râs.

Kai își coborî privirea în pământ, înainte să închidă ochii de tot. Își frecă fruntea.

— Doar o clipă. Am nevoie de o clipă ca să gândesc.

— Nu mai avem nicio clipă la dispoziție. Am întors asta pe toate părțile...

— Tocmai am primit noi informații, îl întrerupse Kai, pe un ton aspru.

Chipul lui Konn Torin se înnegură și îi aruncă o căutătură suspicioasă lui Cinder. Ea se înfioră la acea încruntătură dezaprobatoare — pentru prima dată, această ură îndreptată asupra ei nu era din cauza faptului că era cyborg, ci fiindcă era o fată normală, nedemnă de atenția împăratului.

Pentru prima dată, era de acord.

Și totuși, dacă fața lui Cinder afișă o expresie înțelegătoare, sfetnicul o ignoră.

— Maiestate. Cu tot respectul, nu vă mai puteți permite luxul de a fi un adolescent amorezat. Acum aveți o datorie de îndeplinit față de poporul Domniei Voastre.

Lăsând mâna jos, Kai îl privi pe Konn Torin cu ochii goi.

— Știu, spuse el. Am să fac ce e mai bine pentru ei.

Cinder își adună materialul fustei în ambele mâini, cuprinsă de sentimentul de speranță. El îi înțelegea avertismentele. El înțelegea greșeala pe care ar face-o dacă era de acord să se căsătorească cu Levana. Ea își atinsese țelul.

Dar apoi el se întoarse spre ea, iar speranța se spulberă la vederea neputinței întipărite în ridurile adânci de pe fruntea lui.

— Îți mulțumesc că m-ai avertizat, Cinder. Cel puțin știu la ce să mă aștept.

Ea clătină din cap.

— Kai! Nu *poți*.

— N-am de-ales. Ea se află în posesia unei armate care ne-ar putea distruge. A antidotului de care avem nevoie... Trebuie să-mi asum aceste riscuri.

Cinder se împletici îndărăt, ca și când cuvintele lui îi dăduseră lovitura de care el o protejase înainte. Avea să se însoare cu regina Levana.

Regina Levana urma să fie împărătească.

— Îmi pare rău, Cinder!

El părea la fel de terminat precum se simțea Cinder, și totuși, în vreme ce trupul ei deveni greoi și imobil, Kai găsi cumva puterea de a se întoarce cu capul ridicat și a de porni spre podiumul instalat în capătul sălii de bal, unde avea să-și anunțe decizia în fața celor care se adunaseră.

Cinder se străduia să găsească ceva care să-l facă să se răzgândească. Dar ce altceva mai era de spus?

El știa că Levana avea să pornească un război. El știa că Levana cel mai probabil avea să încerce să-l omoare după nuntă. El probabil avea cunoștință de fapte mult mai crude și mai malefice comise de ea, dar acestea nu schimbau cu nimic lucrurile. Cumva, el încă era suficient de naiv cât să creadă că acea uniune avea să aducă mai multe avantaje decât dezavantaje. Nu avea să încerce să oprească asta.

Singura persoană care avea puterea de a opri această alianță matrimonială era însăși regina.

Cinder simți cum i se strânge un pumn în jurul inimii.

Înainte să știe ce face, porni valvârtej după Kai. Îl apucă de cot și îl întoarse cu fața spre ea.

Fără să șovăie, Cinder îl cuprinse cu brațele pe după gât și îl sărută.

Kai înlemni, cu trupul la fel de încordat ca al unui android, însă buzele îi erau moi și calde. Deși Cinder intenționase ca sărutul să fie de scurtă durată, se trezi incapabilă de a se dezlipi de el. Trupul îi fu străbătut de furnicături calde, surprinzătoare și înspăimântătoare, dar nu neplăcute, gonind precum electricitatea prin cablurile ei. De data asta nu o copleșiră. De data asta, nu c amenințară s-o ardă pe dinăuntru.

Disperarea se risipi și, pentru o fracțiune de secundă, motivele inițiale fură date uitării. Se trezi sărutându-l doar pentru că voia s-o facă. Voia ca el să știe că ea voia s-o facă.

Nu-și dădu seama cât de tare își dorea ca el s-o sărute până ce nu deveni destul de limpede că el n-avea intenția s-o facă.

Cinder se dezlipi de el. Mâinile îi rămaseră pe umerii lui, incapabilă să-și controleze energia în stare pură care o străbătea pe dinăuntru și o făcea să tremure.

Kai o privea uluit, cu gura căscată, și cu toate că reacția instinctivă a lui Cinder fu să dea înapoi și să-și ceară întruna scuze, o alungă.

— Poate, zise ea, testându-și vocea înainte s-o ridice suficient cât să se asigure că mulțimea o auzea. Poate că regina nu-ți va accepta cererea în căsătorie când va auzi că ești deja îndrăgostit de mine!

Sprâncenele lui Kai se ridicară și mai sus.

— Pof...?

Lângă el, sfetnicul rămase fără cuvinte, și o succesiune de icnete și mișcări acapară sala. Cinder își dădu seama că muzica se oprise din nou în timp ce muzicienii se ridicară și încercau să vadă ce se întâmpla.

Un râset jovial străpunse acea situație incomodă. Sunetul, la fel de dulce precum chicotitul unui copil, o făcu pe Cinder să se înfioare.

Luându-și mâinile de pe gâtul lui Kai, se întoarse încet. Invitații urmară și ei direcția sunetului, întorcându-se la unison ca niște marionete.

Iar acolo se afla regina Levana.

Stătea sprijinită de una din coloanele care flancau ușile spre grădini, ținând o cupă cu vin auriu într-o mână și lipindu-și degetele celeilalte peste buzele ei roșii zâmbitoare. Silueta ei era perfecțiunea întruchipată. Postura ei nu ar fi putut fi mai dreaptă nici măcar dacă ar fi fost sculptată din aceeași piatră precum coloana. Purta o rochie de un albastru regal, brodată cu ceea ce erau probabil diamante, și totuși dădea impresia unor stele pe un cer de vară infinit.

Luminița portocalie clipea lângă câmpul vizual al lui Cinder. Farmecul reginei, minciuna infinită.

Lângă regină se afla un paznic lunar, cu părul de un roșu intens, ridicat de pe frunte precum flacăra unei lumânări. Un bărbat și o femeie, îmbrăcați în uniformele caracteristice ale taumaturgilor casei regale, zăboveau prin apropiere, așteptând poruncile stăpânei lor. Ambii erau năucitor de frumoși și, spre deosebire de regina lor, frumusețea lor nu părea a fi o iluzie.

Cinder se întreba dacă asta era o cerință pentru a servi la curtea lunară — sau dacă pur și simplu se întâmpla ca ea să fie singura lunară din galaxie care nu se născuse cu ochi fermecători și piele fără cusur.

— Cât de naiv din partea ta, spuse regina, după care chicoti din nou. Probabil că mi-ai înțeles greșit cultura. Pe Luna, noi considerăm monogamia a fi doar un sentimentalism arhaic. Ce-mi pasă mie dacă viitorul meu soț e îndrăgostit de o altă...

Făcu o pauză, studiind cu ochii ei negri rochia lui Cinder.

— ... femeie?

Groaza se strânse în jurul gâtului lui Cinder în timp ce regina părea s-o fulgere cu privirea. Regina știa că e lunară. Era sigură.

— Ceea ce mă îngrijorează, continuă regina Levana, cu vocea un cântec de leagăn dulce care se ascuți odată cu următoarele cuvinte, e că logodnicul meu se pare că s-a îndrăgostit de o scoică lipsită de importanță. Greșesc cumva?

Taumaturgii încuviințară din cap, fixând-o cu privirea pe Cinder.

— Cu siguranță are mirosul uneia, zise femeia.

Cinder strâmbă din nas. Conform doctorului Erland, ea nu era de fapt o scoică, și se întreba dacă femeia născocise acea insultă pentru a-și bate joc de ea. Sau poate că mirosea a benzină de la mașină.

Brusc, conexiunea ei la rețea recunoscu femeia, iar Cinder uită despre afront. Ea era diplomata care se afla în Noul Beijing de câteva săptămâni bune, a cărei poză apăruse în toate știrile, cu toate că nu îi acordase niciodată prea multă atenție.

Sybil Mira, întâiul taumaturg al reginei lunare.

Stăpâna Sybil, spusese fata prin cipul COM-D. Aceasta era femeia care o obligase să creeze echipamentul de spionaj, care pusese cipul în Nainsi.

Cinder încercă să se relaxeze, surprinsă că panoul ei de control nu făcuse scurtcircuit cu toată adrenalina care curgea prin

venele ei. Ar fi dat orice să aibă o armă cu care să se protejeze, chiar și o nenorocită de șurubelniță — orice în afară de acest picior inutil și de mănușile subțiri din mătase.

Kai o abandonă pe Cinder, pornind spre regină.

— Maiestate, vă cer scuze pentru această întrerupere, spuse el, Cinder prinzând cuvintele pe măsură ce-și ajusta interfața auditivă. Dar nu e necesar să ne dăm în spectacol în fața invitaților mei.

Ochii reginei, negri precum cărbunele, scăpărau în lumina caldă a sălii de bal.

— Se pare că ești în stare să te dai în spectacol și fără ajutorul meu, zise ea, țuguindu-și buzele în joacă. O, vai mie, se pare că nestatornicia ta mă rănește mai tare decât credeam. Credeam că *eu* sunt invitata ta specială.

O studie din nou pe Cinder.

— *Nu poți* s-o consideri pe ea mai drăguță decât mine.

Ridică o unghie și o trase peste maxilarul lui Kai.

— Dragul meu, de ce te-ai *îmbujorat*?

Kai împinse mâna Levanei, dar înainte ca el să poată răspunde, Levana se întoarse spre Cinder și expresia i se umplu de dezgust.

— Cum te numești, copilă?

Cinder înghiți adânc, de-abia forțându-și numele să iasă pe buze.

— Cinder.

— *Cinder*, repetă Levana, râzând condescendent. Cât de potrivit! Cenușă. Pământ. *Murdărie.*

— Suficient... începu Kai, dar Levana trecu în viteză pe lângă el, rochia sclipitoare unduindu-se peste șoldurile ei.

Ridică sus de tot paharul de vin, ca și când voia să-l felicite pe împărat pentru organizarea dineului.

— Spune-mi Cinder, zise ea, de la ce biată tânără pământeană ai furat acest nume?

Mâna lui Cinder zbură spre încheietură și strânse mănușa de mătase și carnea care îi ascundea cipul de identificare, de-abia inflamată de la mica incizie pe care și-o făcuse mai devreme. O greutate se așternu în străfundul stomacului ei.

Regina pufni.

— Voi, scoicilor, zise ea, ridicând vocea pentru mulțimea adunată. Vă credeți atât de isteți. Carevasăzică, ai furat cipul de la încheietura unui pământean mort. Carevasăzică, ai reușit să te infiltrezi în sistemul guvernului. Carevasăzică, crezi că poți trece drept om, că poți exista aici fără vreo repercusiune. Sunteți niște netoți.

Cinder își încleștă maxilarul. Voia să-i explice că nu avea nicio amintire de a fi altceva *decât* pământeană — altceva decât cyborg. Dar cui avea să-i pledeze acest caz? În mod sigur nu reginei. Iar Kai... Kai, care arunca priviri între ea și regină, încerca să îmbine în minte ca pe un puzzle cuvintele Levanei.

Regina se întoarse spre împărat.

— Nu doar că adăpostești lunari, dar mai și dansezi cu ei. Sunt dezamăgit de tine, Maiestate, comentă ea, plescăind din limbă. Faptul că această fată trăiește pe teritoriul tău dovedește că ai încălcat Acordul Interplanetar. Împărate Kaito, eu tratez cu foarte mare seriozitate desconsiderarea flagrantă a unei asemenea legi. De fapt, acest lucru ar putea justifica pornirea unui război. Insist ca această trădătoare să fie luată în captivitate și trimisă înapoi pe Luna, imediat. Jacin?

Un al doilea paznic lunar ieși din mulțime, la fel de chipeș ca ceilalți, cu păr blond lung și ochi serioși de un albastru ca gheața. Fără vreun avertisment, o apucă pe Cinder de încheieturi, ducându-i-le la spate. Ea scoase un țipăt și, disperată, își întoarse privirea spre publicul adunat, care începuse să țipe alarmat.

— Oprește-te!

Kai fugi spre Cinder și o apucă de cot. O trase spre el și ea se împletici, dar paznicul nu își slăbi strânsoarea.

Paznicul o trase pe Cinder înapoi, iar brațul ei, alunecos din pricina mănușilor de mătase, fu smuls din strânsoarea lui Kai. Fata se trezi lipită de lunar. Pieptul lui era solid în spatele ei și ea simțea un zumzăit vag în cap, precum electricitatea statică din păr.

Magie, își dădu ea seama. În el zumzăia bioelectricitatea. Oare oricine o putea auzi de atât de aproape sau acesta era un alt semn al harului ei care se trezea la viață?

— Dă-i drumul! se răsti Kai, întorcându-se spre regină. Asta e absurd! Nu e o fugară — ea nici măcar nu e lunară. E doar un mecanic!

Levana ridică o sprânceană subțire. Ochii ei scânteietori trecură pe lângă Kai, poposind pe Cinder cu o privire deopotrivă frumoasă și crudă.

Cinder simți că o căldură tot mai intensă se propaga pe coloana ei vertebrală și se temea să nu se prăbușească. Durerea avea să vină, făcând-o să leșine și să fie inutilă.

— Ei bine, Cinder? zise regina Levana, rotind vinul alb în pahar. Se pare că ai ținut secrete față de superiorii tăi regali. Dorești cumva să negi afirmația mea?

Kai se întoarse spre ea, și putea să-i simtă disperarea, chiar dacă nu se putea uita la el. Se concentra doar asupra reginei și maxilarul o durea de ură.

Era bucuroasă că nicio lacrimă nu-i putea trăda umilirea. Bucuroasă că niciun strop de sânge din obrajii ei nu-i putea trăda furia. Bucuroasă că trupul ei odios de cyborg era bun pentru un singur lucru în timp ce ea se agăța de cât îi mai rămăsese din demnitate. Îi întoarse privirea reginei.

Afișajul ei retinal începu să se panicheze, observând nivelurile crescute ale adrenalinei, pulsul care îi gonea. Avertismentele pâlpâiau în fața ei, dar le ignoră, surprinzător de calmă.

— Dacă n-aș fi fost adusă pe Pământ, spuse ea, aș fi fost o sclavă sub domnia ta. N-am să-mi cer scuze pentru faptul c-am fugit.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kai stupefiat, cu ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce adevărul devenea limpede. Curtase o lunară.

Dinspre mulțimea speriată se auzi un țipăt. O serie de icnete, o bufnitură moale. Adri leșinase.

Înghițind, Cinder se îndreptă de spate.

— Nu-mi doresc scuze, zise Levana, arborând un zâmbet diabolic. Vreau doar să îndrept greșelile din viața ta, cât ai zice pește.

— Vrei să mă vezi moartă.

— Cât de isteață e! Da, vreau. Și nu doar pe tine, ci pe toți cei ca tine. Voi, scoicilor, sunteți o amenințare pentru societate, un pericol pentru cultura noastră ideală.

— Pentru că nu ne poți spăla creierele ca să te venerăm cum fac toți ceilalți?

Regina strânse din buze, care se întăriră precum tencuiala pe fața ei. Își coborî vocea, aducând un aer rece în încăpere. O explozie bruscă de ploaie în spatele ei zgudui ferestrele.

— Nu e doar pentru poporul meu, ci și pentru toți pământenii. Voi, scoicilor, sunteți o molimă.

Făcu o pauză, timp în care ochii ei își recuperară strălucirea obișnuită, ca și cum mai avea puțin și râdea.

— Destul de literal, se pare.

— Regina mea, spuse femeia cu părul negru, se referă la așa-zisa febră albastră care a creat un haos de zile mari printre cetățenii voștri. Și, firește, propria voastră familie regală... fie ca împăratul Rikan să se odihnească în...

— Ce-are asta de-a face cu restul? întrebă Kai.

Femeia își vârî mâinile în mânecile sub formă de clopot ale mantiei sale de culoarea fildeșului.

— Nu ajunseseră deja la această concluzie genialii voștri oameni de știință? Mulți lunari neînzestrați sunt purtători de letumoză. Ei au adus-o pe Pământ. Ei continuă s-o răspândească, fără nicio grijă, se pare, pentru viețile pe care le iau.

Cinder clătină din cap.

— Nu, spuse ea.

Kai se întoarse spre ea, îndepărtându-se cu un pas fără să-și dea seama. Ea clătină din cap și mai vehement.

— Ei nu știu c-o fac. De unde să știe? Și, desigur, oamenii de știință și-au dat seama de asta, dar ei ce pot să facă, altceva decât să încerce să găsească un leac?

Regina râse ascuțit.

— Ignoranța este apărarea ta? Cât de banal. Trebuie să vezi adevărul, faptul că *ar trebui* să fii moartă. Ar fi mult mai bine pentru toată lumea dacă ai muri.

— Ca să fie *clar*, spuse Cinder, ridicând vocea, eu nu sunt o scoică.

Regina surâse, sceptică.

— Suficient, interveni Kai. Nu-mi pasă unde s-a născut. Cinder este o cetățeană a Comunității. Nu o voi aresta.

Levana nu își luă privirea de pe Cinder.

— Adăpostirea unei fugare *e* motiv de război, tinere împărat. Știi asta.

Viziunea lui Cinder scăzu în intensitate în timp ce retina ei afișa o diagramă lipsită de sens peste câmpul ei vizual. Închise strâns ochii, blestemând. Acum nu era timpul să aibă parte de o eroare cerebrală.

— Dar poate că putem ajunge la un soi de compromis, spuse regina.

Cinder deschise ochii. Filmul întunecat rămase, însă diagramă neclară dispăruse. Își îndreptă atenția asupra reginei, la timp cât să vadă un zâmbet malefic strecurându-i-se pe buze.

— Se pare că fata crede că tu o *iubești*, așa că ai acum ocazia să o dovedești.

Dădu din gene într-o manieră cochetă.

— Așadar, spune-mi, Maiestate, ești pregătit să te tocmești pentru ea?

Treizeci și șase

— Să mă tocmesc, repetă el. Pentru viața ei?

— Bun venit în adevărata lume a politicii!

Levana luă o gură de vin. În pofida buzelor sale roșii ca sângele, nu lăsă nicio urmă pe cupă.

— Acesta nu este nici momentul și nici locul pentru a purta o asemenea discuție, zise el cu un mârâit de-abia stăpânit.

— A, nu? Mie mi se pare că această discuție privește pe toată lumea aflată în această încăpere. La urma urmei, tu îți dorești pace. Îți dorești siguranța cetățenilor tăi. Două țeluri demne de admirație.

Privirea ei alunecă spre Cinder.

— De asemenea, vrei să salvezi această creatură nefericită. Fie.

Inima lui Cinder bubuia, vederea pâlpâindu-i în timp ce își îndreptă din nou atenția asupra lui Kai.

— Și dumneata? întrebă tânărul.

— Eu vreau să fiu împărătească.

Cinder se zvârcoli în strânsoarea paznicului.

— Kai, nu. Nu poți să faci asta.

Se întoarse spre ea. Ochii îi erau furtunoși.

— Nu va schimba cu nimic lucrurile, zise Cinder. Știi că nu-și va ține cuvântul.

— Fă-o să tacă! porunci Levana.

Paznicul își puse mâna peste gura ei, lipind-o cu putere pe fată de pieptul lui, dar nu îi putea acoperi și ochii imploratori. *N-o face. Eu nu merit asta, știi bine.*

Kai se apropie de ușile care dădeau înspre grădinile palatului și se opri câteva clipe în fața lor, cu privirea pierdută spre furtuna violentă și cu umerii tremurânzi, după care se întoarse și aruncă o privire prin sala de bal. Marea de culori, mătase și tafta, aur și perle. Chipurile înspăimântate și derutate din jurul său.

Balul anual. 126 de ani de pace mondială.

Scoase o respirație strangulată și își încordă umerii.

— Credeam că-mi făcusem clară poziția. În urmă cu doar câteva ore, i-am spus poporului meu că voi face orice pentru a-i proteja. Absolut orice.

Deschise ambele palme, implorator, spre regină.

— Nu mi-e deloc jenă să recunosc că sunteți mai puternică decât toate regatele pământene la un loc, și nu am nicio dorință să testez forțele noastre împotriva alor voastre. De asemenea, recunosc că sunt ignorant în ceea ce privește cultura și oamenii voștri, și nu vă pot învinovăți pentru felul în care i-ați guvernat. Sunt convins că mereu ați avut cele mai bune intenții în ceea ce-i privește.

Kai își intersectă privirea cu a lui Cinder. Umerii îi deveniră rigizi.

— Dar nu acesta este felul în care-mi doresc să guvernez Comunitatea. Avem nevoie de pace, dar nu cu costul libertății. Nu pot... N-am să mă căsătoresc cu Domnia Voastră.

Aerul fu absorbit din încăpere, șoapte grăbite împrăștiindu-se prin mulțime. Senzația de ușurare care o acapară pe Cinder dispăru când își încrucișă privirea cu Kai, care nu putea să pară mai nefericit de-atât. El rosti pe mutește, simplu:

— Îmi pare rău.

Ea își dorea să-i poată spune că e în regulă. Că înțelegea. Asta era decizia pe care ea își dorise ca el s-o ia de la bun început, și nimic nu avea s-o schimbe.

Nu era corect să se stârnească un război din cauza ei.

Levana avea buzele ţuguiate şi chipul nemişcat, cu excepţia urechilor date uşor pe spate şi a încleştării de-abia perceptibile a maxilarului. Scanerul retinal al lui Cinder pâlpâi întruna în colţul câmpului ei vizual, derulând numere şi cifre, dar ea îl ignoră aşa cum ar fi făcut cu un ţânţar enervant.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Da, răspunse Kai. Fata... Fugara va fi întemniţată la noi până la plecarea voastră.

Îşi ridică bărbia, ca şi când se resemna în privinţa deciziei pe care el însuşi o luase.

— Nu e intenţia mea să vă jignesc, Maiestate. Îmi doresc din toată inima să putem continua discuţiile noastre, pentru a fructifica o alianţă acceptabilă.

— Nu putem, zise Levana.

Cupa din mâna ei se sparse, trimiţând fragmente de cristal pe podea. Cinder tresări, un cor de ţipete răsună dinspre mulţimea care dădu înapoi, însă paznicul lunar părea imun în faţa haosului.

— Mi-am expus cererile cu aceeaşi claritate şi în acelaşi fel atât în faţa tatălui tău, cât şi în faţa ta, şi eşti un prost că le-ai refuzat.

Aruncă piciorul subţire al paharului în coloană. De pe buricele degetelor îi curgea vin.

— Insişti să-mi refuzi cererile?

— Maiestate...

— Răspunde la întrebare!

Scanerul retinal al lui Cinder se aprinse, ca şi când un reflector fusese îndreptat spre regină. Scoase un ţipăt. Genunchii îi cedară, şi se prăbuşi peste paznic, care o ridică imediat înapoi.

Închise ochii, sigură că imaginaţia îi juca feste, după care îi redeschise. Diagrama se reasamblă. Linii care formau unghiurile exacte ale chipului Levanei. Coordonate care arătau locaţia

ochilor ei, lungimea nasului, lățimea frunții. O ilustrație perfectă suprapusă peste femeia perfectă — și nu erau identice.

Cinder încă se holba la regină, încercând să priceapă liniile și unghiurile pe care scanerul ei i le arăta, când își dădu seama că cearta încetase. Reacția ei fusese atât de abruptă, încât toată lumea se întorsese spre ea.

— Pe stelele mele! murmură ea.

Scanerul ei vedea dincolo de iluzie. Neafectat de farmecul lunar, știa unde se aflau adevăratele limite ale feței reginei, imperfecțiunile, inconsistențele.

— Chiar e o iluzie. Tu nu ești deloc frumoasă.

Regina păli. Lumea părea să fi înghețat în jurul diagramelor din privirea lui Cinder, punctișoarele și măsurătorile scoțând la iveală cel mai mare secret al reginei. Încă putea să vadă farmecul reginei, pomeții ei înalți și buzele pline, însă efectul pălea sub adevărul diagramei. Cu cât se holba mai mult, cu atât afișajul ei aduna mai multe informații, umplând treptat adevăratele trăsături ale Levanei.

Era atât de captivată de dezvăluirea lentă, încât n-o observă pe Levana strângând ușor din degetele ei lungi. Abia atunci când un curent electric păru să licărească în aer Cinder își mută atenția de la scrijeliturile câmpului ei vizual.

Regina își flexă degetele. Paznicul dădu înapoi, eliberând încheieturile lui Cinder.

Încordându-și picioarele, Cinder reuși la țanc să nu se ducă grămadă la pământ — în același timp în care mâna ei se întinse la spate, ca și când ar fi fost independentă, și înșfăcă pistolul din tocul paznicului.

Înlemni, simțind pistolul greu atât de brusc și de neașteptat în mâna ei de oțel.

Degetul îi alunecă peste trăgaci, ca și când ar fi fost o extensie a ei. Pistolul se simțea confortabil în palma ei. Dar n-ar fi trebuit. Nu mai ținuse niciodată vreunul.

Inima i se zbătea în piept.

Cinder ridică pistolul, lipindu-și țeava de tâmplă. Scoase un strigăt tremurat. O șuviță de păr i se agăță de buzele crăpate. Ochii îi țâșniră la stânga, incapabilă să vadă pistolul sau mâna trădătoare care îl ținea. Privi spre regină, spre mulțime, spre Kai.

Tot trupul îi tremura, cu excepția brațului încrezător care ținea pistolul ridicat pentru a o omorî.

— Nu! Las-o în pace!

Kai fugi spre ea, apucând-o de cot. Încercă să i-l tragă, dar ea era imobilizată, solidă ca o statuie.

— Las-o să plece!

— K-Kai, se bâlbâi ea, groaza punând stăpânire pe ea.

Își îndemnă mâna să arunce pistolul, își îndemnă degetul să se îndepărteze de trăgaci, dar era inutil. Închise ochii strâns. Capul îi zvâcnea. NIVELURI CRESCUTE DE ADRENALINĂ. CORTIZON. GLUCOZĂ. RITMUL CARDIAC CREȘTE. PRESIUNEA ARTERIALĂ CREȘTE. AVERTISMENT, AVERTISMENT...

Degetul i se zbătu, scurt, după care se solidifică din nou.

Își imagina cum avea să se audă pistolul. Își imagina sângele. Își imagina creierul ei scos din funcțiune, fără să simtă nimic. S-A DETECTAT MANIPULARE BIOELECTRICĂ. SE INIȚIALIZEAZĂ PROCEDURA DE REZISTENȚĂ ÎN 3... 2...

Degetul ei apăsă ușor, ușor, pe trăgaci.

Un foc aprins îi străbătu coloana vertebrală și se răspândi printre nervi și cabluri, șerpuind până la părțile ei metalice.

Cinder țipă și își forță pistolul să se îndepărteze de cap. Brațul drept, țeava îndreptată spre tavan. Nu se mai lupta cu el. Apăsă pe trăgaci. Un candelabru se sparse deasupra ei, sticlă și cristal și scântei.

Mulțimea țipă și țâșni spre ieșire.

Cinder se prăbuși în genunchi și se aplecă, ducând pistolul la stomac. Durerea o sfredelea, o orbea. În capul ei izbucniră focuri de artificii. Se simțea ca și cum trupul ei încerca să se

debaraseze de toate componentele bionice — explozii și scântei și fum sfâșiindu-i carnea.

Vocea lui Kai peste tumultul din urechile ei o făcu să-și dea seama că durerea ceda. Era fierbinte la atingere, ca și cum cineva o aruncase într-un cuptor, însă durerea și căldura se mutaseră la exterior, pe pielea și buricele degetelor ei, în loc s-o mistuie pe dinăuntru. Deschise ochii. Punctișoare albe îi împestrițau vederea. Avertismente roșii pâlpâiau pe afișajul ei. La marginea câmpului ei vizual se derulau diagnostice. Temperatura ei era prea mare, ritmul cardiac prea mare, presiunea arterială prea mare. Câteva substanțe străine îi invadaseră sângele, iar sistemul ei nu le recunoștea și nu le putea elimina. *Ceva nu-i bine*, striga programarea ei. *Ești deteriorată. Ești bolnavă. Ești pe moarte.*

Dar nu se simțea ca și cum ar fi pe moarte.

Trupul îi era atât de fierbinte, încât era surprinsă că nu dădea foc rochiei fragile. Sudoarea îi sfârâia pe frunte. Se simțea diferită. Puternică. De neînvins.

În flăcări.

Tremurând, se lăsă pe călcâie și își privi mâinile. Mănușa stângă începuse să se topească, formând petice de piele lipicioasă și mătăsoasă pe mâna ei metalică fierbinte. Putea să vadă electricitatea trosnind peste suprafața de oțel, dar nu-și dădea seama dacă cei care o detectau erau ochii ei umani sau cei de cyborg. Sau poate că nici cei umani și nici cei de cyborg.

Cei de lunară.

Își înălță capul. Lumea era învăluită într-o ceață cenușie rece, ca și când totul înghețase — cu excepția ei. Trupul începea să-i tremure. Pielea i se albea, metalul se stingea. Încercă să-și acopere mâna metalică, ca o proastă, în cazul în care Kai fusese prea orbit de lumină ca s-o observe.

Atrase atenția reginei. Furia Levanei păru să se diminueze când privirile li se intersectară. Regina icni și făcu un pas înapoi. Preț de o clipă, păru aproape speriată.

— Imposibil, șopti ea.

Cinder făcu apel la fiecare nanobit de forță pe care îl mai avea pentru a se ridica, și îndreptă pistolul spre regină. Apăsă pe trăgaci.

Paznicul roșcat era acolo. Glonțul îl nimeri pe el în umăr.

Levana nici măcar nu tresări.

Creierul lui Cinder reuși în cele din urmă să recupereze controlul total al trupului ei când sângele începu să picure pe armura paznicului.

Aruncă pistolul și fugi. Știind că adunarea de oameni speriați era impenetrabilă, se îndreptă spre cea mai apropiată ieșire, ușile masive care dădeau înspre grădinile palatului. Trecând pe lângă paznic, pe lângă regină, pe lângă alaiul ei, sfărâmând bucățelele de sticlă cu botinele ei furate.

Ecoul pustiu al grădinii de piatră. O băltoacă îi împroșcă picioarele. Mirosul proaspăt și rece al ploii care se transformase în burniță.

Scara se întindea în fața ei. Douăsprezece trepte și o grădină zen, un zid înalt, o poartă, orașul — evadare.

La a cincea treaptă, auzi șuruburile trosnind. Cablurile se rupseră, ca niște tendoane întinse la maximum. Simți pierderea curentului la baza gambei ei, trimițând un semnal de avertisment spre creierul ei.

Căzu cu un țipăt și încercă să-și amortizeze căderea cu mâna stângă. Un junghi de durere îi străbătu umărul și coloana. Metalul zăngăni pe piatră când se prăbuși pe cărarea cu prundiș.

Rămase întinsă pe-o parte. Câteva găuri se formaseră în mănușa mâinii cu care încercase să-și atenueze căderea. Sângele păta frumoasa mătase de culoarea smântânii deasupra cotului drept.

Se străduia să respire. Își simțea brusc capul îngreunat și îl sprijini de pământ, simțind cum pietricelele îi pătrundeau în scalp. Își îndreptă privirea obosită spre cer, unde furtuna se

făcuse nevăzută, cu excepția ceții, care se agăța de părul și de genele lui Cinder, răcorindu-i pielea fierbinte. Luna plină căuta să străpungă norii, creând ușor-ușor o gaură deasupra fetei, ca și când plănuia să înghită tot cerul.

O mișcare o făcu să-și îndrepte privirea înapoi spre sala de bal. Paznicul care o ținuse mai devreme ajunse în capul scărilor și înlemni. Kai apăru lângă el o secundă mai târziu și se opri brusc, apucându-se de balustradă.

Ochii lui o măsurară din cap până-n picioare — o strălucire de degete metalice, cabluri scoțând scântei la capătul piciorului ei metalic învechit. Rămase cu gura căscată și pe moment arăta ca și când urma să i se facă rău.

Mai multe tropăieli în capul scărilor. Bărbatul și femeia apărură în uniformele lor de taumaturgi, inclusiv paznicul pe care îl împușcase, nedescurajat de rana din care se prelingea sângele. Sfetnicul lui Kai și, în cele din urmă, însăși regina Levana. Farmecul îi revenise în plină forță, însă toată frumusețea ei nu-i putea ascunde furia care îi contorsiona trăsăturile. Adunându-și fusta sclipitoare în ambele mâini, dădu să coboare degrabă treptele spre Cinder, însă femeia taumaturg o opri cu o mână blândă și gesticulă spre zidul palatului.

Cinder se uită și ea.

O cameră de supraveghere plana deasupra lor — deasupra ei. Observând totul.

Ultimele rămășițe de putere o părăsiră pe Cinder, lăsând-o epuizată și slăbită.

Kai coborî tiptil pe scări, ca și când se furișa în spatele unui animal rănit. Aplecându-se, ridică piciorul ruginit de cyborg care ieșise din botina de catifea. Maxilarul i se flexa în timp ce îl studia, poate recunoscându-l din ziua în care se întâlniseră la piață. Nu voia să se uite la ea.

Levana strâmbă din buze.

— Dezgustător, spuse ea din cadrul ușii, ferită de raza camerei de supraveghere.

Cuvintele ei erau stridente și anormal de forțate prin comparație cu vocea ei melodioasă obișnuită.

— Moartea ar fi cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla.

— La urma urmei, nu era o scoică, spuse Sybil Mira. Cum a reușit să ascundă asta?

Levana zâmbi diabolic.

— Nu contează. Oricum va fi moartă în curând. Jacin?

Paznicul blond coborî o singură treaptă spre Cinder. Avea din nou pistolul în mână, cel pe care Cinder îl aruncase.

— Așteaptă!

Kai coborî treptele rămase, până ce ajunse pe cărare în fața ei. Se părea că trebuia să facă un efort pentru a se uita în ochii ei, și la început tresări. Cinder nu-i putea citi expresia, un amestec mereu schimbător de neîncredere, confuzie și regret. Respira agitat. Încercă de două ori să vorbească înainte să rostească cuvintele, niște cuvinte stinse, pe care Cinder nu avea să le uite niciodată.

— Totul a fost o iluzie? întrebă el.

Durerea îi sfâșia pieptul, lăsând-o fără aer.

— Kai?

— Totul a fost în capul meu? Un truc lunar?

Stomacul i se făcu ghem.

— Nu.

Clătină din cap vehement. Cum să-i explice că nu mai avusese niciodată harul? Că n-ar fi putut să-l folosească împotriva lui?

— Nu te-aș minți nicioda...

Lăsă fraza în aer. Mințise. Tot ceea ce el știa despre ea fusese o minciună.

— Îmi pare tare rău, termină ea, rostind cuvintele resemnată.

Kai își luă ochii de pe ea, privind undeva departe în grădina strălucitoare.

— Îmi este mult mai greu să te privesc pe tine decât pe ea.

Inima lui Cinder se strânse atât de tare, încât era sigură că avea să se oprească de tot. Își duse mâna la obraz, simțind mătasea umedă peste pielea ei.

Încordându-și maxilarul, Kai se întoarse spre regină. Cinder privea spatele cămășii lui stacojii, cu pașnicele turturele brodate pe guler. Încă ținea piciorul de cyborg într-o mână.

— Va fi luată în custodie, spuse el, fără nicio tragere de inimă. Va fi încarcerată până ce vom lua o hotărâre în privința ei. Dar dacă o omori în seara asta, jur că nu voi accepta niciodată o alianță cu Luna.

Privirea încruntată a reginei se întunecă. Chiar dacă avea să fie de acord cu asta, Cinder urma să fie trimisă înapoi pe lună la un moment dat. Și de îndată ce Levana punea mâinile pe ea, următorul pas era un ștreang în jurul gâtului.

Kai nu încerca decât să obțină mai mult timp pentru ea. Dar probabil nu foarte mult.

Ceea ce nu înțelegea era de ce făcea asta.

Cinder o priviri pe regină luptându-se cu temperamentul ei, știind că putea s-o omoare și pe ea, și pe Kai, cât ai clipi.

— Va fi prizoniera mea, acceptă Levana într-un târziu. Va fi repatriată pe Luna și judecată sub legile noastre.

Traducere: va muri.

— Înțeleg, spuse Kai. În schimb, tu nu vei declara război împotriva țării mele sau a planetei.

Levana își înălță capul, privindu-l de sus.

— De acord. Nu voi declara război împotriva Pământului pentru *această* infracțiune. Dar, dacă aș fi în locul tău, tinere împărat, aș umbla cu mare grijă. În seara asta mi-ai cam pus răbdarea la încercare.

Kai inspiră scurt, o salută cu o înclinare a capului și apoi se dădu la o parte în timp ce paznicii lunari își târșâiră picioarele pe scări. Ridicară trupul vătămat al lui Cinder de pe cărarea cu

prundiș. Ea își dădu toată silința să se ridice, uitându-se la Kai, dorindu-și să poată avea la dispoziție măcar o clipă pentru a-i spune cât de rău îi pare. O singură răsuflare pentru a-i explica.

Dar nu se uită la ea în timp ce era trasă pe lângă el. Privirea îi era lipită de piciorul murdar din oțel ținut cu ambele mâini, strânsoarea puternică albindu-i vârfurile degetelor.

Treizeci și șapte

Stătea întinsă pe spate, ascultând bătaia ritmică a degetelor ei metalice pe podeaua din rășină albă a celulei sale. Dintre toate gândurile care ar fi trebuit să-i acapareze mintea, un singur moment părea capturat în gândurile ei, repetându-se la nesfârșit.

Zi de piață, aer umed, mirosul melcilor cu miere ai lui Chang Sacha plutind în scuarul orașului. Înainte ca toate astea să se fi întâmplat — înainte ca Peony să se fi îmbolnăvit, înainte ca Levana să fi sosit pe Pământ, înainte ca prințul Kai s-o fi invitat la bal. Ea era doar un mecanic, iar el era doar prințul, cu toate farmecele la care ea se prefăcea a fi imună. Iar el era acolo, în fața ei, în timp ce ea se clătina pe un singur picior și încerca să-și calmeze bătăile rapide ale inimii. Cum de-abia putea să-i susțină privirea. Cum el se apleca în față, forțând-o să-l privească, zâmbindu-i.

Acolo.

Acel moment. Acel zâmbet.

Iar și iar și iar.

Cinder oftă și schimbă tempoul bătăilor din degete.

Rețeaua era plină de materiale video de la bal. Urmărise exact 4,2 secunde din filmare prin conexiunea ei la rețea — ea în rochia ei de bal murdară, rostogolindu-se pe trepte — înainte s-o închidă. Filmarea o făcea să arate ca o nebună. Desigur, fiecare om de pe Pământ avea să-i ureze călătorie sprâncenată

când regina Levana urma s-o ducă înapoi pe Luna. Pentru „judecata" ei.

Auzi pașii paznicului, înăbușiți, de cealaltă parte a celulei. Totul în jurul ei era alb, inclusiv uniforma din bumbac înălbită în care o îmbrăcaseră când fusese forțată să renunțe la rochia distrusă a lui Peony și la resturile din mănușile de mătase care nu fuseseră topite sau rupte. Nici nu se deranjaseră să oprească luminile orbitoare, lăsând-o lipsită de somn și epuizată. Începea să se întrebe dacă nu cumva avea să fie o ușurare când regina urma să vină după ea, dacă poate avea să i se permită măcar un moment de somn.

Și nu era acolo decât de paisprezece ore, treizeci și trei de minute și șaisprezece secunde. Șaptesprezece. Optsprezece.

Ușa zăngăni, speriind-o. Miji ochii spre gemulețul care se deschisese în ușă, zărind umbra capului unui bărbat la poarta de fier. Ceafa lui. Niciunul din paznici nu o privea în ochi.

— Ai un vizitator.

Se ridică în coate.

— Împăratul?

Paznicul pufni.

— Mda, cum să nu.

Umbra lui dispăru din dreptul grilajului.

— Te rog frumos să deschizi ușa, spuse o voce familiară, cu un accent familiar. Trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi.

Cinder se ridică pe singurul ei picior, sprijinindu-se de peretele neted ca sticla.

— E o celulă de maximă siguranță, răspunse paznicul. Nu vă pot lăsa înăuntru. Trebuie să vorbiți cu ea printre gratii.

— Nu fi ridicol! Arăt eu cumva ca un pericol pentru siguranță?

Cinder șchiopătă până la fereastră și se ridică pe vârfurile piciorului. Chiar era Dr. Erland, ținând o geantă bej din pânză. Încă purta halatul de laborator, cu mica pereche de ochelari argintii și basca de lână pe cap. Cu toate că trebuia să-și ridice

gâtul pentru a-l privi în ochi pe paznic, atitudinea sa dădea de înțeles că nu avea de gând să se lase intimidat.

— Sunt directorul echipei de cercetare a letumozei de la casa regală, îi explică Dr. Erland, iar această fată este cel mai important obiect de studiu al meu. Am nevoie de mostrele ei de sânge înainte să părăsească această planetă.

Scoase o seringă din geantă. Paznicul dădu înapoi surprins înainte să-și împreuneze brațele la piept.

— Domnule, am primit ordine stricte. Va trebui să obțineți de la împărat o autorizare oficială pentru a putéa intra.

Dr. Erland se dezumflă și vârî seringa înapoi în geantă.

— Prea bine. Dacă acesta este protocolul, înțeleg.

Dar, în loc să se întoarcă, își aranjă manșetele mânecilor, expresia întunecându-i-se pe moment, înainte să-i arunce un alt zâmbet paznicului.

— Gata, ai văzut? zise el, vocea lui trimițând un fior bizar pe șira spinării lui Cinder. Doctorul continuă, cadența cuvintelor lui fiind la fel de mângâietoare precum un cântec: Am obținut autorizarea necesară de la împărat.

Flutură din mâini spre ușa celulei.

— Poți deschide ușa.

Cinder clipi ca pentru a-și alunga pânzele de păianjen din minte. Se părea că Dr. Erland intenționa să fie și el arestat, dar apoi paznicul se întoarse spre ea cu o expresie ametită și își trecu cipul de identificare prin fața scanerului. Ușa se deschise.

Cinder se împletici îndărăt, prinzându-se de perete.

— Îți mulțumesc frumos, zise doctorul, intrând în celulă fără să se întoarcă cu spatele la paznic. Am să te rog să ne oferi câteva clipe de intimitate. Nu durează mult.

Paznicul închise ușa fără să comenteze. Pașii lui se auziră îndepărtându-se pe culoar.

Dr. Erland se întoarse și își ținu respirația când ochii săi albaștri poposiră asupra lui Cinder. Buzele i se deschiseră o

clipă, înainte să-și mute privirea în altă parte și să închidă ochii strâns. Când îi redeschise, părea să-și fi revenit după uluială.

— Dacă a existat vreodată o urmă de îndoială, acum a dispărut. Ai face bine să înveți să-ți controlezi farmecul.

Cinder își duse o mână pe obraz.

— Dar nu fac nimic.

Doctorul își drese vocea incomod.

— Nu-ți face griji. Ai să te prinzi repede cum stă treaba.

Aruncă o privire prin celulă

— Te-ai băgat într-o mare belea, nu-i așa?

Cinder ridică degetul spre ușă.

— Trebuie să mă învățați trucul ăla.

— Ar fi o onoare, domnișoară Linh. E destul de simplu. Concentrează-ți gândurile, răsucește gândurile subiectului tău spre tine și declară-ți intenția limpede. Pe dinăuntru, desigur.

Cinder se încruntă. Nu părea deloc simplu.

Doctorul dădu din mână pentru a alunga expresia ei.

— Nu-ți face griji. Vei descoperi că vine în mod firesc când ai nevoie de ea, dar n-avem timp de lecții acum. Trebuie să ne mișcăm repede, înainte ca cineva să intre la bănuieli.

— *Eu* am intrat la bănuieli.

El o ignoră, măsurând-o pe Cinder din cap până-n picioare — uniforma albă, destul de largă pe silueta ei subțire, mâna metalică lovită și zgâriată în urma căderii ei, cablurile multicolore care ieșeau prin cracul pantalonilor.

— Ți-ai pierdut piciorul.

— Da, am observat și eu. Cum se simte Kai?

— Poftim? Pe mine nu mă întrebi cum mă simt?

— Arătați bine, zise ea. Mai bine ca de obicei, de fapt.

Era adevărat — lumina fluorescentă a celulei îl făcea cu vreo zece ani mai tânăr. Sau, mai degrabă, își dădu ea seama, erau efectele care persistau în urma folosirii harului lunar asupra paznicului.

— Dar *el* cum se simte?

— Derutat, cred, zise doctorul, ridicând din umeri. Cred că i se aprinseseră un pic călcâiele după tine. Însă când a descoperit că erai, ei bine... Sunt sigur c-au fost cam multe de asimilat.

Cinder își trecu o mână frustrată prin păr, care era încâlcit după ce îl apucase agitată în pumni timp de paisprezece ore.

— Levana l-a obligat să aleagă. Ori se căsătoreau, ori mă preda ei. Altminteri spunea că va declara război bazându-se pe nu știu ce lege care interzice adăpostirea lunarilor.

— Se pare c-a luat decizia corectă. Va fi un bun conducător.

— Asta nu contează. Levana nu va fi satisfăcută prea mult timp de decizia lui.

— Firește că nu. Și nici nu te-ar mai fi lăsat în viață prea mult, chiar dacă el ar fi ales să se căsătorească cu ea. Te vrea cu tot dinadinsul moartă, mai mult decât conștientizezi. De aceea probabil consideră că împăratul a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a te ține închisă și e dispus să te predea de îndată ce ea se întoarce pe lună — ceea ce se va întâmpla curând, cred. Altminteri consecințele suferite ar putea fi oribile pentru el... și pentru Comunitate.

Cinder își îngustă ochii spre el.

— Mie mi se pare că el *face* tot ce-i stă în putință pentru a mă ține închisă.

— Într-adevăr, răspunse el, jucându-se cu degetele mari. Asta complică lucrurile, nu-i așa?

— La ce vă...?

— Ce-ar fi să luăm loc? Nu cred că e confortabil pentru tine să stai într-un picior.

Dr. Erland se lăsă pe singurul pat din celulă. Cinder se așeză cu spatele lipit de peretele aflat față-n față cu el.

— Ce-ți mai face mâna?

— Bine, răspunse ea, flexându-și degetele metalice. Articulația din degetul mic s-a dus, dar ar fi putut fi și mai rău. A, da, uitam.

Gesticulă spre tâmpla ei.

— N-am nicio gaură în cap. Încă sunt fericită pentru asta.

— Da, am auzit cum te-a atacat regina. Programarea ta de cyborg te-a salvat, nu-i așa?

Cinder ridică din umeri.

— Cred că da. Am primit un mesaj care spunea ceva legat de manipularea bioelectrică, chiar înainte să... N-am mai primit niciodată mesajul ăla, nici măcar în jurul farmecului dumneavoastră.

— Era pentru prima oară când un lunar te obligase să *faci* ceva, nu doar să crezi sau să simți ceva. Și se pare că programarea ta a funcționat exact așa cum trebuia s-o facă — o altă decizie impresionantă a chirurgului tău, sau poate că a fost prototipul lui Linh Garan cel care a făcut-o. În orice caz, Levana probabil c-a fost luată prin surprindere. Deși bănuiesc că spectacolul cu focul de artificii pe care l-ai dat nu ți-a câștigat afecțiunea multor pământeni.

— Nu știam cum să-l controlez. Nu știam ce se întâmpla.

Își ridică genunchii la piept.

— Probabil că e un lucru bun că mă aflu aici. Nu există niciun loc în lume potrivit pentru mine, nu după aia.

Gesticulă spre locul inexistent aflat dincolo de pereții albi.

— E mai bine că Levana are de gând să-mi curme suferința.

— Așa crezi, domnișoară Linh? Păcat. Speram să fi moștenit mai mult curaj de la poporul nostru.

— Scuze. Mi-am pierdut curajul când piciorul mi-a căzut în timpul unei transmisiuni în direct.

Doctorul strâmbă din nas.

— Îți faci prea multe griji pentru lucruri absurde.

— *Absurde?*

Dr. Erland surâse.

— Știi, am venit aici pentru un motiv foarte important, și nu avem toată ziua la dispoziție.

— Corect.

Cinder bombăni în timp ce-și ridică mâneca și își întinse brațul spre el.

— Luați cât sânge vreți. Oricum n-o să mai am nevoie de el.

Dr. Erland o bătu ușor peste cot.

— Ăla a fost un șiretlic. N-am venit aici după mostre de sânge. Vor exista suficienți lunari în Africa pentru a-i testa, în cazul în care o să am nevoie de ei.

Cinder își coborî brațul înapoi în poală.

— Africa?

— Da, mă duc în Africa.

— Când?

— Peste aproximativ trei minute. E multă treabă de făcut și va fi dificil s-o finalizez într-o celulă de închisoare, așa că m-am hotărât să mă duc acolo unde au fost atestate primele cazuri de letumoză, într-un orășel la est de deșertul Sahara.

Roti degetele prin aer, ca și când gesticula spre o hartă invizibilă.

— Sper să găsesc niște gazde purtătoare și să le conving să ia parte la cercetarea mea.

Cinder își trase mâneca în jos.

— Și ce căutați aici?

— Să te invit să mi te alături acolo. Oricând dorești, desigur.

Cinder se încruntă.

— Ce să zic, mulțumesc mult, domnule doctor! Am să-mi consult calendarul ca să văd când voi fi disponibilă din nou.

— Sper că vei fi, domnișoară Linh. Iată, ți-am adus un cadou. Două, de fapt.

Dr. Erland băgă mâna în geantă și scoase o mână metalică și un picior metalic, ambele strălucind în lumina puternică. Cinder ridică din sprâncene.

— Ultimul răcnet, zise Dr. Erland. Complet echipate. Înveliș 100 la sută din titan. Și privește!

Precum un copil care primise o nouă jucărie, mișcă un pic degetele mâinii, scoțând la iveală o lanternă ascunsă, un stilet, un pistol cu proiectile, o șurubelniță și un cablu conector universal.

— E mai mult decât util. Săgețile tranchilizante sunt depozitate aici.

Deschise un compartiment din palmă, unde se vedeau aproximativ douăsprezece săgeți subțiri.

— Odată ce cablurile se sincronizează, vei putea s-o încarci doar cu un simplu gând.

— E... fascinant! Astfel, când urmează să fiu decapitată, cel puțin voi putea lua cu mine câțiva spectatori.

— Exact! chicoti el.

Cinder se încruntă, iritată, dar Dr. Erland era prea ocupat să privească fascinat protezele pentru a o observa.

— I-am pus să le facă special pentru tine. Am folosit scanările corpului tău pentru a mă asigura că au dimensiunile potrivite. Dacă aș fi avut mai mult timp, aș fi făcut și o grefă de piele, dar bănuiesc că nu le putem avea pe toate.

Cinder luă părțile componente când el i le întinse, inspectându-le măiestria cu trepidații.

— Nu-l lăsa pe paznicul ăla să le vadă, altminteri vei da de bucluc, zise el.

— Mulțumesc mult! Nu știți ce bucuroasă sunt că le voi putea purta în ultimele două zile ale vieții mele.

Cu un zâmbet șiret, Dr. Erland aruncă o privire prin mica celulă.

— Amuzant, nu-i așa? Atâtea progrese, atâta tehnologie. Dar nici măcar cele mai sofisticate sisteme de securitate nu sunt concepute cu cyborgii lunari în minte. Bănuiesc că e un lucru bun că nu există prea mulți ca tine pe-aici, altminteri ni s-ar duce reputația că suntem experți în evadări.

— Ce? Ați luat-o razna? întrebă Cinder în șoaptă. Îmi sugerați să încerc să *fug*?

— De fapt, chiar sunt un pic nebun zilele astea, răspunse Dr. Erland, scărpinându-și obrazul ridat. N-am de-ales. Cu toată bioelectricitatea aia care n-are unde să se ducă și ce să facă...

Oftă în mod exagerat.

— Dar nu, domnișoară Linh, nu îți sugerez c-ar trebui să *încerci* să fugi. Îți spun că e *musai* să fugi. Și cât mai curând posibil. Șansele tale de supraviețuire vor scădea drastic de-ndată ce Levana vine după tine.

Cinder se sprijini de perete, simțind începutul unei dureri de cap.

— Uitați ce e, apreciez că vă pasă de mine, sincer. Dar chiar dacă aș găsi o metodă de-a ieși de-aici, vă dați seama cât de mânioasă ar fi Levana? Chiar dumneavoastră ați spus că vor fi consecințe teribile dacă nu primește ceea ce-și dorește. *Eu* nu sunt atât de valoroasă cât să se stârnească un război pentru mine.

Ochii lui se luminară în spatele ochelarilor. Pentru o clipă păru tânăr, aproape vesel.

— De fapt, ești.

Cinder își lăsă capul într-o parte, privindu-l cu ochii strânși. Poate că el chiar era nebun.

— Am încercat să-ți spun asta săptămâna trecută, când erai în biroul meu, dar a trebuit să fugi să-ți vezi sora... Ah, apropo, îmi pare tare rău pentru sora ta.

Cinder își mușcă obrazul pe interior.

— În fine, vezi tu, am pus să ți se analizeze ADN-ul. Acesta m-a informat nu doar că ești lunară, că *nu* ești o scoică, dar, de asemenea, mi-a zis câte ceva și despre moștenirea ta. Despre descendența ta.

Cinder simți că pulsul i se accelerează.

— Despre familia mea?

— Da.

— Și? Am una? Părinții mei sunt...

Șovăi. Ochii doctorului Erland se întristaseră la entuziasmul ei.

— Sunt decedați?

El își scoase basca.

— Îmi pare rău, Cinder. Ar fi trebuit să-ți spun astea altfel. Da, mama ta a murit. Nu știu cine e tatăl sau dacă e în viață. Mama ta era, ca să spunem așa... celebră pentru promiscuitatea ei.

Cinder simți că speranțele ei scădeau văzând cu ochii.

— Aha.

— Și mai ai o mătușă.

— O mătușă?

Dr. Erland strânse basca în ambele mâini.

— Da. E regina Levana.

Cinder clipi.

— Draga mea fată. Tu ești prințesa Selene.

Treizeci și opt

Tăcerea invadă aerul alb și steril care îi separa și acapară negura din capul lui Cinder. Confuzia nu-i mai părăsea chipul.

— Poftim?

Doctorul se întinse și își puse mâna peste a lui Cinder.

— Tu ești prințesa Selene.

Cinder dădu înapoi brusc.

— Eu nu... Poftim?

— Știu. Pare incredibil.

— Nu, pare... Asta-i imposibil. De ce ați glumi cu așa ceva?

El zâmbi blând și o bătu ușor pe mână. Abia atunci Cinder observă că vederea ei era limpede. Nicio luminiță portocalie nu clipea la margine.

Rămase fără suflare. Privirea îi căzu pe cablurile goale care îi ieșeau din gleznă.

— Știu că va dura ceva timp până ce vei accepta aceste noi informații, zise Dr. Erland, și mi-aș dori să fiu aici să te pot ajuta. Și voi fi. Îți voi spune tot ce trebuie să știi când ajungi în Africa. Dar acum e important să înțelegi de ce n-o pot lăsa pe Levana să te ia. Tu ești singura care o poate detrona. M-ai înțeles?

Ea clătină din cap, ametită.

— Prințesă...

— *Nu* îmi spuneți așa.

Dr. Erland strânse basca în poală.

— Prea bine. Domnișoară Linh, ascultă-mă. Te-am căutat vreme de mulți ani. Pe Luna, l-am cunoscut pe bărbatul care

te-a adus pe Pământ și te-a operat. L-am urmărit în încercarea de a te găsi, dar pe-atunci el începuse deja să-și piardă mințile. Nu am putut scoate de la el decât informația că tu te aflai undeva aici, în Comunitate. Știam că eram în căutarea unui cyborg, a unei adolescente — și au existat multiple ocazii când credeam că voi înnebuni și eu înainte să te găsesc. Înainte să pot avea ocazia de a-ți spune adevărul. Și apoi ai apărut aici — brusc —, în laboratorul meu. Un *miracol.*

Cinder ridică o mână, reducându-l la tăcere.

— De ce? De ce m-au făcut cyborg?

— Fiindcă trupul tău suferise prea multe răni în acel incendiu, spuse el, ca și când răspunsul era evident. Membrele tale n-au putut fi salvate. E uimitor c-ai putut supraviețui și c-ai reușit să stai ascunsă toți acești...

— Opriți-vă! Vă rog să vă opriți!

Cinder își flexă mâna protetică veche înainte s-o strângă în jurul noului membru pe care i-l adusese doctorul. Ochii ei țâșniră spre celulă, iar respirația îi devenise sacadată. Închise ochii strâns în timp ce un val de amețeală puse stăpânire pe ea.

Ea era...

Ea era...

— Recrutarea, șopti ea. Ați înființat recrutarea pentru a mă găsi. Un cyborg... în Comunitatea Orientală.

Dr. Erland se foi, iar când ea îndrăzni să-și ridice din nou privirea, în ochii săi se citea vina.

— Cu toții am fost nevoiți să facem sacrificii, dar dacă Levana nu e oprită...

Dând drumul noii proteze, Cinder își acoperi urechile și își îngropă fața în genunchi. Recrutarea. Toți acei cyborgi. Atâția oameni convinși că era cel mai bun lucru pe care îl puteau face. Că era mai bine să fie ei decât oamenii. Odată un proiect științific, mereu un proiect științific.

Iar el nu-și dorea decât s-o găsească pe ea.

— Cinder?

— Mi se face rău.

Dr. Erland își lipi mâna de umărul ei, dar ea i-o împinse.

— Nu e vina ta pentru nimic din ceea ce s-a întâmplat, spuse el. Iar acum te-am găsit. Putem începe să îndreptăm lucrurile.

— Cum pot îndrepta lucrurile? Levana o să mă omoare!

Icnind, Cinder își înălță capul.

— Stați puțin. Ea știe?

Amintirea ei răspunse înaintea doctorului — Levana în capul scărilor, înspăimântată. *Furioasă.* Își ascunse din nou fața.

— O, pe stelele mele, știe!

— Farmecul tău e unic, Cinder, la fel ca al reginei Channary. Levana trebuie să fi știut imediat cine ești, deși mă îndoiesc ca altcineva să-și fi dat deja seama, iar ea va încerca să-l țină secret cât de mult poate. Firește, se va grăbi să scape de tine. Sunt sigură că în momentul de față își plănuiesc plecarea.

Lui Cinder i se uscă gura.

— Cinder, uită-te la mine.

Se uită. Și deși ochii doctorului erau uluitori de albaștri, compătimitori și chiar liniștitori, ea știa cumva că el nu făcea nimic pentru a o manipula. Acesta era doar un bătrânel hotărât s-o detroneze pe regina Levana.

Un bătrânel care cumva își depozitase toată speranța în ea.

— Kai știe? șopti ea.

Dr. Erland clătină din cap cu tristețe.

— Nu mă pot apropia de el atât timp cât Levana e prezentă, iar aceasta nu este o informație pe care să i-o pot trimite printr-un com. Ea te va fi luat înainte să am șansa să mă văd cu el. În plus, ce-ar putea el să facă?

— Dacă ar ști, mi-ar da drumul.

— Și să riște s-o facă pe Levana să-și întoarcă mânia împotriva întregii lui țări? Levana ar găsi o modalitate de-a te omorî

cu mult înainte ca tu să ai vreo șansă de a-ți recăpăta tronul. Kai ar fi un prost să facă ceva atât de nesăbuit, nu fără un plan.

— Dar el merită să știe. A umblat atâta timp în căutarea ei. În... În căutarea...

— Mulți oameni te-au căutat. Dar găsirea ta și capacitatea de a te repune pe tron ca regină sunt două țeluri foarte diferite. Am plănuit acest moment multă vreme. Eu te pot ajuta.

Cinder rămase cu gura căscată în timp ce panica punea stăpânire pe plămânii ei.

— Să mă repuneți pe tron ca regină?

Doctorul își drese vocea.

— Înțeleg că acum ești speriată și derutată. Nu gândi prea mult. Nu-ți cer decât să găsești o modalitate de-a ieși din închisoarea asta. *Știu* că poți s-o faci. Apoi vino în Africa. De-acolo am să te ajut eu în continuare. Te rog! Nu-i putem permite Levanei să câștige.

Ea nu putea să răspundă, nu putea nici măcar să înceapă să priceapă ce anume îi cerea el. O prințesă? O moștenitoare?

Clătină din cap.

— Nu. Nu pot. Nu pot fi regină sau prințesă sau... Eu sunt un nimeni. Sunt un cyborg!

Dr. Erland își împreună palmele.

— Cinder, dacă nu mă lași să te-ajut, atunci ea va fi câștigat deja, nu-i așa? Curând, regina Levana te va duce de-aici. Va găsi o modalitate de-a se căsători cu Kai și de a deveni împărătească. Va declara război împotriva Uniunii Pământene și, n-am nicio îndoială, va ieși victorioasă. Mulți vor muri, restul vor deveni sclavi, exact ca noi, lunarii. E o soartă tristă, dar inevitabilă, bănuiesc, dacă tu nu ești dispusă să accepți ceea ce ești cu adevărat.

— Nu e corect! Nu puteți pur și simplu să-mi puneți asta în cârcă și să vă așteptați să pot face ceva în legătură cu ea!

— N-o fac, domnișoară Linh. Nu mă aștept decât ca tu să găsești o modalitate de-a ieși din închisoare și de a veni după mine în Africa.

Se uita lung la el, cu gura căscată, în timp ce acele cuvinte se infiltrau treptat în creierul ei.

Să evadeze din închisoare.

Să se ducă în Africa.

Părea aproape simplu când o spunea așa.

Doctorul probabil văzuse ceva schimbându-se pe chipul ei, căci bătu din nou ușor în încheietura ei, după care se ridică cu scârțâielile tipice articulațiilor bătrâne care deveneau și mai bătrâne.

— Cred în tine, spuse el în timp ce se îndreptă spre ușă și bătu în grilaj. Și chiar dacă el știe acum sau nu, și Kai crede în tine.

Ușa celulei se deschise, Dr. Erland își atinse cozorocul spre ea și se făcu nevăzut.

Cinder așteptă până ce auzi cele două perechi de picioare îndepărtându-se pe culoar înainte să se înfioare și să se prăbușească în genunchi, acoperindu-și urechile cu mâinile. Creierul ei descărca informații mai repede decât putea sorta ea printre ele: articole vechi despre dispariția prințesei, interviuri cu oamenii care se ocupau de teoriile conspirației, imagini cu molozul pârjolit al camerei de copii unde fusese găsită carnea ei arsă. Date. Statistici. Transcrierile încoronării Levanei, următoarea în linia de succesiune a tronului.

Data de naștere a prințesei Selene: 21 decembrie 109 T.E. Era aproape cu o lună mai mică decât crezuse mereu. Era un fapt minuscul, un fapt insignifiant, și totuși, preț de o clipă, avu impresia că nu mai știa cine e. N-avea nici cea mai vagă idee cine trebuia să fie.

Apoi sosi recrutarea cyborgilor. Toate numele celor care fuseseră extrași îi trecură prin fața ochilor. Pozele lor, numerele

lor de identificare, datele lor de naștere, datele la care fuseseră pronunțați morți, în mod onorabil, pentru sacrificiul în favoarea Comunității și a bunăstării ei.

Auzi un ceas ticăind în interiorul capului ei.

Cinder respira sacadat în timp ce informațiile îi inundau creierul. Panica îi cuprinsese stomacul. Bila i se ridică în gură, arzând-o în timp ce ea o înghițea.

Regina Levana avea să vină după ea ca s-o execute. Aceasta avea să fie soarta ei. Și se împăcase cu ideea. Fusese pregătită pentru așa ceva. Nu pentru a fi moștenitoare. Nu pentru a fi regină, salvatoare sau eroină.

Era foarte simplu să nu facă nimic. Foarte simplu să nu riposteze.

Printre numeroasele informații care îi invadau capul, gândurile ei aterizară din nou în același moment tăcut, prins în timp.

Zâmbetul nepăsător al lui Kai în piață.

Ghemuindu-se la pământ, Cinder opri conexiunea la rețea.

Zgomotele încetară. Imaginile și materialele video se întunecară.

Dacă nu încerca s-o oprească pe Levana, ce avea să i se întâmple lui Kai?

Deși încercă să blocheze întrebarea, aceasta continua s-o deranjeze, răsunând în gândurile ei.

Poate că Dr. Erland avea dreptate. Poate că trebuia să fugă. Poate că trebuia să încerce.

Căută pe bâjbâite protezele din poala ei și le strânse cu mâinile. Ridicându-și capul, privi spre gratiile din ușa închisorii. Paznicul n-o închisese în urma lui.

Simți o furnicătură pe șira spinării. O nouă electricitate bizară zumzăia pe sub pielea ei, spunându-i că nu mai era un simplu cyborg. Acum era lunară. Putea să-i facă pe oameni să vadă lucruri care nu existau. Să simtă lucruri pe care nu trebuiau să le simtă. Să facă lucruri pe care nu voiau să le facă.

Putea fi oricine. Putea *deveni* oricine.

Gândul o îngrețoșa și o înspăimânta deopotrivă, dar hotărârea o liniști din nou. Când paznicul se întorcea, ea avea să fie pregătită.

Când mâinile încetară să-i mai tremure, scoase stiletul din noul deget placat cu titan și manevră lama în încheietura ei. Tăietura era încă proaspătă acolo unde începuse înainte să-și scoată cipul de identificare, astfel încât ei să n-o poată urmări. De data asta nu mai șovăi.

Curând, întreaga lume avea s-o caute pe Linh Cinder.

Un cyborg diform, cu un picior lipsă.

O lunară cu o identitate furată.

Un mecanic care nu avea la cine și unde să meargă.

Însă aveau să caute o fantomă.

Mulțumiri

M-am simțit norocoasă să fiu înconjurată de o mulțime de oameni minunați, care m-au susținut și m-au ajutat să transform o idee nebunească în cartea pe care o ții acum în mâini.

Recunoștința mea profundă se îndreaptă către agentul meu, Jill Grinberg. E imposibil să exprim în cuvinte cât de norocoasă și de onorată mă simt să fiu reprezentată de o asemenea vedetă. De asemenea, le sunt recunoscătoare și celorlalți oameni din echipa de la agenție, Cheryl Pientka și Katelyn Detweiler, pentru toată munca, dăruirea și entuziasmul lor.

Mulțumiri infinite se îndreaptă către redactorul meu, Liz Szabla, editorul meu, Jean Feiwel, și tuturor celor de la Feiwel and Friends. Entuziasmul pe care l-au arătat pentru *Cinder* a fost de-a dreptul uluitor. N-aș fi putut cere un grup de susținători mai minunat de-atât!

Le datorez mulțumiri și prietenilor mei de pe internet, bloggerilor și fanilor Sailor Moon, care m-au încurajat la fiecare pas. Aș dori să mulțumesc în special primelor mele cititoare, fiindcă mi-au oferit informații, sugestii, critici, sinceritate, sprijin și momente ocazionale în care s-au comportat ca niște adevărate fane: Whitney Faulconer, Tamara Felsinger, Jennifer

Johnson, Rebecca Kihara și Meghan Stone-Burgess. De asemenea, mulțumiri celor din grupul de critică Circlet, fiindcă m-au ajutat să editez acel prim capitol atât de important trimis agenților, inclusiv lui Naomi Boyd, lui Dominique Samantha Dulay, Jelenei Radosavljevic și lui Steve Tara.

Doresc să trimit un mulțumesc *uriaș* Ginei Araner și lui Jennifer S. De Mello, Ph.D., fiindcă m-au ajutat cu întrebările mele despre genetică, mutații și bioelectricitate și mi-au umplut capul cu tot felul de cuvinte folositoare. De asemenea, îi sunt extrem de recunoscătoare lui Paul Manfredi, Ph.D., pentru ajutorul dat în privința formalităților chinezești.

Desigur, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără sprijinul constant al celor mai apropiați prieteni și membri de familie. Mama și tata, vă mulțumesc că m-ați lăsat să-mi cumpăr toate acele cărți când eram mică și că m-ați lăsat să stau la calculator și să scriu tot felul de povești absurde în timp vacanțelor de vară, când probabil că ar fi trebuit să smulg buruieni în grădină. Fratelui meu mai mare, Jeff, îți mulțumesc pentru obsesia cu Războiul Stelelor. Cumnatei mele, Wendy, îți mulțumesc că-mi apreciai sarcasmul când nimeni altcineva n-o făcea. Verișoarei mele, Lucy, îți mulțumesc că ești și tu pasionată de cărți, și pentru toate paharele de vin pe care le-am băut. Unchiului meu, Bob, îți mulțumesc că m-ai dus pe mine și un VW Bug plin de adolescente la convențiile *anime* și că ai sădit în mine un adevărat respect pentru *cosplay*. Bunelor mele prietene, Leilani Adams și Angela Yohn, vă mulțumesc pentru toate cafelele și bârfele... Vreau să zic, pentru toate ieșirile în care chipurile *lucram*.

În sfârșit, mulțumiri logodnicului meu, Jesse — care atunci când va citi asta va fi deja soțul meu —, deoarece îmi aduceai cafeaua la pat în fiecare dimineață, deoarece îmi spuneai să mă

întorc în birou de fiecare dată când nu-mi atingeam numărul zilnic de cuvinte și, cel mai important, deoarece crezi în mine. Cred că acum e în regulă să citești povestea.